Chương 161: Mãnh Hổ Ra Lồng

Busse thượng tá vừa muốn trả lời, liền thấy xe tăng trưởng kiểu mới chui ra khỏi xe tăng: "Đúng rồi, tôi muốn mượn các anh một chiếc xe máy."

Busse thượng tá vẻ mặt nghi hoặc: "Làm gì?"

Xe tăng trưởng chỉ phía trước: "Địch đang chuẩn bị hỏa lực phản pháo phải không? Chờ chúng nó pháo kích xong tôi muốn đi vào xem vị trí hố bom."

Busse thượng tá cũng là chỉ huy trang giáp, lập tức hiểu rõ: "Sợ rơi vào hố bom à?"

"Vâng, bánh xích của xe tăng mới rất rộng, khả năng vượt địa hình tốt trên đất bùn, nhưng thứ này tự trọng quá lớn, lỡ vào hố thì phần lớn là không ra được, các anh chắc là không có loại máy kéo nào kéo nổi thứ nặng như vậy đâu."

Sĩ quan phụ tá của Busse không biết vì sao có chút tâm lý đối kháng, liền nói: "Máy kéo của chúng tôi kéo được 40 tấn đấy!"

"Thứ này 56 tấn." Xe tăng trưởng nói.

Sĩ quan phụ tá im lặng.

Xe tăng trưởng lập tức trấn an: "Yên tâm, chúng tôi sẽ không lái nó vào hố bom đâu, điều kiện tiên quyết là phải cẩn thận kiểm tra mặt đất phía trước, các anh cứ xuất phát trước đi."

Busse thượng tá rất nghi hoặc: "Vậy nếu chúng tôi đột phá được phòng tuyến của địch thì sao?"

"Thì cứ đột phá." Xe tăng trưởng nói, "Chúng tôi theo sau là được. Nếu các anh gặp phải kháng cự, cứ để chúng tôi lo. Nếu các anh bị lực lượng thiết giáp của địch phản công, cũng cứ để chúng tôi lo, chúng tôi sẽ xử lý hết."

Busse thượng tá: "Tự tin như vậy sao?"

"Anh không biết thứ này thể hiện ở trường bắn tốt thế nào đâu, ý tôi là, ngoại trừ tỷ lệ trục trặc. Nhưng xe mới thì bị trục trặc nhiều là chuyện bình thường, loại chuyện này không thể cưỡng cầu."

Busse thượng tá gật đầu, anh xe tăng trưởng trẻ tuổi này đã để lại cho hắn ấn tượng tương đối tốt.

Hắn hỏi: "Cậu tên gì?"

Người lái xe trẻ tuổi lập tức trả lời: "Tôi tên là John Christopher, như ngài thấy đấy, là một thượng úy, rất hân hạnh được phục vụ dưới quyền chỉ huy của ngài, thưa thượng tá."

Busse thượng tá: "Cậu quên tự giới thiệu với cấp trên mới, vậy mà lại nhớ rõ phải đi thăm dò lộ tuyến, tôi dự cảm cậu là một chỉ huy xe tăng xuất sắc đấy."

"Cảm ơn." John đáp.

Busse thượng tá nhìn mưa đạn phía trước còn đang không ngừng rơi xuống, dứt khoát tiếp tục hỏi: "Đã từng có kinh nghiệm thực chiến chưa?"

"Rồi ạ, đã từng tham gia chiến dịch Carolin, sau đó bị thương." Nói xong người trẻ tuổi trưng ra dải băng chiến dịch Carolin và huân chương bị thương của mình.

Busse thượng tá nhìn huân chương bị thương, nghi hoặc hỏi: "Cậu còn bị thương một lần nữa, chuyện gì vậy?"

"Trước khi chiến dịch Melainia bắt đầu, tôi nhảy lên xe tăng, kết quả trượt chân, bị gãy xương. Vốn dĩ không tính là bị thương, nhưng lúc ấy doanh trưởng của tôi khá coi trọng tôi, nên đã biến nó thành bị thương cho tôi."

Busse thượng tá nhịn không được bật cười: "Thật là một anh chàng may mắn."

Không ảnh hưởng đến khả năng tự chăm sóc bản thân, lại có thể rời xa chiến trường, loại bị thương này đều được coi là một loại may mắn, ngay cả ở Prosen có truyền thống quân sự cũng vậy.

John Christopher cũng cười: "Đúng vậy."

Busse thượng tá lại hỏi: "Trở thành người lái xe tăng kiểu mới, có phải là có quan hệ gì không?"

"Không ạ, tôi xem thấy quảng cáo tuyển dụng lái xe tăng trên báo, bèn nộp hồ sơ, kết quả rất nhanh sau đó Bộ Quốc phòng đã điều tôi đến trường bắn, gia nhập đại đội thử nghiệm. Sau đó, bây giờ như ngài thấy đấy, tôi đang ở đây."

Busse thượng tá vừa muốn đáp lại, đạn pháo vẫn luôn rơi phía trước đột nhiên bắt đầu bắn kéo dài.

Vị thượng tá lập tức chui tọt vào trong xe tăng, còn đóng nắp khoang lại.

Hệ số an toàn trong xe tăng chắc chắn tốt hơn bên ngoài.

Hắn vào trong rồi mới phản ứng lại, John Christopher còn ở bên ngoài - huân chương bị thương trên vai anh chàng kia sẽ không lại nhiều thêm một cái nữa chứ?

Hỏa lực bắn kéo dài rất nhanh đã đi qua khu tập kết thực sự, di chuyển về phía sau. Busse thượng tá chui ra khỏi tháp pháo, nhìn thấy John Christopher bò ra từ gầm xe tăng kiểu mới, phủi phủi bụi đất trên người: "Hỏa lực phản pháo còn kéo dài ra phía sau nữa đấy, học được rồi."

Busse thượng tá thấy hắn không sao, liền cầm lấy bộ đàm: "Các đơn vị chú ý, bắt đầu tiến lên -"

"Báo cáo!" John Christopher giơ tay: "Tôi đề nghị tạm thời chưa nên tiến lên, lũ Ant giở trò mèo một lần, sẽ giở trò mèo lần hai, khi chúng ta cho rằng phía trước an toàn, nghênh ngang đi qua, nói không chừng chúng nó sẽ lại tập kích hỏa lực một lần nữa."

John nói xong, trong tai nghe của Busse thượng tá truyền đến giọng nói của Tham mưu trưởng: "Vừa rồi hỏa lực bắn kéo dài khiến các đơn vị bị động, chịu tổn thất tương đối lớn, xuất phát ngay lập tức thì đội tiếp viện chưa chắc đã đuổi kịp."

Lúc này một vị trung úy của lực lượng thiết giáp chạy tới chào: "Thưa thượng tá, có 15 chiếc xe tăng bị hỏng bánh xích, không thể xuất kích."

Busse thượng tá thấp giọng chửi một câu.

Lúc này John Christopher nói: "Vừa hay tôi đi do thám phía trước, sau khi xác nhận lộ tuyến có thể đi qua, sẽ cùng tấn công với mọi người. Các anh chắc là tổn thất không ít xe tăng nhỉ?"

Busse thượng tá đáp: "Phải, đa số đều là bị đứt bánh xích."

John thượng úy cười nói: "Vậy nên việc chúng tôi có thể tham gia tấn công là vô cùng quan trọng đối với các anh, dù sao nếu như không thể chiếm lĩnh chiến trường trong đêm nay, đồng thời lập tức bắt đầu công tác cứu hộ cho những chiếc xe tăng bị hỏng bánh xích kia, thì ngày mai có thể chúng sẽ phải đưa vào danh sách tổn thất vĩnh viễn."

Busse thượng tá chỉ có thể gật đầu: "E là đúng như vậy."

John: "Vậy xe máy của tôi đâu? Muốn giúp các anh, tôi phải đi do thám trước đã, nếu không thì không có cách nào lái xe tăng đến trước trận địa của địch được."

Busse thượng tá: "Không phải cậu nói lũ Ant có thể giở trò mèo thêm lần nữa sao? Tôi cũng cảm thấy nên đợi thêm 15 phút, xác định lũ Ant thực sự sẽ không bắn phá nữa, rồi mới hành động."

"Vâng." John Christopher nói, "Nhưng khi pháo kích ập tới, một mình tôi cũng rất dễ dàng ẩn nấp, sẽ không có chuyện gì đâu, chúng nó sẽ không dùng hỏa lực mạnh như vậy để làm khó một tên lính trinh sát quèn như tôi đâu."

Busse thượng tá ra hiệu, sĩ quan phụ tá lập tức nói với John thượng úy: "Đi theo tôi, tôi giúp anh mượn một chiếc của trung đoàn trinh sát cơ giới, dùng quan hệ cá nhân."

Lúc hai người rời đi, kíp xe của những chiếc xe tăng bị hỏng bánh xích vừa mới tháo dỡ phần bánh xích dự phòng cố định trên xe tăng xuống.

Bị đứt bánh xích là một chuyện rất khó xử, nói nó không quan trọng, thì nó thực sự có thể khiến một chiếc xe tăng phải rút lui khỏi chiến dịch đang tham gia.

Nói nó không có vấn đề gì, thì phần lớn bánh xích bị đứt đều có thể sửa chữa được, nếu kíp xe mang theo bánh xích dự phòng, thì cho dù là tự kíp xe cũng có thể tự sửa chữa - với cái giá phải trả là mất mười mấy tiếng đồng hồ.

Vẫn hơn là bỏ xe chạy sau khi bị đứt bánh xích.

Cho nên càng ngày càng có nhiều kíp lái xe tăng cũ của Prosen bắt đầu đặt bánh xích dự phòng lên trên giáp phụ bên ngoài xe tăng, coi như là một lớp phòng vệ bổ sung, như vậy một khi bị đứt bánh xích, có thể nhanh chóng xuống xe thay thế bánh xích để khắc phục sự cố.

Đương nhiên, đôi khi xe tăng sẽ bị bắn hỏng ngay trước trận địa của địch, bị súng máy và mấy trăm tên lính Ant ngày đêm nhìn chằm chằm vào xác xe tăng trên chiến trường. Trong trường hợp đó thì chỉ có thể giả chết trong xe tăng, tìm cơ hội thoát thân.

Trong lúc Busse thượng tá đang miên man suy nghĩ, thì John đã lái xe máy xuất phát.

Khoảng 30 phút sau, pháo kích không thấy đâu, mà John đã lái xe máy quay lại: "Được rồi, tôi đã nắm được sơ bộ tình hình rồi, chúng ta xung phong thôi! Xe tăng kiểu mới có khả năng phòng ngự vượt trội hơn hẳn số 3, số 4, để chúng tôi thể hiện cho anh xem!"

Thượng tá: "Cho phép yêu cầu của cậu, cứ thỏa sức mà thể hiện đi."

"Rõ!"

John Christopher thận trọng bò lên xe tăng, dường như rất sợ giẫm phải vết xe đổ trước kia.

Chờ hắn vào vị trí trong xe tăng, theo một tiếng hô, con quái vật gầm lên giận dữ, lao mạnh về phía trước một đoạn ngắn, sau đó tiếng gầm rú dần ổn định, chiếc xe tăng cũng đi qua trước mặt Busse thượng tá.

Nhìn thì có vẻ không hề nặng nề, phải nói là với tư cách là một chiếc xe tăng hạng nặng, khả năng cơ động của nó nằm ngoài dự đoán. Lực lượng của Busse thượng tá đã từng thử nghiệm xe tăng hạng nặng của Ant thu được, sự nặng nề của chúng đã để lại ấn tượng sâu sắc cho Busse thượng tá.

Mà hôm nay, loại xe tăng kiểu mới vuông vắn này lại thể hiện khả năng cơ động khiến Busse thượng tá phải mở rộng tầm mắt.

Chúng cứ ầm ầm tiến về phía trước như vậy, hai chiếc xe tăng kiểu mới khác cũng đi theo sau nó.

Đúng vậy, chỉ có hai chiếc, còn một chiếc đã bị bắn hỏng trong trận pháo kích vừa rồi.

Đến tận lúc này Busse thượng tá vẫn chưa chắc chắn được liệu mình có hài lòng với loại xe tăng kiểu mới này hay không, nhưng hắn biết, bộ phận hậu cần, đặc biệt là các kỹ sư của xưởng sửa chữa dã chiến chắc chắn sẽ rất ghét loại xe tăng kiểu mới này.

————

John Christopher lái xe tăng yêu quý của mình rong ruổi dọc theo lộ tuyến vừa do thám.

Rất nhanh, xe tăng đã đi qua một thân cây được sơn màu, Christopher nhận ra đây là mục tiêu đánh dấu của địch, bản thân đã tiến vào phạm vi hỏa lực của chúng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một phát đạn xuyên giáp từ xa bay tới, để lại một chuỗi tia lửa trên tấm chắn pháo chính diện của chiếc xe tăng kiểu mới, còn viên đạn thì không biết đã bay đi đâu.

Christopher nghe thấy tiếng ai đó kêu lên trong tai nghe, vội vàng hỏi: "Ai bị thương? Nghiêm trọng không?"

"Không sao, không biết mảnh giáp nào bị vỡ, sượt qua mặt tôi một đường, chỉ chảy chút xíu máu thôi."

Christopher không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức cầm lấy ống nhòm tìm kiếm vị trí pháo của địch.

Để đảm bảo giữ được khoảng cách tác chiến có lợi, hắn hạ lệnh đầu tiên sau khi tham chiến: "Dừng xe, chúng ta cảnh giới tại chỗ."

Chiếc xe lập tức dừng lại.

Trong lúc xe đang rung lắc dữ dội vì phanh gấp, Christopher đột nhiên phát hiện thấy có tia sáng lóe lên trên điểm cao 414 bên bờ sông.

Phát thứ hai rơi xuống bên cạnh xe tăng của Christopher.

Christopher: "Xoay tháp pháo sang trái 30 độ, nhắm vào điểm cao, chờ nó bắn phát thứ ba."

Tháp pháo vừa mới xoay sang, thì phát bắn thứ ba đã ập tới.

Thế nhưng chiếc xe tăng kiểu mới vẫn vững như bàn thạch, viên đạn pháo chỉ sượt qua vị trí trúng đạn, để lại một vệt xước lớn, cạo bay cả số hiệu chiến thuật và biểu tượng đơn vị thiết giáp trên xe.

Christopher: "Pháo thủ! Nhìn thấy tia sáng lóe lên không? Tia sáng vừa rồi ấy!"

Pháo thủ báo cáo: "Không nhìn thấy! Tôi đang dùng độ phóng đại lớn nhất để quan sát trận địa của địch."

"Không!" Christopher kiên quyết nói, "Dùng ống kính có độ phóng đại nhỏ nhất, như vậy mới có thể nhìn thấy tia sáng lóe! Nhìn thấy tia sáng lóe là tìm ra được vị trí pháo chống tăng của địch!"

Vừa dứt lời, lại một lần nữa lóe sáng.

Pháo thủ gần như lập tức khai hỏa bắn trả, vị trí vừa rồi lóe sáng trên điểm cao lập tức bốc lên một cột khói trắng, trông như một cây nấm kim châm đang xòe mũ.

Christopher hô to: "Tiếp tục!"

Đúng lúc này hắn bỗng nhiên nhìn thấy phía trước cũng có tia sáng lóe.

"Chú ý, phía trước xe cũng có địch. Bắn một phát vào vị trí pháo trên điểm cao 414, sau đó lập tức chuyển hướng nòng pháo."

Vừa dứt lời, xe tăng yểm trợ bên cạnh khai hỏa, mục tiêu chính là mục tiêu mà Christopher vừa phát hiện.

Ngay sau đó, một tiếng nổ vang lên, tháp pháo bay thẳng lên trời.

Christopher kinh hãi: "Là xe tăng? Đây chính là loại chiến thuật xe tăng ẩn nấp trong công sự sao?"

Lại một phát đạn pháo từ phía trước bắn tới, kèm theo đó là những viên đạn lửa của súng máy.

Nhưng lúc này xe tăng kiểu mới của Christopher vừa mới đi qua mục tiêu đánh dấu đầu tiên, hiển nhiên là còn cách trận địa rất xa, đạn lửa của súng máy bắn theo đường đạn vòng cung, chẳng chạm được vào chiếc xe tăng của Christopher.

Đột nhiên, quân địch lại khai hỏa.

Lần này chưa cần xe tăng trưởng Christopher chỉ thị mục tiêu, pháo thủ đã lập tức khai hỏa, viên đạn bắn trúng thứ ẩn nấp phía sau lớp ngụy trang, ngay lập tức có khói đen bốc lên từ phía sau đống rơm rạ.

Rõ ràng đó là một chiếc xe tăng khác của quân địch.

Lúc này Christopher nghe thấy tiếng động cơ gầm rú từ phía đối diện, có vẻ như xe tăng của địch đã phát hiện ra không thể bắn thủng xe tăng kiểu mới, nên quyết định áp sát lại gần.

Ngay sau đó, mấy chiếc xe tăng KV xông ra khỏi bụi cây.

Tiếp theo đó là hơn mười chiếc T34 xuất hiện.

Christopher phấn khích hô to: "Bọn chúng tự chui đầu vào rọ rồi! Nếu chúng nó cứ tiếp tục ẩn nấp, chúng ta chưa chắc đã tìm được ra chúng nó! Khai hỏa!"

Ba chiếc xe tăng kiểu mới dàn thành hàng ngang, liên tục nhả đạn.

Đây là một cuộc tàn sát phiến diện, từng chiếc xe tăng của Ant lần lượt nổ tung thành pháo hoa.

Cuối cùng, những chiếc xe tăng của Ant quay đầu bỏ chạy, để lộ phần lưng yếu ớt cho ba chiếc xe tăng kiểu mới.

Sau đó Christopher và đồng đội vui vẻ tiễn những chiếc xe tăng đang chạy trốn lên trời.

Christopher: "Tiến lên! Nghiền nát trận địa của chúng!"

Động cơ của những chiếc xe tăng kiểu mới lại gầm lên giận dữ, lao nhanh về phía trước với sức mạnh vô song.

Những khẩu pháo chống tăng khác của Ant có lẽ đã bị dọa choáng váng, liên tục khai hỏa từ khoảng cách rất xa, kết quả bị tổ lái của Christopher lần lượt điểm danh.

Lúc xe tăng của Christopher tiếp cận chiến hào của quân Ant, vài tên lính Ant từ trong chiến hào nhảy ra.

Ban đầu Christopher cho rằng chúng định lao lên tấn công xe tăng, bèn vội vàng hô to: "Súng máy đồng trục! Xử lý chúng nó!"

Thế nhưng những tên lính Ant này lại quay đầu bỏ chạy.

Hiển nhiên, những chiếc xe tăng kiểu mới giống như chiến thần đã dọa cho lũ Ant này hồn bay phách lạc!

Sau khi tan vỡ ban đầu, chiến tuyến của quân Ant sụp đổ như tuyết lở, chỉ trong chốc lát, tất cả những tên lính trong chiến hào đều bắt đầu chạy về phía sau!

————

10 giờ sáng ngày 10 tháng 7, Vương Trung vừa mới đến sở chỉ huy phòng thủ thành phố, thì chuông điện thoại reo lên.

Vương Trung nhấc điện thoại, đầu dây bên kia là giọng nói của Belinsky: "Hình như mặt trận Sukhaya Verevka gặp vấn đề rồi."

Vương Trung: "Không thể nào, tối qua tôi nhận được tin tức vẫn là 'Đang nắm giữ tình hình chiến trường', trinh sát không phải cũng báo cáo là tình hình vẫn bình thường sao?"

Belinsky: "Không thể nắm giữ được tình hình chiến trường, là bởi vì mấy sư đoàn ở gần điểm đột phá đã sụp đổ, đến hôm nay mới có những toán tàn binh chạy đến hậu phương, bị quân của tòa án binh bắt được."

Vương Trung: "Tình hình nghiêm trọng lắm sao?"

"Rất nghiêm trọng, có sĩ quan bỏ chạy nói là 'Giống hệt ngày 22 tháng 6 năm ngoái'. Ngoài ra, các thẩm phán đã thu thập được một số tin tình báo từ những người khác nhau: Phát hiện xe tăng kiểu mới vuông vức của Prosen, nhìn có vẻ lớn hơn tất cả những loại xe tăng mà chúng ta từng gặp

phải trước đây."

Vương Trung vốn đang lim dim mắt, có chút uể oải, nghe thấy câu này, lập tức mở to mắt: "Xe tăng kiểu mới vuông vức sao? Có phải còn có bánh xích rất rộng không?"

"Đúng vậy."

Vương Trung: "Vậy là đến rồi, chúng ta thử xem xe tăng kiểu mới của bên nào lợi hại hơn."

Belinsky: "Tóm lại, chuẩn bị xuất kích đi, mặc dù hiện giờ trong tay Tuganev có ít nhất sáu tập đoàn quân mới được thành lập, nhưng tôi nghĩ hắn ta cũng rất muốn kiểm chứng xem ý tưởng xây dựng quân đội của cậu có dùng được hay không. Xét cho cùng thì một sư đoàn của cậu chỉ có một trung đoàn bộ binh, khắp Yekaterinburg đều đồn đại là cậu ăn bổng lộc không."

Vương Trung bật cười: "Ăn bổng lộc không?"

Vasili ở bên cạnh nói: "Anh không biết sao? Lần trước sau khi công bố bảng biên chế quân đội cơ động, rất nhiều người cười nhạo chúng ta đấy!"

Vương Trung: "Thật hay giả vậy?"

"Thật đấy." Belinsky nói, "Tóm lại, chứng minh cho bọn họ thấy đi! Chứng minh cho chúng tôi, cho tất cả mọi người thấy! Hết liên lạc!"

Hắn cúp máy.

(Hết chương)

Chương 162: Tiến quân bắt đầu

Vương Trung đặt điện thoại xuống, lập tức lại cầm lên: "Nối máy đến Kubinka."

Rất nhanh sau đó điện thoại đã được kết nối, đầu dây bên kia là Pavlov: "Tập đoàn quân cơ động số 1, tôi là Tham mưu trưởng Pavlov, xin nghe."

Vương Trung: "Ra lệnh cho các đơn vị tổng động viên, chuẩn bị chiến đấu."

Pavlov kinh hãi: "Lũ Prosen lại đánh đến gần đây rồi sao? Nhanh vậy?"

Vương Trung: "Không phải, là chúng ta chuẩn bị đánh chúng, Tập đoàn quân phía Sukhaya Verevka yêu cầu chi viện, bọn họ bị xe tăng kiểu mới của địch đánh cho tan tác, một số sư đoàn đã sụp đổ rồi.

"Bây giờ anh lập tức tổ chức một đội tiên phong, lấy tiểu đoàn pháo tự hành chống tăng số 16 vừa mới được biên chế làm nòng cốt, tăng cường lực lượng hậu cần và bộ binh tinh nhuệ, cùng với tám khẩu pháo phòng không và tiểu đoàn pháo phản lực của Tập đoàn quân, còn có... Tùy anh

điều động, tóm lại phải đảm bảo trong vòng hôm nay tất cả đều có thể lên tàu, tiến về phía trước!"

Pavlov: "Có thể có bao nhiêu toa tàu?"

Vương Trung: "Phụ thuộc vào việc anh có thể xin được bao nhiêu toa từ Chekhov thượng tướng."

"Lại đẩy cho tôi?" Pavlov kinh hô.

Vương Trung: "Vui vẻ lên, với danh tiếng hiện giờ của tôi và mối quan hệ với Chekhov thượng tướng, anh nhất định sẽ xin được không ít đâu."

"Vậy sao cậu không tự đi mà xin?"

Vương Trung: "Tôi còn nhiều việc, phải dồn sức cho mảng quân sự."

Nói xong, không đợi Pavlov phản đối, Vương Trung đã cúp máy.

Vừa cúp máy, Vasili đã lên tiếng, vẻ mặt đầy hào hứng: "Cuối cùng cũng được xuất kích rồi, cho lũ khốn ở Yekaterinburg sáng mắt ra, chúng ta không phải ăn không ngồi rồi!"
Vương Trung nở nụ cười: "Bọn họ hẳn là bị biên chế doanh này lừa gạt rồi."

Trong lúc nói chuyện, Vương Trung người xuyên việt xuyên qua một năm lại nhớ lại thời gian ở địa cầu. Ở địa cầu có rất nhiều người mê quân sự giả, nửa vời dựa theo tư duy quán tính, cảm thấy doanh chính là nhỏ hơn so với đoàn cùng lữ, vô số tài khoản marketing dựa vào những người mê quân sự giả này để kiếm lợi.

Cách làm thường thấy nhất chính là nói tiểu đoàn thiết giáp nào đó của Đức Quốc Xã tiêu diệt hai lữ đoàn xe tăng Liên Xô, tổng cộng sáu tiểu đoàn blah blah.

Thế là đám người nửa vời kia dồn dập hô to quân Đức Quốc Xã bất khả chiến bại.

Nhưng người mê quân sự chân chính vừa nhìn đã biết chỗ nào có vấn đề.

Đức Quốc Xã biên chế tiểu đoàn lớn, tiểu đoàn xe tăng số 4 là 96 chiếc Panzer IV Ausführung G, biên chế tiểu đoàn Panther có lớn có nhỏ, nhỏ nhất là 77 chiếc Panther, lớn cũng có 96 chiếc Panther. Tiểu đoàn Tiger nhỏ nhất, cũng có 45 chiếc Tiger.

Quân đội Ant biên chế tiểu đoàn nhỏ, một lữ đoàn xe tăng của họ chỉ có 68 chiếc xe tăng, đại bộ phận tiểu đoàn và trung đoàn đều cùng một cấp bậc, đều là 21 chiếc xe tăng.

Tôi có 96 chiếc Panzer IV Ausführung G, hoặc là 96 chiếc Panther, đánh tan hơn 100 chiếc T-34-76 của các người thì đã sao? Có gì kỳ quái sao?

Thoát ly biên chế, chỉ cầm phiên hiệu ra nói chuyện, cơ bản đều là những kẻ non kém, hiện tại những kẻ non kém ở Yekaterinburg chính là như thế.

Bọn họ nhìn thấy sư đoàn của Vương Trung chỉ có một tiểu đoàn xe tăng và một tiểu đoàn pháo chống tăng, liền cho rằng sư đoàn này không có lực lượng thiết giáp gì.

Bởi vì quân đội Ant cũng dùng tiểu đoàn, giống như Liên Xô ở địa cầu, đều là 21 chiếc xe tăng một tiểu đoàn.

Nhưng trên thực tế, tiểu đoàn xe tăng của Vương Trung là đại tiểu đoàn, mỗi đại đội của tiểu đoàn này, ngoại trừ 12 chiếc xe tăng T-34W ra, còn có 4 chiếc xe tăng M3 Grant Lee, trung đội trinh sát còn có 8 chiếc xe Jeep mang súng máy hạng nặng M2 Browning, sau đó còn có một chiếc SU-76.

Ngay cả bên trong còn có 56 lính bộ binh, bốn chiếc M3 Grant Lee mỗi chiếc nhét tám người, tám chiếc xe Jeep mỗi chiếc chở 3 người —— kỳ thật có thể tăng đến mỗi chiếc Jeep 7 người, nhưng như vậy trông quá giống quân đội Ấn Độ, bị Vương Trung cự tuyệt.

Ba đại đội như vậy hợp thành một tiểu đoàn xe tăng.

Cho nên, tuy rằng tiểu đoàn xe tăng của Vương Trung này tên là tiểu đoàn, nhưng có 48 chiếc xe tăng, 24 chiếc xe Jeep, 4 chiếc SU-76.

Đương nhiên, pháo binh, bộ binh và trinh sát binh bình thường đều ở trong biên chế của mình, chỉ là khi huấn luyện thì hợp luyện. Đến thời chiến mới có thể "Khổ nhất khổ hậu cần", hợp thành một chỗ.

Mà trung đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 31 thuộc sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1, những kẻ non kém ở Yekaterinburg liền nhìn vào chữ "trung đoàn" trong phiên hiệu, cho rằng trung đoàn này cũng chỉ 3000 người.

Nhưng trên thực tế căn bản không phải như thế, trung đoàn này thật ra có gần sáu ngàn binh sĩ, một số sư đoàn bộ binh mới thành lập của quân đội Ant, cũng chỉ có tám ngàn người.

Vì sao trung đoàn này lại có nhiều người như vậy? Bởi vì Vương Trung mang đến lý niệm hoàn toàn mới, nhét vào bên trong rất nhiều hỏa lực yểm trợ.

Mỗi đại đội dưới trướng trung đoàn này, được trang bị 4 khẩu súng cối 82mm, sau đó còn có 8 chiếc xe thiết giáp M3 Half-track, 4 chiếc xe M6 Fargo.

Bốn khẩu súng cối 82mm, ở một số sư đoàn bộ binh trang bị kém đã là hỏa lực cấp tiểu đoàn. Mà tám chiếc M3 Half-track đều được trang bị súng máy hạng nặng M2 Browning, một đại đội có 8 khẩu súng máy hạng nặng, những sư đoàn khác lấy đâu ra trang bị xa xỉ như vậy.

Càng đừng nói đến pháo 37mm trên xe M6 Fargo.

Thật ra Vương Trung muốn M8 Greyhound và M8 Howitzer Motor Carriage (hai loại xe này không cùng một khung gầm), nhưng bây giờ còn chưa có, hắn chỉ có thể dùng M6 Fargo trang bị pháo 37mm để thay thế.

Tất cả những chiếc xe này đều phải có người điều khiển, súng cối cũng cần người nạp đạn, kết quả là mỗi đại đội đều lớn hơn đại đội bộ binh bình thường rất nhiều, hoàn toàn là đại đội tăng cường.

Đến cấp tiểu đoàn, Vương Trung càng thêm táo bạo.

Căn cứ vào báo cáo từ tiền tuyến, khi tác chiến thực tế, quân đội Prosen cũng sẽ đem pháo binh sư đoàn hạ cấp cho trung đoàn bộ binh, lúc này tiểu đoàn bộ binh quân Prosen trên hướng tấn công chủ yếu sẽ nhận được sự yểm trợ của hơn 12 khẩu pháo bộ binh, thậm chí là lựu pháo.

Vương Trung trực tiếp đem loại yểm trợ này chuyển xuống trở thành thông lệ.

Đương nhiên, hắn còn chưa điên cuồng đến mức trang bị lựu pháo cho tiểu đoàn bộ binh, vậy thì quá đáng, cũng không cần thiết.

Pháo bộ binh và lựu pháo khác nhau ở chỗ nòng pháo, nòng pháo bộ binh rất ngắn, thành pháo tương đối mỏng, dù sao đại đa số trường hợp đều là yểm trợ gần, không cần bắn quá xa, đạn pháo không cần quá nhiều thuốc phóng, tự nhiên cũng không có áp lực lớn như vậy.

Lựu pháo vì đạt được tầm bắn trên 15km, nòng pháo vừa dài vừa dày, để cân bằng nòng pháo nặng như vậy, đồng thời khi bắn cũng không đến mức bị khói lửa bắn ra thổi ngã trên mặt đất, lựu pháo bình thường đều có bệ đỡ rất nặng.

Cho nên cho dù cỡ nòng giống nhau, pháo bộ binh cũng nhẹ hơn lựu pháo rất nhiều, cơ động càng tiện lợi, có thể theo kịp trung đoàn bộ binh. Giống như pháo bộ binh 76,2mm của quân đội Ant, kỳ thật dùng khung pháo không khác gì pháo chống tăng 45mm, khi thiếu người thì hai người cũng có thể thao tác.

Quân đội Ant biên chế trung đội pháo rất nhỏ, bình thường một trung đội có hai tiểu đội, mỗi tiểu đội hai khẩu pháo, mà trung đội pháo Vương Trung thành lập có bốn khẩu pháo, một trung đội pháo có 12 khẩu pháo, gần ba trăm người.

Hắn nhét những thứ này vào trong tiểu đoàn bộ binh, hậu cần phỏng chừng muốn chửi ầm lên rồi.

Nhưng hắn vẫn làm như vậy.

Chủ yếu là bởi vì lúc mới tham chiến ở Cao điểm Peniye, pháo binh của quân đội Ant không theo kịp, chỉ có súng cối trên xe tải là theo kịp, cho nên mới có thể đánh trả, sau đó ở Loktev, trọng pháo của quân địch đã khiến hắn chịu đủ đau khổ.

Có trải nghiệm như vậy, Vương Trung mới trở nên điên cuồng như vậy.

Đã có thể dùng pháo binh oanh tạc quân địch, vì sao còn phải cận chiến? Bộ binh chính là phụ trách mở rộng tầm nhìn cho pháo binh mà!

Những khẩu pháo này đều cần người thao tác, cho nên biên chế tiểu đoàn bộ binh dưới trướng Vương Trung lớn đến mức đáng sợ, tính số lượng thì bộ binh và pháo binh chênh lệch gần 2 lần.

Mà ở cấp trung đoàn bộ binh này, Vương Trung lại trang bị cho trung đoàn một tiểu đoàn pháo tự hành M3 Howitzer Motor Carriage trang bị pháo 75mm.

Càng đừng nói còn có xe bọc thép, xăng dầu, hậu cần, linh tinh các thứ, một trung đoàn có gần bảy ngàn binh sĩ.

Sư đoàn chỉ có thể có hạn chế số lượng trung đoàn như vậy, nếu không hậu cần sẽ không kham nổi.

Đây không phải là chơi game Hearts of Iron, nếu số lượng bộ binh quá ít, sẽ ảnh hưởng đến tổ chức tác chiến, trong thực chiến bộ binh chịu tổn thất đến mức nào mới sụp đổ, tất cả đều dựa vào ý chí chiến đấu.

Vương Trung tự tin ý chí chiến đấu của bộ binh mình đủ mạnh, cũng tin tưởng giáo dục bổ túc văn hóa kéo dài hơn nửa năm, có thể nâng cao tính tích cực chủ quan của bộ đội, cho dù bị đánh tan thành từng nhóm nhỏ cũng có thể duy trì sức chiến đấu.

Vậy lựa chọn tiếp theo rất đơn giản, cho bộ binh đủ loại đơn vị yểm trợ, sau đó dàn trải binh lực ra.

Trong trận chiến ở Olaci, hai ngày đầu tiên, kỳ thật trận địa của hắn chỉ có hai tiểu đoàn bộ binh, chính là dựa vào hỏa lực yểm trợ mà chống đỡ được công kích của quân địch. Những bộ đội còn lại là đội dự bị, chuẩn bị khi nguy cấp sẽ được đưa vào chiến đấu, kết quả căn bản không dùng tới, toàn bộ quân địch đều bị hỏa lực yểm trợ tiêu diệt.

Cho nên Vương Trung đưa ra một kết luận, chỉ cần hỏa lực yểm trợ đủ mạnh, một tiểu đoàn có ý chí chiến đấu kiên định, hoàn toàn có thể phòng thủ khu vực của một trung đoàn.

Hơn nữa, dàn trải binh lực ra có lợi ích rất rõ ràng —— năng lực chịu đựng pháo kích được tăng cường rất nhiều.

Đương nhiên, ý nghĩ này của Vương Trung muốn thực hiện được, cần một tuyến bộ binh có đầy đủ bộ đàm, ít nhất phải trang bị đến cấp đại đội.

Số lượng bộ đàm được trang bị trong trung đoàn của Vương Trung, nhiều hơn so với một sư đoàn khác, bởi vì sư đoàn bộ binh bình thường của quân đội Ant, ngay cả sở chỉ huy tiểu đoàn cũng không có bộ đàm, chỉ có thể kéo dây điện thoại.

Liên Hiệp Vương Quốc viện trợ bộ đàm, phần lớn đều bị Tập đoàn quân cơ động số 1 lấy mất, kết quả khiến các bộ đội khác cũng cho rằng bộ đàm là thứ tốt, đều muốn có —— tuy rằng tôi không biết vì sao nó lại tốt như vậy, nhưng thứ Aleksei Konstantinovich Rokossovsky muốn khẳng định là thứ tốt.

Đương nhiên các bộ đội khác không có nhiều hỏa lực yểm trợ như Tập đoàn quân cơ động số 1, cho nên bộ đàm cũng không có tác dụng lớn như vậy.

Về phần trung đoàn pháo binh thuộc sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1, vậy càng thêm khủng bố.

Trung đoàn pháo binh của một sư đoàn bộ binh bình thường của quân đội Ant, cùng lắm là 12 khẩu 152mm, 24 khẩu 122mm, tổng cộng 36 khẩu pháo, gần hai ngàn người.

Trung đoàn pháo binh của sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1 này có 36 khẩu 152mm, 24 khẩu 122mm, tổng cộng 60 khẩu trọng pháo, gần bốn ngàn người phục vụ.

Đây thực ra là một con số rất khủng bố, có thể có người đọc nhiều sách báo lá cải sẽ cảm thấy số pháo này chẳng là gì cả, bọn họ thậm chí còn nói trung đoàn pháo binh của một sư đoàn Mỹ có 50 khẩu trọng pháo! Hoặc là một sư đoàn Đức Quốc Xã có 48 khẩu trọng pháo!

Nhưng thật ra, pháo binh sư đoàn của quân đội Mỹ là ba tiểu đoàn pháo 105mm cộng thêm một tiểu đoàn pháo 155mm, tuy rằng 105mm và 155mm đều được phân loại là trọng pháo sư đoàn, nhưng mà phân loại này chủ yếu là vì pháo 105mm nòng dài rất nặng, cần xe kéo cỡ lớn, cho nên đều đặt ở sư đoàn để tiện bảo đảm hậu cần.

Sư đoàn bộ binh số 1 Mỹ chỉ có 12 khẩu pháo 155mm.

Quân đội Đức Quốc Xã cũng vậy, pháo hạng nặng 150mm sFH 18 của một sư đoàn chỉ có 12 khẩu, còn lại đều là pháo 105mm. Khác biệt của quân đội Đức Quốc Xã là họ có pháo bộ binh hạng nặng 150mm.

So sánh một chút sẽ thấy, hỏa lực của sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1 có 36 khẩu 152mm và 24 khẩu 122mm quả thực rất khủng bố.

Tiểu đoàn pháo chống tăng của sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1, ngoài 36 khẩu pháo chống tăng 57mm ra, còn có khoảng 30 chiếc pháo tự hành chống tăng ZiS-3, khác biệt một trời một vực với tiểu đoàn pháo chống tăng 12 khẩu của sư đoàn bộ binh bình thường.

Còn có pháo cao xạ, tiểu đoàn pháo cao xạ của quân đội Ant bình thường chỉ có 16 khẩu pháo cao xạ 37mm, tiểu đoàn của Vương Trung có tới 36 khẩu pháo cao xạ 37mm, còn được tăng cường 8 chiếc xe pháo tự hành phòng không Crusader AA Mk. I.

Tóm lại, đừng nhìn sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1 chỉ có một trung đoàn bộ binh, một trung đoàn pháo binh, một trung đoàn xe cơ giới, còn lại đều là "tiểu đoàn", kỳ thật nó có hơn 100 chiếc xe tăng, pháo tự hành, tương đương với hai lữ đoàn xe tăng.

Nó có hơn 70 khẩu pháo cỡ nòng trung bình 75mm, 60 khẩu pháo cỡ nòng lớn từ 122 mm trở lên.

Nó có tổng cộng 66 khẩu pháo chống tăng 57mm (bao gồm cả pháo tự hành và pháo kéo).

Nó có hơn 100 khẩu súng máy hạng nặng, hơn 200 khẩu súng máy hạng nhẹ, tổng cộng hơn 1100 chiếc xe tải, xe thiết giáp và xe kéo pháo.

Kinh khủng nhất chính là khả năng bảo đảm hậu cần của sư đoàn này, nó được trang bị hai tiểu đoàn sửa chữa, hai đại đội cứu hộ (chia cho mỗi đại đội xe tăng và đại đội pháo chống tăng), mỗi ngày có thể sửa chữa 12 chiếc xe tăng bị hư hỏng trung bình.

Để so sánh, khả năng sửa chữa của Tập đoàn quân xung kích số 1 của Liên Xô, mỗi ngày chỉ có thể sửa chữa 20 chiếc xe tăng bị hư hỏng trung bình —— đúng vậy, một tập đoàn quân chỉ có thể làm được như vậy.

Bỏ vào nhiều thứ như vậy, sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1 trở thành sư đoàn nhà giàu có tổng quân số hơn hai vạn người, sau đó đám người mù chữ ở Yekaterinburg nhìn vào một đống "tiểu đoàn" trong biên chế, nói cái gì khẳng định là ăn bớt quân lương.

Có thể là nghĩ đến những điều này, Vasili thở dài: "Thật sự là không có cách nào giải thích với những người ngoài ngành. Mấu chốt là, nếu nói với bọn họ không thể nhìn vào phiên hiệu mà phán đoán, phải tính số lượng xe tăng, số lượng pháo, bọn họ liền nằm lăn ra đất ăn vạ, kêu gào ‘không nghe không nghe, ngươi ăn bớt quân lương’."

Vương Trung nhún vai: "Sớm biết như vậy tôi đã đổi tiểu đoàn xe tăng và tiểu đoàn pháo chống tăng thành trung đoàn, như vậy vừa nhìn thấy một sư đoàn có một trung đoàn bộ binh, một trung đoàn xe tăng, một trung đoàn pháo chống tăng, những kẻ non kém ở Yekaterinburg sẽ cảm thấy một sư đoàn có ba trung đoàn, rất hợp lý."

Vasili cười ha ha.

Vương Trung: "Đương nhiên, bản thân tôi cũng thỉnh thoảng cảm thấy, số lượng bộ binh có thể quá ít... Nhưng với biên chế khoa trương như hiện nay, hậu cần đã kêu trời rồi."

Dù sao đơn vị yểm trợ đều là những con quỷ hút máu hậu cần, nếu nhét thêm ba trung đoàn bộ binh vào trong biên chế tập đoàn quân, nói không chừng sẽ trở thành cọng rơm đè chết lạc đà.

Hiện tại Vương Trung còn lo lắng, với số lượng pháo 75mm, 122mm và 152mm của tập đoàn quân mình như vậy, khi đánh nhau liệu có đủ đạn dược hay không, đánh tới đánh lui có khi lại hết đạn.

Vasili: "Ôi chao, ở Loktev, chẳng phải đám học viên trường pháo binh chúng ta vẫn bị cậu sai khiến như bộ binh đó sao, chẳng phải bọn họ đều biểu hiện rất tốt sao! Bộ binh cũng không phải binh chủng chuyên nghiệp

gì, ai cầm súng trường nằm rạp trên mặt đất bắn, vậy hắn chính là bộ binh."

Vương Trung tiếp lời: "Anh nói đúng, đám nạp đạn viên của trung đoàn pháo binh kia, cũng chẳng phải đều là lính trơn sao. Nói không chừng bởi vì ở trong bộ đội pháo binh nên sống lâu hơn, khi chiến đấu còn đáng tin cậy hơn tân binh mới được gọi đến."

Lúc này điện thoại trong phòng lại vang lên, Vương Trung cầm ống nghe lên: "Tôi là Rokossovsky."

Giọng nói của Đại tướng Tuganev truyền đến từ trong ống nghe: "Rokossovsky, chắc cậu cũng đã biết Tập đoàn quân Sukhaya Verevka đang cầu cứu rồi chứ? Tôi đã nói với bộ phận hậu cần, cố gắng nhanh chóng điều động xe lửa, đưa tập đoàn quân của cậu đến bờ đông Sukhaya Verevka, trước mắt vẫn còn khá an toàn là Yalgava."

Vương Trung: "Tôi đã ra lệnh thành lập một đội tiên phong, do tôi tự mình dẫn đầu, hôm nay có thể lên đường xuất phát."

"Rất tốt, rất tốt." Đại tướng Tuganev dừng một chút: "Tôi rất mong chờ biểu hiện của quân đội mới của cậu, dù sao chúng ta đã đầu tư rất nhiều tài nguyên vào tập đoàn quân của cậu."

Vương Trung gật đầu: "Tôi sẽ cố gắng hết sức."

"Vậy thì, chúc cậu may mắn."

Bên kia cúp điện thoại, Vương Trung buông ống nghe xuống, nhìn về phía Vasili: "Tôi cảm thấy, vẫn nên bố trí một đơn vị bộ binh thuần túy ở trạm hậu cần của tập đoàn quân, chỉ là bộ binh thôi, chỉ cần cung cấp lương thực là được, hơn nữa lại ở ngay bên cạnh trạm hậu cần, tuyến đường vận chuyển ngắn, sẽ không gây áp lực quá lớn cho hậu cần."

Vasili: "Tôi nhớ hình như người Melania lại đưa tới bốn tiểu đoàn bộ binh, chỉ có trang bị cơ bản, hay là chúng ta tổ chức bọn họ thành một lữ đoàn bộ binh độc lập?"

Vương Trung: "Được, để Pavlov đi làm việc này. Nhân lúc vận chuyển quân chủ lực của chúng ta về phía trước, tranh thủ hoàn thành việc biên chế lữ đoàn này, sau đó đưa bọn họ tới."

Vasili đồng tình lầm bầm: "Pavlov đáng thương."

(Hết chương)

Chương 163: Cáo biệt những người phụ nữ (Bạch Ngân Gia Canh 4/10)

Vương Trung lại gọi điện thoại cho Pavlov, nói cho hắn biết chuyện đem bốn tiểu đoàn người Melania biên chế thành lữ đoàn bộ binh dự bị.

Pavlov: "Tôi còn đang phải lập kế hoạch vận chuyển cho toàn bộ tập đoàn quân, anh còn muốn giao thêm việc cho tôi?"

Vương Trung: "Bây giờ anh có rất nhiều thư ký đấy, toàn bộ đều là những ông lão thư ký cấp tá! Tôi cảm thấy anh vẫn còn rất nhiều tiềm lực."

Pavlov trầm mặc vài giây, hỏi: "Đúng rồi, anh muốn tự mình dẫn đầu đội tiên phong phải không? Tôi và ban tham mưu tập đoàn quân nhất định sẽ đi cùng với nhóm quân cuối cùng, anh định để ai làm tham mưu cho anh?"

Vương Trung: "Điều một số người từ ban tham mưu của sư đoàn cận vệ bộ binh cơ giới số 1, thành lập ban tham mưu cho đội tiên phong, để Tham mưu trưởng Aleksandr Aleksandrovich của Yegorov tạm thời đảm nhiệm chức Tham mưu trưởng đội tiên phong."

"Hiểu rồi. Aleksandr Aleksandrovich có năng lực, cho hắn đến chiến trường tôi luyện một chút cũng tốt." Pavlov đồng ý: "Còn nhiệm vụ gì nữa không, đồng chí Tư lệnh Trung tướng."

Vương Trung: "Hết rồi. À đúng, Yegorov chắc chắn muốn tham gia đội tiên phong, cản hắn lại, cứ nói là tôi muốn hắn ở lại, để hắn cùng các đơn vị khác trong sư đoàn đi sau, dù sao sư đoàn không thể không có sư trưởng, để cho cha xứ đi cùng đội tiên phong."

"Yên tâm, giao cho tôi. Chỉ có tôi mới khuyên được Yegorov." Pavlov nói.

Dù sao hắn vốn là Tham mưu trưởng của Yegorov, một đường đi theo Vương Trung được đề bạt lên.

Vương Trung: "Giao cho anh đấy."

Hắn cúp điện thoại, vừa định nói chuyện với Vasili thì chuông điện thoại lại vang lên.

Vasili: "Tôi cá là điện thoại của nữ hoàng."

Vương Trung trừng mắt nhìn hắn, cầm lấy ống nghe: "Tôi là Trung tướng Rokossovsky."

Trong ống nghe truyền đến giọng nói của Olga: "Alyosha, tiền tuyến nguy cấp rồi!"

Luôn cảm thấy nữ hoàng bệ hạ rất hưng phấn.

Olga: "Alyosha, quân đội của anh rốt cuộc cũng được ra chiến trường rồi!"

Vương Trung thở dài: "Nữ hoàng bệ hạ, phòng tuyến của quân ta đã bị chọc thủng, cô không nên hưng phấn như vậy."

"Tôi cũng không dám hưng phấn trước mặt người khác, chỉ dám hưng phấn trước mặt anh thôi." Olga làm nũng nói.

Vương Trung: "Bây giờ mỗi phút mỗi giây trên đường dây điện thoại của tôi đều rất quý giá, không biết bao nhiêu người đang chờ gọi điện thoại vào,

đừng chiếm dụng đường dây của tôi."

Hắn nói xong định cúp điện thoại, kết quả Olga hỏi: "Hôm nay anh xuất phát sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, tôi sẽ cùng đoàn tàu đầu tiên xuất phát, đến đó tìm hiểu tình hình chiến trường trước."

Olga bên kia trầm mặc vài giây, nhỏ giọng hỏi: "Tôi có thể đến nhà ga tiễn anh không?"

Phản ứng đầu tiên của Vương Trung là từ chối, nhưng trong lòng lại không nỡ: "Nữ hoàng bệ hạ, cô là đến để tiễn các binh sĩ, tôi chỉ là một trong số đó mà thôi."

"Được rồi! Tôi hiểu rồi!"

"Cô không hiểu, phải đặt tâm tư lên người các binh sĩ, không nên đối xử đặc biệt với tôi! Đây mới là một nữ hoàng chân chính!"

"Nhưng tôi vẫn là em gái của anh mà, em gái lo lắng cho anh trai thì có gì sai?"

Vương Trung nhất thời nghẹn lời, dù sao Olga là em gái là do chính miệng hắn nói ra, im lặng hai giây hắn mới nói: "Nhưng cô vẫn là nữ hoàng, phải phân biệt rõ ràng."

Nói xong Vương Trung trực tiếp cúp điện thoại, không cho Olga cơ hội phản bác.

Vasili bày ra vẻ mặt xem kịch vui: "Anh... cúp điện thoại của nữ hoàng, nếu tôi mà nói ra ngoài thì đêm nay anh sẽ trở thành hoàng đế mất."

Vương Trung trừng mắt nhìn Vasili: "Mẹ kiếp, nói như thể anh không phải là người lắm lời vậy! Những lời đồn về tôi ở Yekaterinburg, một nửa là do anh bịa ra để tán gái!"

Vasili: "Không phải tôi không tán được sao!"

"Dùng danh tiếng của tôi, mà anh còn không tán tỉnh được, anh còn rất tự hào phải không? Chờ chút, tại sao anh lại không tán được? Bây giờ hẳn là rất nhiều cô gái vì danh hiệu "Phó quan của Rokossovsky" mà tiếp cận anh chứ?" Vương Trung kinh ngạc hỏi.

Vasili nhún vai: "Chính là vì bọn họ muốn tiếp cận danh hiệu này nên tôi mới tránh xa bọn họ. Tôi hy vọng người con gái ấy thích con người thật của tôi."

Vương Trung muốn nói lại thôi, cuối cùng vỗ vỗ bả vai Vasili.

Lúc này điện thoại lại vang lên.

Vương Trung cầm lên, quả nhiên nghe thấy tiếng Lyudmila: "Em nghe nói anh sắp lên đường?"

"Ừ, chờ anh trở về." Vương Trung nói.

Lyudmila thở dài: "Lúc đầu em hy vọng con có thể nhìn thấy ba nó trước. Nhưng... Đây chính là số mệnh của những đứa trẻ được sinh ra trong chiến tranh."

"Đừng nói như thể anh sắp hy sinh vậy." Vương Trung nói đùa.

"Xin lỗi. Ý của em là..."

"Anh biết, anh chỉ nói đùa thôi. Căn cứ theo kinh nghiệm trước kia, chúng ta ở tiền tuyến sẽ chiến đấu một đến hai tháng, sau đó sẽ rút về tuyến sau nghỉ ngơi."

Trên thực tế, Vương Trung nói nhiều hơn so với thực tế, kỳ thật trận đánh kéo dài nhất năm ngoái là trận Shostka, cũng chỉ hơn một tháng, còn lại đều là những trận đánh ác liệt kéo dài vài ngày, tổn thất một nửa quân số và trang bị kỹ thuật.

Chiến tranh hiện đại chính là được tạo thành từ vô số lần nghỉ ngơi và những cuộc chạm trán ngắn ngủi nhưng vô cùng ác liệt, Vương Trung đã hiểu rõ điều này.

Trên thực tế, điều này được thể hiện rất rõ trong game Hearts of Iron: Sư đoàn bị mất hết điểm tổ chức sẽ dừng lại để hồi phục, chỉ là nửa tháng trong Hearts of Iron trôi qua rất nhanh, mọi người đều không nhận ra những sư đoàn bị mất hết điểm tổ chức kia đã nghỉ ngơi hơn mười lăm ngày.

Đương nhiên, không thể nào coi trò chơi là thật được.

"Khi nào nghỉ ngơi, anh sẽ về thăm hai mẹ con."

"Vâng." Lyudmila nhẹ giọng nói: "Vậy hôm nay mấy giờ xe lửa khởi hành? Anh sẽ đi cùng chuyến đầu tiên sao?"

Vương Trung: "Thời gian khởi hành cụ thể vẫn chưa rõ. Nhưng anh sẽ lên đường trong hôm nay, phải đến chiến trường tìm hiểu địa hình trước."

Hắn lặp lại những lời vừa nói với Olga, cảm thấy có chút kỳ quái.

Nói xong, Vương Trung nói: "Nói với Nelly, bảo cô ấy thu dọn hành lý, lập tức đến sở chỉ huy tập đoàn quân, đi cùng chuyến đầu tiên."

"Chuyện này anh không cần lo lắng, lúc Đại tướng Tuganev gọi điện thoại tới, Nelly đang uống trà với em, sau đó cô ấy nghe được cuộc trò chuyện của chúng ta, đoán được chuyện gì đang xảy ra, lập tức buông tách trà xuống rồi đi, thậm chí còn không chào hỏi em một tiếng.

"Có lẽ cô ấy đã mong chờ từ rất lâu, muốn được cùng anh ra chiến trường."

Vương Trung: "Ra là vậy. Lần này ra tiền tuyến, không có em bên cạnh, anh có thể ôm tấm thép của Nelly thay thế không?"

"Đừng gây thêm phiền phức cho Nelly nha." Lyudmila dặn dò, "Cô ấy chỉ cần khó chịu, anh không được làm. Còn có cái từ thép này đừng nói trước mặt Nelly."

Vương Trung: "Hiểu rồi hiểu rồi. Vậy cứ như vậy đi."

Hắn vừa định cúp điện thoại, Lyudmila đột nhiên hỏi: "Olga đã gọi điện thoại rồi?"

"Bà xã sáng suốt!" Vương Trung vội vàng nói: "Quả thật em gái nuôi của anh đã gọi điện thoại rồi."

"Cô ấy sẽ đi tiễn anh chứ? Xem ra anh cũng phải đến nhà ga rồi, biết thời gian xuất phát lập tức báo cho em biết nhé, được không, anh yêu?"

"Được." Vương Trung thành thật trả lời.

————

4 giờ chiều ngày 10 tháng 7, trạm phía đông Yekaterinburg - đây là trạm xe lửa quân dụng chuyên dụng của Yekaterinburg, bên cạnh là căn cứ huấn luyện tân binh, vô số tân binh ngồi xe bọc thép từ nơi này lao ra tiền tuyến.

Gần như mỗi ngày, dàn nhạc quân đội thường trực ở trạm phía đông đều diễn tấu "Từ biệt phụ nữ Ant".

Hôm nay cũng như thế.

Vương Trung bước lên sân ga, thấy Pavlov, liền hỏi: "Xe thứ nhất anh chất những gì?"

Pavlov: "Anh, bộ máy tham mưu của anh, ngựa của anh, còn có các loại đồ vật thuận tiện cho anh điều tra trước, cùng với Grigory quân sĩ trưởng suất lĩnh một trung đội cảnh vệ, cuối cùng còn có đội ngũ văn thư phụ trách sắp xếp phối hợp ăn, mặc, ở, đi lại của cả tập đoàn quân - do văn thư cấp sáu của tôi dẫn đầu."

Vương Trung nhìn sang Grigory cùng ở trên sân ga, phát hiện khẩu súng tiểu liên Prosen mà hắn thu được đã được thay bằng Tokarev cải tiến phiên bản nòng súng dày. [Lưu ý: Ở chỗ này tôi thật sự không hiểu tác giả muốn nói đến cây súng gì? Vì dịch ra là Tokarev cải tiến, hoặc máy cắt ren, không thể áp dụng vào một trường hợp nào, cây súng này lại gần giống AK, nhưng cách đọc tên lại khác nên vẫn khônh thể gọi là AK, nhưng vì là cải tiến từ Tokarev nên tôi sẽ gọi là "Tokarev cải tiến". Các bạn có góp ý gì về tên cho cây súng này xin hãy góp ý.]

Thế là Vương Trung hỏi: "Quân sĩ trưởng, súng này dùng tốt không?"

Grigory: "Tuyệt lắm, đây là vũ khí tốt nhất tôi từng dùng, khuyết điểm duy nhất là nòng súng khá phức tạp, lúc lau phải dùng dụng cụ chuyên môn."

Xem ra khẩu súng này rất được quân sĩ trưởng ưa thích. Nhìn cảnh vệ chiến sĩ bên cạnh hắn, cơ bản tất cả đều là Tokarev cải tiến, Vương Trung

đã bắt đầu chờ mong cảnh tượng kẻ địch bị thứ đồ chơi này đánh cho tơi tả.

Lúc này Grigory nói: "Nhưng mà loại đạn này uy lực có thể không được tốt lắm, dù sao sơ tốc chậm, cá nhân tôi thấy nên tăng đường kính lên một chút, làm thành cỡ nòng của Tomson bên Hợp Chủng Quốc."

Đạn của Tomson là đạn .45ACP, đổi sang đơn vị mm là 11.43 mm, 11.43x39 (số phía sau là chiều dài viên đạn), mẹ kiếp, thế thì thành súng bắn bi rồi!

Tokarev cải tiến thực sự dùng đạn dược cỡ nòng lớn cũng là vì lo lắng uy lực không đủ, xuyên giáp kém, kết quả, không biết xuyên giáp có tăng lên hay không, nhưng mà sức sát thương của viên đạn đối với con người thật khiến người ta phải kinh ngạc.

Thử nghĩ xem anh bị một viên bi nặng bay với tốc độ cận âm bắn trúng, nó chui vào trong cơ thể anh lăn lộn, thì anh nhất định bị thương rất nặng.

Đối với đề nghị sử dụng của Grigory, Vương Trung nói: "Tôi sẽ phản hồi lại cho nhà thiết kế. Nhưng sản xuất loại đạn 9 mm dài hơn liên quan đến rất nhiều vấn đề."

Rút ngắn viên đạn súng trường tiêu chuẩn 7,62 mm, chỉ cần cải tiến dây chuyền sản xuất hiện có một chút, nhưng mà để làm cho viên đạn súng ngắn vốn đã ngắn lại dài ra, vậy thì mất công rồi.

Grigory gật đầu.

Đúng lúc này, vợ hắn - Aksinya xuất hiện: "Grishka!"

Aksinya lao vào vòng tay Grigory, vùi đầu vào ngực hắn.

Các chiến sĩ trung đội cảnh vệ bắt đầu ồn ào.

Vương Trung cũng hùa theo trêu chọc: "Tôi cũng phải ghen tị với anh rồi, Grishka!"

Cả trung đội cảnh vệ đồng loạt nhìn về phía Vương Trung, đồng thanh phát ra tiếng huýt sáo.

Dù sao Lyudmila so với Aksinya còn xinh đẹp hơn.

Rồi tất cả lính cảnh vệ đồng thời im bặt, mặt nghiêm lại.

Vương Trung nhận ra điều gì đó, quay đầu nhìn về hướng bọn họ đang nhìn.

Lyudmila: "Anh ghen tị với hắn cái gì, Alyosha, nói thử xem nào?"

Vương Trung: "Bây giờ anh không ghen tị nữa."

Nói xong hắn tiến lên một bước, ôm vợ.

Đúng lúc này, dàn nhạc quân đội đột nhiên ngừng bản "Từ biệt phụ nữ Ant", bắt đầu tấu bài "Bài ca ngợi Sa hoàng".

Rõ ràng, Olga cũng đến rồi.

Vương Trung nắm tay vợ, nhìn về phía lối vào nhà ga, sau đó liền thấy đội nghi trượng của Olga tiến vào.

Olga mặc một bộ lễ phục mùa hè hoàn toàn mới, đeo dải lụa màu xanh, đội vương miện, tay cầm quyền trượng, bước lên sân ga.

Vương Trung buông tay Lyudmila ra, hành lễ với Sa hoàng.

Olga nhìn về phía ban nhạc: "Tiếp tục tấu bản 'Từ biệt phụ nữ Ant'."

Ban nhạc lập tức đổi bài, còn Olga thì ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, bước về phía Vương Trung và Lyudmila.

"Tướng quân của ta," cô ấy nói, "Chúc anh thắng lợi."

Vương Trung cũng đáp lại bằng giọng điệu công việc: "Cảm ơn. Tôi sẽ làm hết trách nhiệm, đánh cho quân Prosen tan tác."

Olga mỉm cười: "Nghe anh nói cứ như thể đánh quân Prosen là trách nhiệm của anh vậy."

Vương Trung: "Vốn dĩ là vậy mà."

Lúc này, Vương Trung không để ý, các chiến sĩ trung đội cảnh vệ và Grigory đều lặng lẽ lên tàu.

Pavlov đi tới, trước tiên hành lễ với Sa hoàng, đợi sau khi được nữ hoàng gật đầu mới quay sang báo cáo với Vương Trung: "Toa đầu tiên đã chất hàng xong, tướng quân, mời anh lên tàu."

"Được." Vương Trung nói xong lại ôm Lyudmila lần nữa, hôn nhẹ lên môi cô.

Nhưng Lyudmila lại rất chủ động, cô ôm chầm lấy cổ Vương Trung, diễn lại màn hôn kiểu Brezhnev.

Nụ hôn dài kết thúc, Lyudmila nhẹ nhàng đẩy Vương Trung ra, lùi lại một bước, kéo dài khoảng cách: "Cẩn thận trên chiến trường nhé."

Vương Trung gật đầu: "Em cũng chú ý giữ gìn sức khỏe."

Hắn luôn cảm thấy như còn thiếu thiếu gì đó, nghĩ mãi mới bổ sung một câu: "Uống nhiều nước ấm."

Không còn cách nào khác, hết từ rồi.

Olga ho khan một tiếng.

Vương Trung quay sang nữ hoàng, hành lễ theo đúng nghi thức cung đình, nói: "Bệ hạ, tôi xin đi."

"Chúc anh thắng lợi."

Nói xong Olga đưa tay ra.

Vương Trung không biết lúc này mà hôn tay có phù hợp với lễ nghi cung đình hay không, nhưng người ta đã đưa tay ra rồi, vậy thì hôn một cái vậy.

Hắn cúi người, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay Olga.

Sau đó, hắn buông tay ra, xoay người, bước lên toa xe chỉ huy của đoàn tàu, lại xoay người lần nữa, nhìn những cô gái trên sân ga.

Lúc này, Nelly đeo một cái ba lô to tướng khiến người ta liên tưởng đến NPC bán đồ trong game, mặc đồ hầu gái, đầu đội mũ thủy thủ, chen qua giữa hai người, chạy vọt tới bên cạnh đoàn tàu.

Vương Trung vội vàng túm lấy tay cô bé, kéo lên tàu.

Nelly đứng bên cạnh Vương Trung, nhìn về phía Lyudmila và Olga trên sân ga.

Vương Trung thầm nghĩ, mẹ kiếp, bố cục gì thế này? Trông cứ như kiểu tôi và mẹ loli bỏ đi, bỏ lại hai bà chị ngực khủng.

Lúc này, đầu tàu kéo còi, toa xe rung lên một cái, sau đó bắt đầu chậm rãi lăn bánh.

Trong tiếng còi tàu, ban nhạc tiếp tục tấu bài "Lời tiễn biệt của người phụ nữ Ant".

(Hết chương)

Phản hồi cuối cùng về vấn đề biên chế

2024-05-21 Tác giả: Bá tước Konstantin

Phản hồi cuối cùng về vấn đề biên chế

Chương này, thật ra phần lớn nội dung đều là đang mắng những tên mù quân sự chạy đến chương biên chế của tôi để bắt bẻ, đám mù quân sự đó căn bản không biết ngần ấy trang bị kỹ thuật thì cần bao nhiêu người để vận hành, không biết sư đoàn "đại gia" Vibranium này nó "xịn" cỡ nào.

Ban đầu tôi định viết một chương riêng để mắng, nhưng sau đó nghĩ lại, nói không chừng độc giả bình thường cũng chẳng biết sư đoàn "đại gia" Vibranium này và tập đoàn quân được tập hợp từ ba sư đoàn "đại gia" nó khủng khiếp ra sao, thế là viết luôn vào trong nội dung chính.

Sau đó thì sao, lại có người bắt đầu phun, nói cái gì mà tôi bố trí cho một sư đoàn những 60 khẩu pháo hạng nặng, hơn 200 khẩu cối và pháo binh, sẽ dẫn đến rất nhiều sư đoàn khác ở tiền tuyến không có pháo binh mà dùng. Lại còn có kẻ nói quân này chiếm mất 30% số pháo hạng nặng của Ant, rồi còn kêu gào là không cung ứng nổi hậu cần,...

Nào, cùng xem trong thực tế nó như thế nào.

Bên dưới là ảnh chụp trang sách "Gã khổng lồ trỗi dậy" của Glantz.

Chụp không được rõ lắm, tôi xin thuật lại cho các bạn: Tháng 7 năm 1942, lực lượng pháo binh dự bị của Bộ Tổng tư lệnh Ant có 323 trung đoàn pháo binh, 26 lữ đoàn pháo hạng nặng. Chúng ta không bàn đến những lữ đoàn pháo hạng nặng được trang bị chủ yếu pháo 203 ly và 280 ly, chỉ riêng 323 trung đoàn pháo binh kia đều là pháo 122 ly hoặc 152 ly!

Bạn không nhìn nhầm đâu, 323 trung đoàn đấy!

Tất nhiên, 323 trung đoàn này, kỳ thực so với trước chiến tranh đã bị cắt giảm quân số, trước chiến tranh, một trung đoàn pháo binh dự bị có 48 khẩu lựu pháo 152 ly, nhưng đến năm 1942, 323 trung đoàn này thật ra đều là loại có biên chế nhỏ, mỗi trung đoàn chỉ có 20 khẩu pháo 122 ly hoặc 152 ly.

Tôi bố trí có 60 khẩu pháo là đã ít rồi đấy nhé!

Có thể sẽ có người nói đấy là trung đoàn pháo binh dự bị, lại không cần tiếp tế, tiền tuyến căn bản không có nhiều trung đoàn pháo binh như vậy,...

Ngu ngốc, pháo binh cấp sư đoàn của Ant vốn dĩ đã có 12 khẩu 122 ly rồi, pháo binh cấp tập đoàn quân thông thường là lữ đoàn pháo binh, 24 khẩu lựu pháo 152 ly + 24 khẩu pháo 122 ly, tổng cộng 48 khẩu.

Tôi chỉ là tăng cường một lữ đoàn pháo binh cấp tập đoàn quân thành pháo binh cấp sư đoàn mà thôi, vừa vặn 12 + 48 = 60 khẩu.

Tiện thể nói luôn, khi triển khai chiến dịch, Bộ Tổng tư lệnh của "Bố già" sẽ tăng cường pháo binh cho các tập đoàn quân phía dưới phụ trách thực hiện cụ thể, các bạn thực sự không có khái niệm gì về pháo binh của quân đội Liên Xô thời kỳ đó. Còn có kẻ dám nói một sư đoàn chiếm mất 10% hỏa lực pháo hạng nặng của toàn quân.

Trong truyện, tổn thất của Ant nhỏ hơn so với Liên Xô, năm đầu tiên, quân đội Ant bị tiêu diệt hơn 4 triệu quân, chỉ riêng số bị bắt làm tù binh đã hơn hai triệu. Trong truyện chỉ có 5 triệu thương vong, mà thương binh sau khi khỏi có thể quay lại quân ngũ. Những người này khi trở lại quân đội đều là lính kỳ cựu được tôi luyện qua chiến trận, ý chí chiến đấu khác hẳn lính mới. Nói cách khác, Ant có ít nhất là hai triệu lính kỳ cựu nhiều hơn Liên Xô.

Hơn nữa, đơn vị rút lui và đơn vị tháo chạy là không giống nhau, trang bị kỹ thuật của đơn vị rút lui có thể bảo toàn được.

Để kiểm chứng xem có thể sử dụng loại biên chế này hay không, tôi đã đọc hai "siêu phẩm" của Glantz, một là "Gã khổng lồ đất sét", hai là "Gã khổng lồ trỗi dậy", hai quyển này đọc không "sướng" bằng sách chiến sử, bởi vì tôi thích xem sách chiến sử như tiểu thuyết, còn hai quyển này hoàn toàn là sách liệt kê tư liệu, đọc y như sách giáo khoa vậy.

Nhưng tôi vẫn đọc hết.

Hiện tại, số sách chiến sử và hồi ký liên quan đến mặt trận phía Đông mà tôi chưa kịp cất vào kho bao gồm:

Bên dưới là ba hàng sách, hơn nữa nhìn rõ ràng là đã khá cũ rồi, đều là những cuốn tôi đã đọc xong trước khi viết bộ truyện này, còn "Gã khổng lồ đất sét" và "Gã khổng lồ trỗi dậy" là hai cuốn tôi mới đọc xong để viết bộ này, còn "Cánh cổng địa ngục", "Mặt trận sông Oder" và "Con đường đến Berlin" là những cuốn tôi đang định đọc.

Tôi ở đây còn có một lượng sách tương đương về chiến sử Thái Bình Dương và một lượng sách tương đương về chiến sử Thế chiến I, đều đã đọc xong hết rồi.

Ngoài ra, tôi còn theo dõi một số tài khoản nghiên cứu chiến sử tương đối uy tín như "Fenrir chiến sử", bài viết nào của họ tôi cũng đọc.

Quả thực, tôi chỉ là một người yêu thích, nhưng tôi là một người yêu thích đọc sách hơi nhiều một chút.

Muốn bắt bẻ tôi, ít nhất bạn phải đọc được một phần ba số sách kể trên chứ?

Sau này, nếu muốn bắt bẻ vấn đề quân sự trong truyện của tôi, bắt buộc phải chụp ảnh màn hình sách hoặc biểu đồ, đồng thời phải nói rõ là sách gì, do ai viết, trang bao nhiêu.

Làm như vậy, còn có một mục đích khác là để phân biệt đâu là "cao thủ" quân sự thực sự, tôi có kha khá bạn bè làm trong ngành quân đội cũng đang đọc bộ truyện này, bạn bè của họ có thể cũng đang đọc, những người này tôi không chắc là quen biết hết, cho nên phải tránh "ngộ thương".

Nếu thực sự am hiểu về quân sự, bạn có thể bắt bẻ, tôi hoan nghênh bạn bắt bẻ.

Nhưng bạn phải chứng minh được là mình thực sự am hiểu đã.

Ai không có ảnh chụp màn hình mà cứ thích bắt bẻ, ban nick 50 năm.

(Hết chương)

Chương 164: Thành phố then chốt Yalgava

Nằm ở bờ đông sông Sukhaya Verevka, Yalgava là thành phố lớn cuối cùng ở cực đông của toàn bộ lưu vực sông Sukhaya Verevka, đi về phía đông nữa là thảo nguyên bát ngát, đến cả làng mạc cũng hiếm hoi.

Cả một vùng rộng lớn trải dài 300 km, tất cả đều là thảo nguyên. Ban đầu, Giáo hội có kế hoạch đào một con kênh nối liền sông Sukhaya Verevka Verevka với sông Valdai, nhưng trong quá trình nghiên cứu, người ta nhận thấy việc thi công trên thảo nguyên là cực kỳ khó khăn.

Vào thời điểm đó, Ant không có đủ khả năng để đảm bảo cho một dự án xây dựng quy mô lớn như vậy.

Vì thế, Giáo hội quyết định chuyên tâm phát triển trong vòng 20 năm, đợi đến khi Ant đã có thể sản xuất được 20.000 xe tăng, đủ để trang bị cho 96 sư đoàn thiết giáp, Giáo hội mới lôi kế hoạch kênh đào đã bị bỏ xó từ lâu ra.

Tuy nhiên, kế hoạch kênh đào còn chưa kịp bước vào giai đoạn chuẩn bị thì chiến tranh đã nổ ra, Giáo hội buộc lòng phải gác lại kế hoạch này.

Cứ như vậy, Yalgava trở thành trung tâm giao thông và khu dân cư lớn cuối cùng ở rìa thảo nguyên, đồng thời cũng là trung tâm tiếp tế của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka.

Một khi để mất Yalgava, Tập đoàn quân Sukhaya Verevka sẽ nhanh chóng rơi vào tình trạng cạn kiệt lương thực và đạn dược.

Vốn dĩ, các khu công nghiệp ở hai bên bờ sông Sukhaya Verevka có thể cung cấp đầy đủ đạn dược cho quân số lên đến hàng chục vạn người của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, nhưng từ năm ngoái, phần lớn các nhà máy đã được di dời về phía sau, hiện tại hai bên bờ chỉ còn lại những nhà xưởng trống rỗng.

Do đó, đạn dược chỉ có thể được vận chuyển bằng đường sắt.

Sáng sớm ngày 11 tháng 7, máy bay ném bom của Prosen đã oanh tạc nhà ga và bãi điều độ của Yalgava, hòng cắt đứt tuyến đường tiếp tế hậu cần của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka.

Không quân thuộc Tập đoàn quân Sukhaya Verevka đã dũng cảm nghênh chiến, nhưng vẫn có vài quả bom lọt lưới, rơi xuống bãi điều độ, gây ra một trận hỏa hoạn lớn.

10 giờ sáng, đám cháy được khống chế.

Lúc này, ông trạm trưởng từ phòng điện báo đi ra, tìm gặp tổ trưởng tổ công nhân khuân vác: "Chuẩn bị đón tàu."

Tổ trưởng ngơ ngác: "Chúng ta vẫn luôn túc trực để đón tàu mà, sáng nay đã tiếp nhận 12 đoàn tàu quân sự rồi, anh em công nhân vẫn đang hăng say bốc dỡ hàng hóa, không bị ảnh hưởng gì bởi vụ hỏa hoạn."

"Chuyến này khác!" Vẻ mặt ông trạm trưởng lộ rõ vẻ căng thẳng: "Không giống đâu! Tôi vừa mới nhận được tin, trên chuyến tàu sắp tới là đội tiên phong của một tập đoàn quân mới!"

Nghe vậy, tổ trưởng mừng rỡ: "Vậy thì tốt quá, họ có thể tự mình bốc dỡ hàng hóa, tôi sẽ cho anh em công nhân nghỉ ngơi một chút, họ mệt lắm rồi."

"Không được!" Giọng ông trạm trưởng cao vút lên: "Không được! Anh có biết là ai sẽ đến trên chuyến tàu sắp tới không?"

Tổ trưởng ngẫm nghĩ một lúc, rồi dè dặt đoán: "Phải chăng là... Sa hoàng bệ hạ?"

"Gần đúng rồi! Là... Đại tướng Rokossovsky!"

Tổ trưởng ngẩn người: "Hả? Là Rokossovsky nào?"

Ông trạm trưởng trừng mắt: "Ngoài Rokossovsky đó ra thì còn Rokossovsky nào nữa? Bây giờ nhắc đến Rokossovsky thì chỉ có thể là Rokossovsky đó thôi!"

Tổ trưởng: "Vậy là... tin đồn hôm qua là thật sao? Tiền tuyến... thực sự sụp đổ rồi ư? Nếu không thì đã chẳng cần đến Rokossovsky đến cứu viện."

Ông trạm trưởng: "Anh đừng có bận tâm đến chuyện tiền tuyến nữa, bảo anh em công nhân tập trung tinh thần vào!"

"Chuyện này cứ để tôi lo, để tôi làm mẫu cho mà xem." Nói xong, tổ trưởng quay sang đám công nhân khuân vác đang nghỉ ngơi, hô lớn: "Mọi người ơi, lát nữa đoàn tàu của Đại tướng Rokossovsky sẽ vào ga!"

Các công nhân đang túm tụm nói chuyện phiếm, nghe vậy đều đồng loạt quay đầu lại.

"Là Rokossovsky đã giết 41 tên tướng Prosen đó hả?"

"Chính hắn!"

"Nghe nói ông ấy một tay cầm cờ đỏ như máu, một tay cầm mã tấu chém nát 5 chiếc xe tăng Prosen?"

"Tao nghe nói là 7 chiếc!"

Tổ trưởng: "Phải phải, chính là Rokossovsky đó!"

Nghe vậy, các công nhân nhao nhao đứng dậy, không ai nghỉ ngơi nữa.

"Cuối cùng cũng có người có thể đánh được một trận rồi, hôm qua tôi cứ lo lắng mãi!"

"Đúng vậy, hôm qua suýt chút nữa tôi đã định đưa vợ con chạy trốn vào thảo nguyên! Quân Prosen chắc không đuổi theo vào thảo nguyên đâu nhỉ?"

Làng mạc trên thảo nguyên cực kỳ thưa thớt, hồi nội chiến, có một băng cướp là tàn dư của phái "Sùng Thánh" lẩn trốn trong đó, sau khi nội chiến kết thúc, quân đội đã nhiều lần tiến hành càn quét nhưng vẫn không thể tiêu diệt triệt để, bởi vì khu vực đó quá rộng lớn, dân cư lại thưa thớt, băng cướp với vài trăm khẩu súng lang thang khắp nơi, dựa vào săn bắn để sống qua ngày.

Sau đó, Giáo hội bắt đầu cung cấp xúc xích, trứng cá muối và rượu vang sủi cho các ngôi làng trên thảo nguyên, đồng thời thu mua thịt và sữa của người dân với giá cao. Những tên cướp vốn là người dân địa phương thấy gia đình mình sống sung túc như vậy, bèn bỏ băng cướp, quay về nhà.

Cứ như vậy, băng cướp ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất hẳn.

Người dân địa phương hầu như ai cũng từng nghe thế hệ trước kể về câu chuyện này, vì vậy họ coi việc chạy trốn vào thảo nguyên là một lựa chọn.

Tất nhiên, việc chạy trốn vào thảo nguyên có khả thi hay không lại là một chuyện khác.

"Dẹp đi mày, mày có biết săn bắn không đấy? Coi chừng chưa kịp đến nơi đã chết đói, thành mồi cho chó sói!"

"Trên thảo nguyên còn chó sói nữa hả?"

Trong lúc các công nhân đang xôn xao bàn tán, tổ trưởng quay sang nhìn ông trạm trưởng: "Thấy chưa, không cần phải lo lắng về tinh thần làm việc của anh em đâu, ai cũng muốn thể hiện trước mặt Đại tướng Rokossovsky. Nói gì thì nói chứ Giáo hội cũng đang tích cực tuyên truyền, muốn biến ông ấy thành Thánh nhân mà."
Lời này bị công nhân nghe được, lập tức có công nhân nói: "Đó không phải là Thánh Nhân sao? Nghe nói Rokossovsky tướng quân và binh lính ăn đồ vật giống nhau, lúc rút lui tặng con ngựa xinh đẹp của mình cho người bị thương cưỡi, những chuyện này đều là chuyện chỉ có trong câu chuyện của Thánh Nhân mới có thể xuất hiện!"

"Đúng vậy đúng vậy! Ông xem trong chuyện xưa của Suvorov cũng không có loại chuyện này, chỉ có câu chuyện của Thánh Andrews mới có!"

"Trong câu chuyện của Kutuff cũng không có! Kutufu chính là một lão gia quý tộc!"

Tổ trưởng: "Vậy lát nữa phải làm sao đối với vị hảo tiên sinh, đại thánh nhân này?"

"Vậy còn cần hỏi sao!"

"Xe của bọn họ ba mươi phút không dỡ xong coi như chúng ta chậm trễ!"

Tổ trưởng lại nhìn Trạm trưởng: "Nhìn, không cần lo lắng."

Các công nhân tình cảm quần chúng sục sôi, các binh sĩ cảnh vệ của trạm xe cũng đều nghe được.

Liên đội trưởng trực ban hôm nay hỏi giáo sĩ: "Ông biết Rokossovsky sắp tới chưa?"

"Không biết, loại chuyện này làm sao có thể nói cho chúng ta biết trước, truyền đến bên Prosen thì phải làm sao bây giờ? Vậy hôm nay người bị nổ không phải là nhà máy điều hành, kẻ địch nhất định chờ nổ Rokossovsky." Giáo sĩ đáp.

Liên đội trưởng líu lưỡi: "Ông nói đúng, xác thực không thể sớm như vậy để lộ tin tức."

Lúc này, một người lính đứng gác bên cạnh nói: "Hôm qua, ở sân bay có một phi đội cường kích được trang bị máy bay chiến đấu của Hợp Chủng Quốc đến, kỳ lạ lắm. Máy bay chiến đấu đó mang bom còn nhiều hơn cả Il-2, hơn nữa động cơ đều là động cơ làm mát bằng không khí, tôi cũng không biết động cơ làm mát bằng không khí là gì, dù sao thì nhân viên mặt đất ở sân bay cũng chưa sửa chữa loại động cơ này bao giờ."

Liên đội trưởng: "Vậy những máy bay chiến đấu này tác chiến như thế nào? Tôi biết, máy bay mỗi ngày phải kiểm tra tu sửa một lần."

Người lính kia dùng giọng điệu kể chuyện ở quán rượu nói: "Ông không biết đâu! Phi đội cường kích đó cũng mang theo cả thợ máy mặt đất của họ đến, khoang hành khách của máy bay Hợp Chủng Quốc rộng rãi, có thể nhét thêm một người. Họ cứ nhét thêm người như vậy, những người còn lại thì đi máy bay chở khách đến."

Liên đội trưởng lắc đầu: "Ông nói vậy rõ ràng không đúng, điều thêm máy bay chở khách là được rồi?"

"Thật đó, nhân viên mặt đất ở sân bay nói..."

Lúc này giáo sĩ ho khan một tiếng, chen vào cuộc đối thoại: "Ivan, hôm qua ông đi uống rượu phải không? Trèo tường sau doanh trại ra ngoài đúng không?"

Sắc mặt người lính kia tái mét.

Giáo sĩ ôn hòa hỏi: "Những người đi cùng là ai?"

Người lính tên Ivan: "Đánh chết tôi cũng không nói."

Giáo sĩ: "Ông cho rằng tôi không biết sao? Nhưng ông không nói ra bọn họ, trừng phạt của bọn họ sẽ do ông gánh chịu hết đấy."

Ivan dao động.

Đúng lúc này, chuông điện vang lên, báo hiệu tàu sắp vào ga.

Nhân viên gác ghi đã kiểm tra xong tất cả ghi, tay cầm đèn xanh đứng bên cạnh nhà ghi.

Tiếng còi tàu hỏa từ xa vọng lại.

Giáo sĩ tạm thời bỏ qua việc truy hỏi, quay đầu nhìn về hướng tiếng còi tàu hỏa giống như những người khác.

Đoàn tàu xuất hiện từ phía xa, dần dần tiến vào ga. Trước khi vào ga, đầu tàu bắt đầu phanh, bánh xe ma sát với đường ray tạo ra tia lửa bắn tung tóe.

Con tàu dần dần giảm tốc độ trượt vào ga: Đầu tiên là xe sửa chữa đường ray, tiếp theo là đầu máy, sau đó là toa chở than và toa pháo phòng không.

Phía sau pháo phòng không là toa tàu chở người, trên nóc chiếc toa tàu đầu tiên cắm một lá cờ đỏ.

Nhìn thấy lá cờ đỏ, các công nhân phấn khích reo lên: "Nhanh lên, có chữ kìa!"

Rất nhiều công nhân trẻ tuổi đều tốt nghiệp lớp 10, nhận ra chữ trên đó, bèn đọc to: "Công nhân dệt Shepetovka tặng, là công nhân của Shepetovka tặng!"

"Đây chắc chắn là toa xe của tướng quân!"

"Tướng quân cũng đi toa tàu chở người sao!"

"Mau nhìn, đó có phải tướng quân không?"

Để đảm bảo thông gió, cửa toa tàu chở người thường được mở khi di chuyển.

Cửa toa tàu treo cờ đỏ cũng mở, bên trong chật kín người. Nhìn sơ qua có thể thấy một nửa là sĩ quan, một nửa còn lại đều là binh lính.

Người thanh niên đứng giữa các binh sĩ và sĩ quan như một ranh giới, trên quân hiệu có ba ngôi sao tướng.

"Ba ngôi sao, là trung tướng, là tướng quân rồi!" Một công nhân kêu lên.

"Hắn thật sự đứng chung với binh lính bình thường!"

Không giống như các công nhân, những người lính cảnh vệ trực ca chú ý đến vũ khí trong tay những người lính bên phải tướng quân.

Người lính vừa bị giáo sĩ ép hỏi nheo mắt: "Đó là cái gì vậy? Trông... rất đẹp."

Liên đội trưởng cũng đang quan sát vũ khí đó: "Nòng súng to như vậy là sao? Giống như Markhim bọc một cái ống nước?"

"Vậy thì nặng lắm!" Tuy là giáo sĩ, nhưng là giáo sĩ của một đơn vị chiến đấu ở tuyến đầu, nên cũng biết một chút về vũ khí, "Nhưng nhìn tư thế cầm súng và vết hằn trên vai áo của họ, khẩu súng này có vẻ không nặng."

Liên đội trưởng tiếp tục đánh giá: "Băng đạn lớn như vậy, có vẻ như 20 hoặc 30 viên, chẳng lẽ là súng tiểu liên? Súng tiểu liên kiểu mới?"

Người lính: "Tôi thấy PPSh-41 rất tốt, sao phải làm cái mới?"

Liên đội trưởng: "Cậu nhìn độ rộng của băng đạn xem, rõ ràng là loại đạn dài hơn PPSh-41, có lẽ tầm bắn xa hơn? Tóm lại, Rokossovsky tướng quân là Chủ tịch Ủy ban kiểm tra vũ khí, vũ khí của quân đội hắn dùng chắc chắn không tệ."

Lúc này xe dừng hẳn, vị trung tướng nhảy xuống trước, quay đầu nhìn thẳng về phía liên đội trưởng và giáo sĩ.

"Các người có hứng thú với vũ khí mới được trang bị cho quân đội ta không?" Rokossovsky hỏi.

Liên đội trưởng, giáo sĩ và người lính đồng thời gật đầu.

Vị tướng ra hiệu cho viên trung sĩ phía sau: "Grisha, biểu diễn một chút."

Nghe thấy cái tên "Grisha", các công nhân đều kinh ngạc, bởi vì một vị trung tướng lại dùng biệt danh để gọi một viên trung sĩ, điều này rõ ràng không bình thường - huống chi họ còn không nhận ra quân hàm của viên trung sĩ, họ chỉ thấy người này không phải là sĩ quan mà là "lính quèn".

Khoảnh khắc này, những lời tuyên truyền của giáo hội như "bình đẳng với binh sĩ" bỗng chốc trở nên chân thực, hữu hình, vô cùng đáng tin.

Còn những người lính thì đổ dồn sự chú ý vào vũ khí trong tay viên trung sĩ.

Chỉ thấy viên trung sĩ ngẩng đầu lên nhìn, bất ngờ giơ vũ khí lên trời bóp cò.

Khẩu súng phát ra âm thanh như thể dùng gậy gỗ vụt vào mông một đứa trẻ hư.

Mọi người ngơ ngác nhìn lên, không biết viên trung sĩ đang bắn cái gì, kết quả là hai con chim bồ câu rơi xuống sân ga.

Người lính há hốc mồm nhìn lên trời: "Bồ câu bay cao như vậy mà cũng bắn trúng được?"

Liên đội trưởng nhìn viên trung sĩ: "Bắn bằng eo sao?" [Các bạn có thể hiểu như sau: bắn bằng vai là kê lên vai, bắn bằng eo là kẹp eo(nách), như trong mấy phim Mỹ đó.]

Viên trung sĩ cười nói: "Đúng vậy, vũ khí này rất dễ dùng, xạ thủ có kinh nghiệm bắn ở khoảng cách hai trăm mét, chắc chắn sẽ bắn trúng người."

"Hai trăm mét!" Người lính kinh hô, "PPSh-41 bắn ở khoảng cách 100 mét thì độ tản mát đã lớn bằng cả tòa nhà rồi!"

Hắn ta lại nhìn vũ khí trong tay viên trung sĩ, ánh mắt đã khác hẳn.

Khẩu PPSh-41 trong tay bỗng nhiên trở nên kém hấp dẫn!

(Hết chương)

Chương 165: Đánh Hổ lên núi

Vương Trung rất hài lòng với màn trình diễn của Grigory.

Thực ra bắn bằng eo trúng chim bồ câu đang bay trên trời là điều mà người bình thường không thể làm được.

Tất nhiên, người bình thường dùng súng trường cũng sẽ có tỷ lệ trúng đích cao hơn PPSh-41, hỏa lực chiến đấu tầm gần tương đương với PPSh-41, tầm bắn xa thì chính xác hơn PPSh-41, cộng thêm tỷ lệ gặp sự cố thấp, đây

chắc chắn là một loại vũ khí tốt.

Về phần âm thanh khi bắn nhỏ thì không quan trọng lắm. Lý do Grigory và đồng đội muốn phiên bản nòng dày là vì nó ổn định khi bắn, tầm quan trọng của việc giảm thanh vẫn chưa được ai nhận ra ở thời đại này.

Grigory hạ thấp nòng súng, nhìn về phía Vương Trung.

Vương Trung: "Làm tốt lắm, nhặt chim bồ câu lên, mang đi xung quanh hỏi xem, biết đâu là bồ câu người dân nuôi, chúng ta sẽ bồi thường theo giá."

"Rõ!" Hai người lính lập tức chạy đi nhặt chim bồ câu, cầm trên tay chạy ra khỏi nhà ga.

Vương Trung nghe thấy các công nhân đang xì xào bàn tán: "Nghe thấy chưa, còn bồi thường nữa!"

"Thật là tốt quá!"

"Nếu tôi là chủ của chim bồ câu, tôi sẽ không bao giờ nhận bồi thường, các chiến sĩ ăn một chút thịt bồ câu thì có sao?"

Vương Trung quay sang các công nhân: "Không được, chúng ta không thể lấy của người dân một cọng chỉ, như vậy họ mới ủng hộ chúng ta."

Vương Trung dừng lại một chút, chuyển chủ đề: "Hôm nay phải làm phiền các vị rồi, đội tiên phong của tập đoàn quân tôi còn nhiều đoàn tàu nữa, sẽ đến trong ngày hôm nay."

"Cứ giao cho chúng tôi!"

Lúc này, những người lính cảnh vệ đã lấy lá cờ đỏ do công nhân dệt tặng từ trên toa tàu xuống, người lính cao lớn cầm cờ đứng bên cạnh Vương Trung.

Cờ đỏ, tướng quân, cùng với các chiến sĩ và công nhân vây quanh, cảnh tượng này rất thích hợp để chụp ảnh, tiếc là "nhiếp ảnh gia riêng" của Vương Trung lại không có ở đây.

Đúng lúc này, một đám sĩ quan do một vị đại tướng dẫn đầu bước vào nhà ga.

Vị đại tướng nhìn trái nhìn phải, sau đó đi thẳng đến chỗ Vương Trung: "Trung tướng Rokossovsky! Hôm qua Bộ Tổng tư lệnh chỉ nói với tôi là sẽ có một tập đoàn quân mới đến hỗ trợ, nhưng không nói là Tập đoàn quân huấn luyện của ngài!"

Vương Trung: "Tập đoàn quân huấn luyện?"

"Hả? Bọn họ đều gọi như vậy sao?" Vị đại tướng ngẩn người.

Vương Trung: "Phiên hiệu chính thức của chúng tôi là Tập đoàn quân cơ động số 1, đương nhiên, tập đoàn quân này cũng là để thử nghiệm phương pháp biên chế hoàn toàn mới."

Vị đại tướng: "Nghe nói tập đoàn quân của ngài được biên chế tới gần ba trăm khẩu pháo hạng nặng?"

Vương Trung gật đầu: "Đúng vậy, thật ra tôi còn muốn nhiều hơn, nhưng không biết hậu cần có đáp ứng được không."

Dù sao thì tập đoàn quân của Vương Trung đã rất phức tạp, cái gì cũng có, chỉ riêng pháo đã có nhiều loại cỡ nòng như 37, 40, 57, 75, 76, 100, 122 và 152.

Trong đó, nhiều khẩu pháo cùng cỡ nòng lại sử dụng loại đạn khác nhau, ví dụ như pháo 37 mm, pháo của xe M6 khác với pháo cao xạ 37 mm.

Vương Trung đã từng nghĩ đến việc thay thế tất cả các đơn vị pháo cao xạ bằng pháo tự hành phòng không Crusader trang bị pháo Bofors 40 mm, như vậy sẽ giảm bớt được một loại đạn 37 mm. Nhưng số lượng Crusader được gửi đến quá ít, chỉ có thể chờ nhà máy Bofors được cấp phép nhanh chóng đưa vào sản xuất, sản xuất hàng loạt pháo 40 mm.

Thực ra, Vương Trung đã cố gắng hết sức để giảm bớt khó khăn trong việc tiếp tế trong phạm vi cho phép, ví dụ như súng cối, súng cối 120 mm quá nặng, trong khi bộ binh của Vương Trung có rất nhiều pháo 75 mm và 76 mm, vì vậy hắn chỉ thử nghiệm trang bị súng cối 82 mm.

Nếu làm như vậy không hiệu quả, thì sẽ phải làm khổ hậu cần, bổ sung thêm súng cối hạng nặng 120 mm.

Tóm lại, hiện tại, tập đoàn quân của Vương Trung là lực lượng hỏa lực hạng nặng không thể nghi ngờ trong biên chế quân đội Ant. Ngay cả khi so sánh với Hồng quân Liên Xô trên Trái đất trước năm 1943, đây cũng được coi là một lực lượng hỏa lực hạng nặng.

Tuy nhiên, khi Hồng quân Liên Xô thực hiện nhiệm vụ tấn công, sẽ có pháo binh dự bị của Bộ Tổng tư lệnh được tăng cường.

Và sau năm 1943, Hồng quân Liên Xô đã thành lập các tập đoàn quân đột phá với sức mạnh khủng khiếp, sư đoàn pháo binh đột phá được trang bị tới 144 khẩu pháo 152 mm, cực kỳ đáng sợ.

Vương Trung không điên rồ như vậy, bởi vì hắn lo lắng về vấn đề tiếp tế.

Nếu Hợp Chủng Quốc mạnh tay hơn một chút, trong vòng nửa năm cung cấp cho Ant 10.000 xe tải, có lẽ hắn đã thành lập một đơn vị pháo binh khủng khiếp như vậy.

Tất cả là tại Hợp Chủng Quốc.

Nhưng tư lệnh Tập đoàn quân Sukhaya Verevka không có nhận thức vượt thời gian như Vương Trung, ông ta hiển nhiên cảm thấy một tập đoàn quân có 300 khẩu pháo hạng nặng 122 mm trở lên đã là quá nhiều.

Chưa kể tập đoàn quân của Vương Trung còn có một lữ đoàn pháo phản lực.

"Rất mong chờ màn trình diễn của các ngài." Vị đại tướng nắm tay Vương Trung, cảnh tượng này trông ông ta mới là trung tướng, còn Vương Trung là đại tướng.

Vương Trung: "Xin hỏi, tôi phải xưng hô với ngài như thế nào?"

"À, tôi là đại tướng Andrei Ivanovich, Tư lệnh Tập đoàn quân Sukhaya Verevka."

Vương Trung tự giới thiệu: "Tôi là trung tướng Rokossovsky, Tư lệnh Tập đoàn quân cơ động số 1."

"Chúng tôi đều biết ngài." Đại tướng Andrei nói, "Mời ngài đến Bộ tư lệnh, tôi sẽ giới thiệu sơ qua về tình hình chiến sự. Việc dỡ hàng sẽ do chỉ huy hậu cần của Tập đoàn quân phụ trách, nếu có nhu cầu gì về tiếp tế, ngài có thể nói trực tiếp với ông ấy."

Đại tướng Andrei chỉ tay vào vị trung tướng phía sau.

Vương Trung gật đầu: "Tôi đã mang theo đội tiền trạm của Bộ tư lệnh Tập đoàn quân, do..."

Vương Trung nhìn người thư ký cấp 6 của mình.

"Do thượng tá Kalatayev phụ trách, ông ấy sẽ phối hợp với các vị về vấn đề tiếp tế."

Ban đầu, nhân viên văn thư chỉ có chức danh, nhưng sau khi chiến tranh bùng nổ, họ nhận ra rằng nhân viên văn thư cũng phải có quân hàm, bởi vì thường xuyên xảy ra tình trạng cơ quan bị giảm biên chế, khi đó có thể nhanh chóng xác định được hệ thống lãnh đạo mới của cơ quan dựa trên quân hàm.

Vì vậy, thư ký cấp 6 trở thành thượng tá văn thư.

Ông lão ưỡn ngực thẳng lưng như một quân nhân thực thụ, nhưng động tác chào theo kiểu nhà binh vẫn cứng nhắc và buồn cười như ngày nào.

Sau khi đã giao lại công việc tiếp tế, đại tướng Andrei ra hiệu: "Mời ngài đến Bộ tư lệnh."

Vương Trung gật đầu: "Được, tôi muốn nghe ngài giới thiệu tình hình trước, sau đó sẽ tự mình đi thị sát tiền tuyến."

Đại tướng Andrei ngạc nhiên: "Ngài muốn tự mình đi thị sát tiền tuyến sao?"

"Đúng vậy."

"Tôi cứ tưởng đó chỉ là tuyên truyền..."

Vương Trung nghiêm nghị nói: "Sao có thể như vậy! Trong điều lệnh mới được ban hành, tôi đã nhấn mạnh rằng trong điều kiện cho phép, người chỉ huy phải tự mình quan sát địa hình, bản thân tôi không làm gương thì sao được?"

Đại tướng Andrei vội vàng chữa cháy: "Tôi cứ tưởng đó là cách làm của ngài khi còn là sư đoàn trưởng, bây giờ ngài đã là tư lệnh tập đoàn quân, chẳng lẽ còn muốn tự mình chạy khắp khu vực tác chiến của tập đoàn quân sao?"

Vương Trung: "Sao lại không thể? Tất nhiên, khi quy mô đơn vị do tôi chỉ huy lớn hơn, việc tự mình chạy khắp mọi nơi là bất khả thi, tôi chỉ có thể giao nhiệm vụ khảo sát những khu vực này cho các chỉ huy cấp sư đoàn.

"Nhưng tôi vẫn sẽ tự mình đi trinh sát hướng đột phá chính! Một người chỉ huy giỏi phải nắm rõ từng ngọn cỏ, cọng rơm trong khu vực tác chiến!"

Cho dù là thông qua gian lận.

Đại tướng Andrei nhìn Vương Trung với ánh mắt kính nể: "Điều này... E là tôi không làm được. Tôi không thể nói với ngài rằng tôi quen thuộc từng ngọn cỏ, cọng rơm ở Sukhaya Verevka. Nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức để trả lời câu hỏi của ngài. Mời ngài."

Vương Trung gật đầu, sau đó đi ra khỏi nhà ga dưới sự dẫn đường của đại tướng Andrei.

Sau đó, hắn nhìn thấy trước một cửa hàng cách nhà ga không xa, một ông lão đang hét lớn: "Bọn mày bắn chết con chim bồ câu yêu quý nhất của tao, tưởng đền tiền là xong chuyện sao?"

Vương Trung giơ tay lên, ra hiệu cho cả đội dừng lại, sau đó bước về phía ông lão dưới ánh mắt ngạc nhiên của đại tướng Andrei.

Grigory lập tức bưng khẩu súng trường báng gỗ đi theo.

Vương Trung đến trước mặt ông lão: "Ông lão! Là do lính của tôi muốn biểu diễn vũ khí mới nên mới lỡ tay bắn chết chim bồ câu của ông! Tôi xin lỗi ông!"

Ông lão nheo mắt nhìn Vương Trung: "Mày là ai?"

"Tôi là..."

Lúc này, ông lão nhìn thấy phía sau Vương Trung có người đang cầm lá cờ đỏ, liền hét lên: "Chờ đã!"

Lời tự giới thiệu của Vương Trung bị chặn lại, hắn ngượng ngùng đứng im.

Ông lão nhìn kỹ khuôn mặt của Vương Trung, rồi nhìn ba ngôi sao trên cổ áo hắn: "Mày là... Ngài là trung tướng Rokossovsky!"

Vương Trung: "Là tôi."

"Ôi chao! Ngài không biết đâu, từ hôm qua, người dân ở Yalgava đã vô cùng hoang mang lo lắng! Ngài đến rồi thì mọi người có thể yên tâm! Ngài sẽ đánh bại lũ Prosen độc ác đó đúng không? Ở đây chúng tôi có rất nhiều người đến từ Tây Kazaria, họ đều nói rằng người Prosen là ác quỷ, chúng giết người, cưỡng hiếp khắp nơi! Ngay cả những người già như tôi cũng

không tha! Xin ngài hãy ngăn chặn chúng!"

Ông lão càng nói càng kích động, nắm chặt tay Vương Trung không buông: "Tôi là lính giải ngũ, nhưng tôi không còn sức để chiến đấu nữa, con trai tôi đều đang ở trong quân đội, tôi đã dâng hiến tất cả cho giáo hội, cho quân đội Ant! Chỉ mong sao lũ Prosen kia đừng đạt được mục đích của chúng!"

Vương Trung: "Ông yên tâm, nhưng ông nên sơ tán càng sớm càng tốt, bởi vì chúng tôi vẫn chưa sẵn sàng để chặn đứng chúng hoàn toàn."

Ông lão: "Chưa sẵn sàng sao?"

"Vâng, vì vậy có thể chúng ta sẽ còn phải rút lui. Nhưng ông yên tâm, lần này chúng ta sẽ sớm đánh đuổi chúng trở lại."

"Được rồi, tôi biết rồi, tôi biết rồi."

Vương Trung: "À, về con chim bồ câu, mong ông hãy nhận tiền bồi thường của chúng tôi."

"Hả?" Ông lão ngẩn người, nhìn thấy hai người lính đang cầm chim bồ câu trên tay mới nhớ ra, xua tay: "Tôi không biết chim bồ câu nào cả, rõ ràng là hai con chim bồ câu rừng!"
Vương Trung: "Không, ngài vẫn nên nhận bồi thường đi, vừa lúc ngài muốn rút lui, dùng số tiền này về quê an cư."

Lão nhân vẻ mặt cảm động: "Vị tướng quân này thật tốt, cầu Chúa phù hộ ngài. Cầu Chúa phù hộ ngài!"

Sau đó lão nhân vẫn lặp lại câu cầu nguyện này, nhìn theo Vương Trung mang người rời đi.

Andrei đại tướng đợi Vương Trung trở lại trước mặt, mới nói: "Đây là việc của những tu sĩ cầu nguyện đi theo quân đội mà."

Vương Trung: "Tôi đâu có mang theo tu sĩ cầu nguyện nào đâu. Đi thôi, đến sở chỉ huy nào."

————

Sở chỉ huy Tập đoàn quân Sukhaya Verevka.

Vương Trung vừa vào đã thấy trên bản đồ toàn là ký hiệu tấn công của quân địch.

Khu vực địch chiếm đóng đã lấn vào khu vực phòng thủ của Tập đoàn quân Sukhaya Verevka, mũi nhọn cách Yalgava chưa đầy 50 km.

Vương Trung: "Tình hình quả nhiên rất tệ."

Andrei đại tướng: "Quân địch đã đưa vào sử dụng một loại xe tăng mới, phóng viên chiến trường ở tiền tuyến có chụp được một bức ảnh. Nhưng do không dùng đèn flash nên chất lượng không được tốt lắm."

Nói rồi Andrei đại tướng lấy từ trong tập tài liệu trên bàn ra một bức ảnh, đặt lên bàn bản đồ, đẩy về phía Vương Trung.

Vương Trung cầm lấy ảnh.

Đúng là ảnh chụp rất kém, toàn bộ hình ảnh mờ nhạt, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng của chiếc xe tăng mới.

Nhưng Vương Trung vẫn có thể chắc chắn, đây chính là xe tăng Tiger.

Trên Trái Đất, trận chiến đầu tiên diễn ra vào tháng 9 năm 1942, thế giới này lại diễn ra sớm hơn hai tháng.

Hơn nữa trận chiến đầu tiên của xe tăng Tiger do gặp quá nhiều trục trặc kỹ thuật nên biểu hiện cũng rất bình thường. Nhưng những chiếc Tiger này lại biểu hiện rất tốt, suýt chút nữa là đánh tan cả Tập đoàn quân.

Andrei đại tướng ở bên cạnh nói: "Tất cả những người đã nhìn thấy loại xe tăng mới này đều rất kiêng dè, họ nói tất cả các loại vũ khí của chúng ta đều không thể xuyên thủng lớp giáp của nó, trong khi đó, pháo của nó có thể phá hủy xe tăng của chúng ta từ khoảng cách rất xa.

"Thậm chí có người còn nói nó có thể tàng hình!"

Vương Trung bật cười, nói có thể tàng hình chắc là do lái phải chiếc T-34 thường, xe tăng T-34 hai người quá mù, bị Tiger bắn tỉa từ khoảng cách trên 1500 mét rất có thể từ đầu đến cuối cũng không biết Tiger ở đâu.

Đây đều là những trường hợp có thật.

Vương Trung: "Xem ra muốn ổn định phòng tuyến thì phải xử lý đám hổ dữ này trước đã."

(Hết chương)

Chương 166: Quy củ cũ, trinh sát tiền tuyến (Bạch Ngân Minh thêm 5/10)

Vì quân địch chỉ còn cách Yalgava chưa đầy 50 km nên Vương Trung quyết định không lãng phí thời gian ở sở chỉ huy Tập đoàn quân nữa, dẫn theo quân đội đi trinh sát tiền tuyến.

Andrei đại tướng giữ Vương Trung lại: "Ngài đường xa mới đến, nghỉ ngơi một chút đã."

Vương Trung: "Tình hình cấp bách, đợi đánh đuổi quân địch khỏi Yalgava rồi nghỉ sau."

Andrei đại tướng: "Chúng ta ở bờ đông, quân địch ở bờ tây..."

Vương Trung: "Nhưng sau khi quân địch chiếm được đầu cầu ở bờ tây, toàn bộ tuyến hậu cần của ngài ở bờ tây sẽ bị cắt đứt! Andrei đại tướng!

Ngài nên lo lắng hơn tôi mới đúng!"

Vị đại tướng ấp úng vài câu, đột nhiên nghĩ ra một lý do: "Quân địch đã tiến xa như vậy rồi, chắc chắn phải dừng lại để nghỉ ngơi hồi phục, xe tăng chắc chắn cần được sửa chữa!"

————

Cách Yalgava 55 km, Yeisk, nằm dưới sự kiểm soát của quân đội Prosen.

John Christopher bò ra khỏi chiếc xe tăng Tiger số hiệu chiến thuật 210 của hắn, lắc đầu với lái xe.

Mọi người trong tổ xe tăng Tiger tinh nhuệ đều quen thuộc tất cả vị trí chiến đấu, có thể thay thế vị trí cho nhau bất cứ lúc nào.

Tổ xe tinh nhuệ như vậy, việc sửa chữa xe đương nhiên ai cũng biết, người này không sửa được thì người khác sửa.

Giờ đến cả trưởng xe cũng xuống xem, chứng tỏ tất cả mọi người trong tổ đều đã xuống xem qua một lần rồi.

John: "Chúng ta không xử lý được trục trặc này, đợi tiểu đoàn sửa chữa đến thôi."

Lái xe gật đầu: "Tôi cũng nghĩ vậy. Nhân tiện, trước khi động cơ và hộp số hỏng, tôi đã thấy bánh xe có gì đó không ổn rồi, nó hơi lắc."

"Mặt đất ở đây tệ hơn nhiều so với mặt đất ở Belka." John dậm chân xuống đất: "Nghe nói mùa mưa còn tệ hơn, nhưng nói thật lòng... thế này đã là quá tệ rồi, ở Carolin thế này không thể gọi là đường quốc lộ được."

Pháo thủ ngồi trên tháp pháo, rít một hơi thuốc lá rồi nói với trưởng xe: "Năm ngoái mấy cậu không tham chiến, năm ngoái tôi chiến đấu ba tháng thì bị điều về hậu phương tham gia thử nghiệm loại xe tăng mới, lũ la của sư đoàn bộ binh phối hợp tác chiến với chúng tôi khi đó chạy đến mức móng của chúng đều bị gãy, phải tìm thợ rèn ngay tại chỗ để đóng móng mới."

Pháo thủ đột nhiên im bặt.

John tò mò hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Không, tôi vừa nhớ đến kết cục của người thợ rèn đó. Sau khi đóng xong móng ngựa, ông ta về nhà thì thấy có người đang cưỡng hiếp vợ con mình, liền cầm búa đập móng ngựa xông vào, đập vỡ đầu hai tên lính."

John: "Rồi sao?"

"Một tên trung sĩ đã nổ súng, dùng súng tiểu liên giết chết cả nhà người thợ rèn."

John Christopher im lặng.

Mọi người đều im lặng.

Mười mấy giây sau, nhân viên điện đài phá vỡ sự im lặng: "Hừ, cũng chỉ là cái chết của mấy tên hạ đẳng thôi mà."

John trừng mắt nhìn nhân viên điện đài, định nói gì đó thì lái xe đá vào chân anh ta một cái, hất hàm về phía bên trái.

John nhìn sang, thấy hai tên đeo tấm thẻ hình trăng lưỡi liềm trước ngực, mặc áo khoác da màu đen, đeo súng tiểu liên. Đó là hiến binh chiến trường, trong quân đội bọn họ được gọi là "chó săn."

Nếu để bọn họ nghe thấy anh dám nghi ngờ Prosen là dân tộc cao quý, chắc chắn sẽ có chuyện không hay xảy ra.

John chỉ đành nuốt những lời phản bác vào trong bụng.

Nhân viên điện đài lại nói: "Nhưng lũ lính đó cũng quá đáng thật, vậy mà cũng có thể xuống tay được với đám hạ đẳng đó, tôi thì không làm thế được đâu, tôi thấy bọn họ quá bẩn. Hơn nữa, phụ nữ Ant không xinh đẹp bằng phụ nữ Prosen chúng ta, thích bọn họ chẳng khác nào cưỡng hiếp thẩm mỹ của chính mình."

John không nói gì, ánh mắt nhìn theo hai tên hiến binh chiến trường.

Lúc này từ phía tây truyền đến tiếng động cơ.

Mấy người đang vây quanh chiếc xe tăng bị hỏng đều quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh, quả nhiên nhìn thấy đám bụi mù mịt do xe tăng chạy nhanh tạo nên.

Lái xe: "Nghe có vẻ là đồng đội của chúng ta, xe tăng Tiger."

Vừa dứt lời, chiếc xe tăng Tiger số hiệu chiến thuật 217 chở theo tám lính bộ binh lao nhanh như chớp đến.

Khi đi ngang qua xe số 210, trưởng xe 217 vẫy tay với John: "Đại đội trưởng, chúng tôi đi hội quân với mũi nhọn đây."

"Cẩn thận đừng có mà nằm đường đấy!" John vừa vẫy tay vừa dặn dò.

"Yên tâm, tiểu đoàn sửa chữa đã hứa với tôi rồi."

"Bọn họ đến đâu rồi?" John hỏi.

"Sắp đến rồi, đang sửa chữa cho xe 213 trên đường."

John nhớ lại vị trí hỏng của xe 213, lẩm bẩm: "Thế thì sắp đến nơi rồi."

Lúc này ba chiếc xe tăng Tiger khác đã được sửa xong đi ngang qua xe 210, tất cả mọi người đều chào hỏi John.

Không chỉ vì hắn là đại đội trưởng của đại đội này mà còn vì hắn vừa mới trở thành xạ thủ xe tăng bắn hạ nhiều xe tăng nhất của Prosen.

Sau khi bốn chiếc xe tăng rời đi, John nói: "Như vậy tôi có thể yên tâm rồi, mũi nhọn lại có thêm bốn chiếc Tiger."

Pháo thủ: "Chắc là chỉ cần một hai ngày nữa là mũi nhọn có thể nhìn thấy sông Sukhaya Verevka rồi nhỉ? Phòng tuyến Rokossovsky mà bọn họ luôn ba hoa chẳng qua chỉ có vậy, dưới hỏa lực của chúng ta vẫn bị đánh tan dễ dàng."

John cũng cười: "Đúng vậy, Tiger ngoại trừ việc bảo trì khó khăn, tốn thời gian, chạy đường dài dễ gặp trục trặc ra thì quả thực là một loại xe tăng hoàn hảo."

Lời này nhận được sự đồng tình của tất cả mọi người.

————

Yalgava, sở chỉ huy Tập đoàn quân Sukhaya Verevka của quân đội Ant.

Vương Trung: "Có thể ngài nói đúng, nhưng chúng ta không thể đem thắng bại của cả cuộc chiến đặt cược vào quân địch. Chúng ta phải nắm chắc chiến thắng trong tay mình. Bây giờ tôi sẽ đi trinh sát, sẽ liên lạc với mọi người bằng radio. Cho tôi một bản mã hiệu radio của các ngài."

"Được." Vị đại tướng quay đầu quát lớn với tham mưu trưởng: "Mau đưa cho trung tướng một bản mã hiệu radio."

Tham mưu trưởng quay đầu hô lớn: "Tham mưu cơ yếu! Mau lấy mã hiệu đưa cho trung tướng."

Mặc dù mức độ bảo mật của mã hiệu radio không cao bằng sổ mật mã điện báo nhưng vẫn do tham mưu cơ yếu bảo quản, bên cạnh còn có thẩm phán giám sát.

Tham mưu cơ yếu cầm mã hiệu đến, đưa cho Vương Trung.

Vương Trung lật bản mã hiệu, hỏi: "Bản mã hiệu này còn dùng được bao lâu?"

Để tránh để lộ quy luật, mã hiệu cần phải được thay đổi vài ngày một lần.

Tham mưu cơ yếu đáp: "Hai ngày, tối qua vừa mới thay."

Vương Trung gật đầu, thuận tay đưa bản mã hiệu cho Vasily: "Cầm lấy, lát nữa cô phụ trách bộ đàm."

"Tôi biết rồi." Vasily bất đắc dĩ nói.

Vương Trung nói với tham mưu cơ yếu: "Mã hiệu của tôi là Thành Cát Tư Hãn. Vậy, tôi đi đây."

Hắn xoay người rời khỏi sở chỉ huy.

Andrei đại tướng thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống ghế: "May quá, may quá, tôi còn tưởng hắn đến xử bắn tôi."

Tham mưu trưởng an ủi: "Thượng cấp cũng biết chúng ta thua không phải do sai lầm về chiến thuật mà là do quân địch đã đưa vào sử dụng loại vũ khí mới."

"Vũ khí mới à." Andrei đại tướng tặc lưỡi: "Nghe nói quân của trung tướng Rokossovsky cũng có vũ khí mới, gọi là cái gì mà Tuabin, không biết trông như thế nào."

————

Vì quân địch cách Yalgava hơn 40 km, cưỡi ngựa hơi xa, hơn nữa rất mệt nên Vương Trung đã chọn xe Jeep Willys làm phương tiện di chuyển cho chuyến trinh sát lần này.

Hợp Chủng Quốc đến nay đã vận chuyển đến Ant tổng cộng 6000 chiếc Jeep Willys, Vương Trung đã chặn lại 1000 chiếc để trang bị cho Tập đoàn quân của mình.

Mỗi sư đoàn trong Tập đoàn quân đều có một tiểu đoàn trinh sát cơ giới, trang bị chủ yếu là xe Jeep Willys, thời chiến, tiểu đoàn này sẽ chia thành nhiều trung đội trinh sát để tăng cường cho các đại đội thiết giáp.

Trong Tập đoàn quân còn có một tiểu đoàn trinh sát độc lập, trực thuộc trung đoàn sở chỉ huy Tập đoàn quân.

Ngoài các đơn vị được trang bị xe Jeep Willys chính quy, mỗi sở chỉ huy sư đoàn và sở chỉ huy lữ đoàn pháo binh độc lập đều được trang bị rất nhiều xe Jeep Willys.

Vương Trung thậm chí còn không tính những chiếc xe Jeep này vào số xe ô tô mà coi chúng như ngựa chiến.

Mặc dù chúng chạy bằng xăng nhưng 100 km chỉ tiêu tốn hết 11 lít xăng, cho dù là xăng A98 thì cũng chỉ khoảng 9 kg.

Một con ngựa chiến mỗi ngày có thể ăn hết 10 - 12 kg cỏ khô + thức ăn tinh. Đương nhiên, trong trường hợp khẩn cấp có thể cho ngựa ăn cỏ ngay tại chỗ, nhưng như vậy sẽ khiến ngựa gầy đi, sức bền giảm sút rất nhiều.

Đương nhiên, về lâu dài, ngựa chiến và la vẫn rất cần thiết, dù sao thì đường xá ở Ant rất xấu, xe ô tô chạy nhiều chắc chắn sẽ gặp trục trặc.

Nhưng nếu là chiến dịch ngắn ngày thì ưu điểm của xe Jeep rất rõ ràng.

Vương Trung dẫn theo đại đội cảnh vệ, lái xe Jeep Willys xuất phát, đi cùng còn có một chiếc xe bánh xích M3.

Hắn còn đeo kính râm, ngồi trên xe Jeep bắt chước tướng quân Patton.

Khi đội tiên phong gồm tám chiếc xe đi qua cầu Sukhaya Verevka, Vương Trung nghe thấy tiếng ngựa hí vang sau lưng, quay đầu lại thì thấy Bucephalus đang vui vẻ đuổi theo, chạy đến bên cạnh xe Jeep thì giảm tốc độ, bắt đầu gặm mũ sắt của Vương Trung.

Vương Trung bất lực, cau mày định đuổi con ngựa đi.

Grigory: "Nó nôn nóng như vậy, cứ mang theo đi, dù sao hai ba ngày là chúng ta quay lại rồi."

Thế là đội hình kỳ quái gồm tám chiếc xe và một con ngựa lên đường.

————

Vương Trung cho xe qua cầu, men theo đường lớn đi về phía tây, hắn vẫn luôn duy trì góc nhìn từ trên cao để quan sát phía trước.

Đi được khoảng hơn một tiếng đồng hồ, Vương Trung đột nhiên nhìn thấy phía trước có điểm đỏ.

Hắn lớn giọng: "Dừng xe!"

Vasily phanh xe, quay đầu nhìn Vương Trung: "Chuyện gì vậy?"

Vương Trung đứng dậy, vịn vào kính chắn gió, cầm ống nhòm nhìn về phía xa - thật ra là hắn đang duy trì tư thế này để chuyển sang góc nhìn.

Cách đó hai cây số, ba chiếc mô tô và một chiếc xe tăng Panzer II, một chiếc xe bán xích tạo thành một đội hình nhỏ đang dừng lại trong một trang trại.

Có khoảng một trung đội quân địch đang ở trạng thái sáng.

Trưởng xe và pháo thủ của xe tăng Panzer II đều thò đầu ra ngoài, rõ ràng chiếc xe tăng này đang ở trạng thái không thể tấn công.

Nhưng chỉ cần trưởng xe rụt đầu lại là có thể khai hỏa ngay.

Khoảng hai tiểu đội quân địch đang lục soát tòa nhà chính của trang trại - một tòa nhà hai tầng nhỏ.

Không thấy bọn chúng chiếm giữ điểm cao, cũng không thấy bố trí súng máy. Xạ thủ súng máy đang vác súng máy, trò chuyện với phó xạ thủ.

Còn có một tiểu đội khác đang v bắt gà.

Tiểu đội cuối cùng đang chuẩn bị nhóm lửa nấu cơm giữa sân trang trại.

Lúc này, cửa hầm đột nhiên mở ra, hai tên lính Prosen chui ra, mỗi tên cầm một chai rượu, lớn tiếng nói gì đó với những người khác.

Vương Trung kết thúc quan sát, nói với Vasily và Grigory: "Phía trước có quân địch ở trang trại, nhìn từ phương tiện di chuyển thì có khoảng một trung đội. Xem ra chúng không hề đề phòng."

Grigory lập tức cầm Tokarev cải tiến lên: "Vậy chúng ta tập kích bọn chúng đi, tôi đã muốn dùng người Prosen để thử súng mới rồi."

Mẹ kiếp, đừng có nói như thể võ sĩ thời Chiến quốc dùng thường dân để thử kiếm vậy!

Vương Trung cúi đầu hỏi Grigory: "Bãi Cỏ, anh định tập kích như thế nào?"

Grigory: "Hai cây số, cứ thế sờ mó qua là được, nhiều nhất hai mươi phút là đến nơi. Cỏ ở đây cao như vậy, vừa hay có thể che giấu chúng ta."

Vương Trung suy nghĩ một chút, gật đầu: "Hành động."

Grigory lập tức đứng dậy quan sát trang trại ở phía xa, sau đó nhảy xuống xe, hét lớn về phía sau: "Tiểu đội một, theo tôi, những người còn lại bảo vệ tướng quân!"

Tiểu đội một lập tức xuống xe, dưới sự dẫn dắt của Grigory xếp thành một hàng, lặng lẽ tiến về phía quân địch.

Vương Trung dùng góc nhìn từ trên cao quan sát bọn họ xuyên qua bãi cỏ.

Cảm giác này hơi giống trò chơi chiến tranh, đáng tiếc là hiện tại Vương Trung không thể điều khiển Grigory và những người khác, chỉ có thể làm khán giả.

Giống như chơi cờ tự động vậy?

Tự mình bồi dưỡng tướng tá và sĩ quan có năng lực, sau đó để bọn họ tự chiến đấu, bản thân chỉ có thể đứng nhìn.

Mười lăm phút sau, Grigory tìm thấy một hình nộm bằng rơm trên cánh đồng, yểm hộ cho hắn thò đầu ra ngoài quan sát trang trại, sau đó bảo những người lính tập hợp thành một vòng tròn nhỏ trên ruộng lúa mì, dọn sạch một mảnh đất, bắt đầu giới thiệu tình hình cho bọn họ.

Sau khi giới thiệu xong, tiểu đội của Grigory tản ra, chia thành từng nhóm ba người, từ các hướng khác nhau bao vây trang trại.

Grigory nổ súng trước, mục tiêu là trưởng xe và pháo thủ đang thò đầu ra ngoài của xe tăng Panzer II.

Khoảng cách khai hỏa chỉ khoảng 100 mét, loạt đạn bắn trúng mục tiêu. Trưởng xe Prosen ngã về phía sau, phần thân dưới bị mắc kẹt trong xe tăng, pháo thủ thì trực tiếp bị hất văng ra khỏi xe, cắm đầu xuống đất.

Những tên lính Prosen xung quanh xe tăng đều vô cùng kinh ngạc.

Xạ thủ súng máy trên xe bán xích lập tức điều chỉnh họng súng, nhưng hiển nhiên là do đặc điểm tiếng súng nhỏ của K11 khiến hắn phán đoán sai hướng đạn: Hắn lại chĩa súng máy về hướng hoàn toàn ngược lại.

Bởi vì tiếng súng bắn trúng vũ khí cứng không giống tiếng "Đoàng" như trong phim ảnh mà giống như tiếng ném bom - "Bùm."

Hơn nữa, do có rất nhiều viên đạn bắn trúng tường, âm thanh giống như tiếng đổ nước vào chảo dầu nóng, "xèo xèo" rất khó nghe.

Chẳng trách xạ thủ súng máy của quân địch lại phán đoán sai hướng.

Phó xạ thủ của Grigory cũng nổ súng, bắn trúng xạ thủ súng máy trên xe bán xích.
Những người khác cũng nhao nhao bắn, đạn như bão tố đem địch nhân toàn bộ đánh ngã trên mặt đất.

Người Prosen hoàn toàn không phát hiện ra đòn tấn công từ đâu đến, bởi vì súng Tokarev cải tiến không chỉ nhỏ, mà ánh lửa và khói khi bắn ra cũng

rất nhỏ.

Bọn chúng bắt đầu bắn lung tung, sau đó bị bắn hạ bởi những phát đạn chính xác.

Trận chiến kết thúc chưa đầy một phút, cuối cùng chỉ còn lại chiếc xe tăng hạng nhẹ số hai, dưới sự điều khiển của lái xe, lao ra khỏi cổng nông trại.

Kết quả là Grigory đã ném một quả bom xăng vào phía sau xe tăng.

Chiếc xe tăng bốc cháy, từ từ dừng lại, người lái xe vừa nhảy ra đã bị Grigory bắn chết.

Vương Trung rất hài lòng, hắn có thể dựa vào bản đồ, nhìn thấy trong trang viên còn có mấy tên Prosen còn sống.

Lần này Vương Trung mang theo xe bọc thép chở quân M3, có thể nhét tù binh vào trong xe mang đi, không cần phải cho bọn chúng một phát súng bắn vào vai nữa.

Hắn thậm chí có thể băng bó cho những tên tù binh này!

Lúc này, chiếc bộ đàm trong tay Vasili truyền đến báo cáo của Grigory: "Thành Cát Tư Hãn, Thành Cát Tư Hãn, bộ phận của chúng tôi đã tiêu diệt toàn bộ kẻ địch, xin chỉ thị."

Vương Trung cầm lấy bộ đàm: "Đợi lệnh, tôi sẽ đến ngay, Thành Cát Tư Hãn kết thúc."

(Hết chương)

Chương 167: "Trùng lớn" đột kích

Vương Trung nhét bộ đàm vào tay Vasili, giật lấy một khẩu súng Tokarev cải tiến từ tay lính canh, cưỡi Bucephalus xông thẳng về phía trước.

Vasili thấy thế, vội vàng ra lệnh cho những người khác lên xe đuổi theo.

Bucephalus nghe thấy tiếng động cơ phía sau, quay đầu lại nhìn, sau đó liền phi nước đại, suýt chút nữa hất văng Vương Trung xuống.

Vasili thấy thế, liều mạng thúc giục tài xế: "Nhanh lên! Nhanh lên! Máy xe các anh không chạy lại một con ngựa sao, còn ra thể thống gì nữa!"

Vì vậy, tài xế cũng lái xe đến mức bánh xe gần như rời khỏi mặt đất, nếu là sau tám mươi năm nữa thì nhất định sẽ được lên "Tổng hợp tai nạn giao thông".

Lúc này bên phía trang viên, Grigory đang chỉ huy đội viên tập trung những tù binh bị thương nhẹ, vì vậy những tên tù binh trong bức tường đá thấp của trang viên đã chứng kiến cảnh tượng này:

Một con ngựa trắng chạy như bay đến, phía sau là khói bụi mù mịt và lá cờ đỏ bay phấp phới.

Chiếc xe jeep Willys rất nhỏ, hoàn toàn bị che khuất trong làn bụi do con ngựa trắng tạo ra, không nhìn thấy gì cả, chỉ có lá cờ đỏ đang bay.

Sau đó, bụi do xe jeep tạo ra đã che khuất cả đoàn xe phía sau, nhìn từ phía trước chỉ thấy bụi bay mù mịt, giống như một đội quân kỵ binh hạng nặng đang tiến quân dọc theo con đường đất.

Có tù binh kinh hãi kêu lên: "Một con ngựa xám, tên là Tử thần, cây nho bị ném vào cối xay lớn của cơn thịnh nộ của Chúa, quả bị nghiền nát, máu chảy ra từ cối xay, chảy thẳng đến dây cương của con ngựa... Kẻ nào quỳ lạy trước con thú và hình ảnh của con thú, kẻ đó sẽ uống rượu của cơn thịnh nộ của Chúa, bị thiêu trong lửa và diêm sinh, bị thiêu trước mặt các thiên thần thánh và Con chiên..."

Những người khác nghe thấy câu này đều không có bất kỳ phản ứng gì, bởi vì tên tù binh đó đang đọc tiếng Latinh.

Chỉ có vị tu sĩ đi theo Grigory là cau mày, cảnh giác nhìn tên tù binh này.

Grigory chú ý đến vẻ mặt của vị tu sĩ, nghi hoặc hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Đó là lời trong Kinh Khải Huyền của những kẻ Sùng Thánh."

Tên tù binh vẫn còn lẩm bẩm: "Hắn đến từ bóng tối, như tia chớp xé tan mây đen, mang đến cái chết, và cũng chiếu sáng tất cả!"

Vương Trung vừa lúc phi ngựa đến trước cửa sân, Bucephalus giơ cao chân trước, hí vang.

Chiếc xe jeep phía sau vừa phanh gấp vừa đánh lái, dùng kỹ thuật drift để tránh Bucephalus đột ngột dừng lại, đâm sầm vào bức tường thấp của trang viên mới dừng lại.

Vasili đứng dậy, cầm bộ đàm hét lớn về phía sau: "Dừng lại! Dừng lại! Đừng đâm vào nhau nữa, sẽ xảy ra tai nạn giao thông đấy."

Vì vậy, trong tiếng phanh xe chói tai, càng nhiều khói bụi bốc lên, như muốn che khuất cả bầu trời.

Tám chiếc xe đã tạo ra một màn khói bụi như thể có đến một trăm chiếc xe đang di chuyển!

Tất cả tù binh đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Vương Trung, tên vừa mới đọc kinh điển vẫn tiếp tục lẩm bẩm.

Vương Trung kéo dây súng lục vừa mới bị trượt từ vai xuống eo do chạy quá nhanh, sau đó rút súng từ trên đùi lên, nhìn tên lính Prosen đang lẩm bẩm và hỏi: "Hắn ta đang nói gì vậy?"

Vasili: "Tôi không hiểu, đó không phải là tiếng Prosen."

Vị tu sĩ đi cùng lên tiếng: "Đó là tiếng Latinh, tướng quân, ngài đã dọa hắn ta thành kẻ Sùng Thánh rồi."

Vương Trung: "Hả? Trong đám Prosen cũng có những kẻ Sùng Thánh sao?"

"Có, chỉ là đã bị Hoàng đế Prosen giết gần hết rồi, bởi vì Hoàng đế Prosen muốn phổ biến học thuyết thứ ánh sáng khoa học kỹ thuật thay thế cho ân điển của Chúa."

Vương Trung bỗng nhiên phát hiện ra một điểm mù: Prosen cho rằng ánh sáng khoa học kỹ thuật sẽ chiến thắng ân điển của Chúa, còn những kẻ thế tục lại cho rằng các loại thần tích thực ra là cơ học lượng tử, sao lại có thể giống nhau đến vậy?

Hắn quyết định giả vờ như không phát hiện ra điều này, đợi sau khi đánh bại Prosen rồi hãng thảo luận những chuyện này cũng chưa muộn.

Vương Trung: "Bảo hắn ta ngậm miệng lại, lôi kéo tôi theo phe Sùng Thánh chắc chắn là có ý đồ xấu!"

"Rõ!" Vasili lập tức dùng tiếng Prosen quát lớn vài câu, tên tù binh lập tức ngậm miệng.

Mặc dù Vương Trung có thể nhìn thấy rất rõ ràng bằng con mắt trên bản đồ, bên mình không có ai thương vong, nhưng vẫn phải giả vờ hỏi: "Bên các anh có tổn thất gì không?"

Grigory: "Báo cáo, không có, quân địch cơ bản không phát hiện ra chúng ta đã tấn công từ hướng nào, dù sao thì tiếng súng này cũng thực sự rất nhỏ. Tuy nhiên, loại súng này không thích hợp để bắt tù binh, mấy vết thương nhẹ này đều là do trúng phải những mảnh đạn bay lạc, những người bị trúng đạn trực tiếp ít nhất cũng bị thương nặng."

Vương Trung gật đầu: "Có vẻ như lần thực chiến đầu tiên này hiệu quả cũng không tệ."

Grigory: "Đương nhiên rồi, chúng tôi cũng không ngờ rằng tiếng súng nhỏ như vậy lại có lợi ích lớn như vậy."

Trên thực tế, thiết bị giảm thanh đã được phát minh từ rất sớm, nhưng trong các cuộc chiến trước đây không có nhu cầu tác chiến đặc biệt gì, thiết bị giảm thanh chỉ được sử dụng như một loại phụ kiện trên súng dân sự, cho phép những người chơi súng giảm bớt sự phiền hà cho người dân.

Sau đó, Liên Hiệp Vương Quốc đã thành lập Lực lượng Đặc nhiệm Commando, và ngay lập tức nhận ra ưu điểm của vũ khí giảm thanh, và vũ khí giảm thanh đã được sử dụng rộng rãi.

Tuy nhiên, quân đội của Vương Trung sử dụng súng Tokarev cải tiến là vì hiệu suất của nó, chứ không phải vì nó có tiếng súng nhỏ.

Grigory: "Đáng tiếc là vấn đề sản lượng, không có cách nào thay thế hoàn toàn súng tiểu liên PPSh bằng súng Tokarev cải tiến được."

Súng tiểu liên PPSh-41 và người anh em PPS hiện đã được sản xuất bởi tất cả các nhà máy sản xuất, sản lượng hàng ngày của hai loại súng này cộng lại đã đạt con số khủng khiếp là sáu nghìn khẩu.

Lực lượng Ant hiện tại có rất nhiều xạ thủ súng tiểu liên.

Lực lượng Ant cũng đặc biệt thích trang bị súng tiểu liên PPSh-41 cho tân binh, dù sao thì cũng không cần nhắm bắn, cứ xả đạn là được, đưa cho tân binh súng trường Mosin-Nagant thì chẳng có tác dụng gì. Vì vậy, khóa huấn luyện tân binh của Ant hiện nay, trước tiên là dạy cách lau chùi và bảo dưỡng súng tiểu liên PPSh-41, đợi đến khi tân binh có thể đảm bảo bắn hết băng đạn PPSh-41 trên chiến trường một cách thuận lợi thì coi như đã tốt nghiệp, còn việc nhắm bắn gì đó là hoàn toàn không cần thiết.

Quân đội Prosen ở bên kia thì ngược lại, chỉ có những người lính kỳ cựu mới có đủ tư cách sử dụng MP38 và MP40, còn tân binh thì ngoan ngoãn cầm súng trường Kar98k lên mà kéo chốt.

Đương nhiên, điều này cũng liên quan đến việc hỏa lực của trung đội bộ binh Prosen chủ yếu dựa vào súng máy, còn những người lính quèn có bắn trúng người hay không thì không quan trọng.

Nhưng rõ ràng là không thể sử dụng súng Tokarev cải tiến như súng tiểu liên PPSh-41, tân binh mà sử dụng loại vũ khí này thì thật là lãng phí.

Vương Trung nhạy bén nhận ra rằng việc hắn theo đuổi trang bị súng Tokarev cải tiến cho toàn bộ Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 trước đây là sai lầm, đáng lẽ nên coi súng Tokarev cải tiến như một phần thưởng cho các cựu binh và hạ sĩ quan, sau này trong một trung đội, tân binh và binh sĩ bình thường sẽ sử dụng súng tiểu liên PPSh-41, còn trung sĩ dày dạn kinh nghiệm sẽ được sử dụng súng Tokarev cải tiến.

Chẳng phải vừa rồi là như vậy sao, 12 cựu binh được trang bị súng Tokarev cải tiến đã đánh cho quân địch có cả lực lượng thiết giáp không có sức đánh trả, để tân binh sử dụng loại vũ khí này chắc chắn sẽ không có hiệu quả như vậy.

Trong khi Vương Trung đang suy nghĩ về những điều này, Grigory bỗng lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn: "Tướng quân? Vẫn đang chờ ngài quyết định xử lý những tên tù binh này như thế nào đấy!"

Vương Trung lập tức bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, nhìn Grigory và trực tiếp nói ra ý tưởng trong đầu để trưng cầu ý kiến: "Grisha, câu nói 'Đáng tiếc là vấn đề sản lượng, không có cách nào thay thế hoàn toàn súng tiểu liên PPSh' của anh đã nhắc nhở tôi. Hiện tại tôi đang theo đuổi việc trang bị súng Tokarev cải tiến cho toàn bộ Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, nhưng làm như vậy có thực sự phù hợp hay không? Loại súng này có thể phát huy hết hiệu suất của nó trong tay những người lính bình thường hay không?"

Grigory thè lưỡi: "Tôi thấy là khó. Đúng là không nên giao loại súng này cho những người lính bình thường thiếu kinh nghiệm, bọn họ cầm nó và cầm súng tiểu liên PPSh-41 cũng chẳng khác nhau là mấy."

Vương Trung: "Vì vậy, tôi nghĩ như thế này, hãy coi súng Tokarev cải tiến như một phần thưởng dành cho các cựu binh, chứng minh rằng chỉ có những cựu binh mới có thể sử dụng nó, còn tân binh thì chỉ có thể sử dụng súng tiểu liên PPSh-41 hoặc súng bán tự động Tokarev để tích lũy kinh nghiệm.

"Ngoài ra, phương thức phân phối này có thể tăng cường cảm giác vinh dự của các cựu binh, đồng thời cũng khuyến khích những người lính bình thường tích cực phấn đấu."

Vasili vội vàng ghi chép, gần như dừng bút ngay khi Vương Trung vừa dứt lời.

Vương Trung: "Anh nhắc lại một lần nữa xem!"

Vasili lập tức đọc lại một cách nhanh chóng.

Lúc này, một người lính thuộc Đại đội Cận vệ lo lắng hỏi: "Bây giờ Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 đã cấp phát rất nhiều súng Tokarev cải tiến rồi, chẳng lẽ lại muốn thu hồi sao?"

"Không, hãy nói với các chiến sĩ, nếu như để mất súng, sau này chỉ có thể lập công mới được nhận." Vương Trung nói.

Lúc này, một y tá đi theo Đại đội Cận vệ bước tới chào Vương Trung: "Báo cáo, có 8 người bị thương nặng, một người đã chết trong quá trình cấp cứu, 6 người bị thương nhẹ đã được băng bó xong."

Vương Trung chỉ vào chiếc xe bọc thép chở quân M3: "Đưa những người bị thương nặng lên xe chở về hậu phương, còn những người bị thương nhẹ tôi muốn thẩm vấn một chút."

Y tá chào, sau đó xoay người đi tổ chức cho các chiến sĩ khiêng người.

Vương Trung bước về phía những người bị thương nhẹ, sau đó phát hiện ra trong đó không có sĩ quan nào.

"Sĩ quan đâu?"

Hắn vừa dứt lời, Grigory đã đưa cho hắn một túi tài liệu và một túi bản đồ: "Hắn ta đã chết, nhưng tôi đã lấy túi tài liệu và túi bản đồ của hắn ta."

Vương Trung ra hiệu cho Vasili: "Xem xem bên trong có gì."

Vasili nhanh chóng xem lướt qua tiêu đề của các tài liệu trong túi, tìm ra một tài liệu quan trọng và nhanh chóng đọc lướt qua, báo cáo: "Đơn vị này thuộc Tiểu đoàn Trinh sát Cơ giới, Sư đoàn 'Lá chắn Thần thánh', Quân đoàn Thiết giáp Kị sỹ Asgard của Prosen. Nhiệm vụ của bọn chúng là trinh sát về phía Yalgava."

Vương Trung: "Sư đoàn 'Lá chắn Thần thánh' sao, có nhắc gì đến những chiếc xe tăng kiểu mới không?"

"Không có. Chờ một chút, đây hình như là bảng hiệu lệnh vô tuyến! Để tôi xem nào, mật danh của nhóm trinh sát này là Chó chăn cừu, còn có hai đơn vị cũng được gọi là 'Nhóm trinh sát' với mật danh là Chó kéo xe và Chó săn..."

Vương Trung: "Còn hai nhóm nữa sao, nên gọi không quân xem bọn chúng ở đâu, vừa hay để cho Trung đoàn Cường kích số 4 luyện tập ném bom bổ nhào."

Vasili: "Ở đây có nhắc đến một đơn vị tên là 'Buse', là cấp trên trực tiếp của mấy nhóm trinh sát này."

Vương Trung: "Nghe có vẻ như là lực lượng tiên phong của Sư đoàn 'Lá chắn Thần thánh'."

Vasili không trả lời, mà lấy một tấm bản đồ từ trong túi bản đồ ra, mở ra xem xét, nói: "Tôi cảm thấy, Yeisk, cách chúng ta 20 km về phía trước, có thể đã bị 'Buse' của quân địch chiếm đóng. Thành phố này cách Yalgava 55 km, có vẻ rất thích hợp để làm trung tâm hậu cần cho Tập đoàn quân của chúng ta."

Vương Trung: "Có nên làm như vậy hay không, còn phải xem kết quả trinh sát, chúng ta mới chỉ vừa mới xuất phát. Grigory, lần sau nếu gặp phải nhóm trinh sát của quân địch, hãy nghĩ cách bắt sống một sĩ quan, có một số thứ chỉ xem tài liệu và bản đồ thì không thể nào hiểu rõ được."

Grigory vừa hút thuốc vừa đáp: "Đã rõ."

Vương Trung: "Vasili, nếu trong tài liệu không có gì có giá trị, chúng ta sẽ đi thẩm vấn tù binh."

"Chờ một chút," Vasili bỗng nhiên lấy ra một bức thư từ trong túi tài liệu, "Tên sĩ quan này đã để thư nhà trong túi tài liệu. Để tôi xem nào."

Anh ta mở bức thư ra và bắt đầu dịch từng câu một: "Catherine thân yêu, trong bức thư trước, em đã bày tỏ sự lo lắng về tương lai của cuộc chiến, anh cũng có cảm giác tương tự, người Ant đang học hỏi cách thức chiến tranh, ngày càng trở nên khó đối phó hơn. Trận chiến càng khó khăn, càng chứng tỏ rằng học thuyết về dân tộc Prosen ưu việt càng không đứng vững.

"Nhưng hôm nay, một loại vũ khí hoàn toàn mới đã xua tan mọi lo lắng của anh. Nó mạnh mẽ đến mức có thể nghiền nát hàng phòng thủ của người Ant một cách dễ dàng. Anh đã tận mắt chứng kiến nó nghiền nát binh lính và xe tăng của người Ant, san bằng cả chiến hào.

"Người Ant không có bất kỳ loại vũ khí nào có thể xuyên thủng lớp giáp của nó, và cũng không có bất kỳ loại giáp nào có thể chống lại được hỏa lực của pháo chính! Catherine, có lẽ chúng ta sắp thắng trận rồi.

"Hiện tại anh đang ở một thành phố tên là Yeisk, 'Buse' của chúng ta đã được tăng cường 12 chiếc xe tăng kiểu mới như vậy! Đáng tiếc là trước khi đến tay chúng ta, 9 chiếc xe tăng đã bị hỏng hóc do trục trặc. Hậu cần vừa mới sửa xong 4 chiếc và đang trên đường đến đây, 3 chiếc đi cùng chúng ta chiến đấu lại bị hỏng toàn bộ.

"Mặc dù vậy, nó vẫn là một chiếc xe tăng tuyệt vời! Ngày mai, chúng ta sẽ tiếp tục trinh sát về phía trước, 'Buse' sẽ dẫn đầu với đội hình 4 chiếc xe tăng kiểu mới! Chúng ta chắc chắn sẽ nghiền nát tất cả kẻ thù..."

Vương Trung nhíu mày, bởi vì hắn như nghe thấy tiếng động cơ gầm rú.

Hắn chuyển góc nhìn, ở vị trí xa nhất trên bản đồ, cách đó khoảng 2.500 mét, hắn nhìn thấy thân xe hình hộp vuông của xe tăng Tiger.

Mẹ kiếp!

Khẩu súng có đường kính lớn nhất của tôi chỉ là súng máy hạng nặng M2 Browning 12,7 mm!

(Hết chương)

Chương 168: Chấn nhiếp

Sau khi hết bàng hoàng vì nhìn thấy xe tăng Tiger, điều đầu tiên Vương Trung nghĩ đến là hiện tại quân địch vẫn chưa biết nhóm trinh sát đã bị tiêu diệt, dù sao thì cuộc tấn công vừa rồi diễn ra quá nhanh chóng, hầu hết quân địch đều chưa kịp phản ứng đã bị tiêu diệt.

Mặc dù chiếc xe tăng hạng nhẹ số hai đã chiến đấu rất dũng cảm, nhưng người sống sót lại là lái xe, mà lái xe thì không thể nào sử dụng đài vô tuyến trên xe tăng được, vì vậy chắc chắn là hắn ta chưa kịp báo cáo.

Nếu vậy, có thể thay quân phục của Prosen, diễn lại một màn kinh điển trong phim kháng Nhật -

Nhưng ngay sau đó, Vương Trung nhìn thấy chiếc xe tăng Tiger dừng lại, rõ ràng là đã phát hiện ra có gì đó không ổn.

Nhưng giữa mùa hè, lúa mì cao như vậy, xe tăng Tiger vẫn còn cách đó hơn 2.000 mét, làm sao có thể nhìn thấy được? Vương Trung đang cảm thấy khó hiểu, bỗng nhiên hắn chú ý đến chiếc xe tăng hạng nhẹ số hai bị phá hủy đang bốc cháy - chết tiệt, là do làn khói dày đặc này đã để lộ vị trí!

Cùng lúc xe tăng Tiger dừng lại, càng nhiều đơn vị của quân địch lọt vào tầm nhìn của Vương Trung, chỉ riêng xe bọc thép chở quân đã có hơn năm chiếc, bộ binh ba bốn mươi tên.

Vương Trung lập tức đưa ra quyết định, hắn chuyển về góc nhìn của mình, chuẩn bị ra lệnh, đúng lúc này, một người lính ở trên tầng hai hét lớn:

"Quân địch! Ở hướng Tây!"

Vương Trung lập tức hạ lệnh: "Tất cả nghe rõ, dùng lựu đạn chôn ngay tại chỗ một quả mìn bẫy, nhanh lên! Vasili, viết một tấm biển, dùng tiếng Prosen viết 'Cẩn thận mìn bẫy'!"

Những người lính vừa rồi còn đang rất nhàn nhã, lập tức hành động.

Vị tu sĩ đi cùng lên tiếng hỏi: "Xử lý những tên tù binh này thế nào?"

Vương Trung: "Trói lại, mỗi xe nhét một tên."

Lời còn chưa dứt, ánh mắt hắn rơi vào tên tù binh đang lẩm bẩm đọc kinh điển của Sùng Thánh.

Trong nháy mắt, hắn đã đưa ra quyết định, chỉ vào tên tù binh đó và nói: "Để hắn ta lại, dù sao thì đế chế cũng sẽ giết chết những kẻ Sùng Thánh."

Trên thực tế, quyết định này của Vương Trung có chút tư tâm, hắn muốn xem sau khi tên tù binh này trở về đế chế, hắn ta có thể thêm thắt những tình tiết kỳ ảo nào cho câu chuyện của hắn.

Nói đùa, bị người ta thổi phồng thành một trong Tứ Kỵ sĩ Khải huyền thì ngầu biết mấy!

Vì vậy, tên lính địch đã bị rối loạn thần kinh này bị tước hết vũ khí và trang bị, thậm chí cả bình nước cũng bị lấy đi, những tên tù binh khác bị trói chặt và ném vào thùng xe.

Sau đó, bảy chiếc xe jeep Willys lao đi trong màn bụi mù mịt.

Vasili là người cuối cùng lên xe, anh ta nhanh chóng nhảy lên chiếc xe jeep đã khởi động, bám vào giá treo vũ khí phía sau kính chắn gió của xe jeep, giữ nguyên tư thế đứng.

Lúc này, quân Prosen vừa mới dàn đội hình xong, đang chuẩn bị tiến về phía trang trại - lúc này phải cảm ơn sự cứng nhắc của quân Prosen, nếu bọn chúng lái thẳng xe tăng Tiger lao tới thì phiền phức rồi.

Khác với suy nghĩ của rất nhiều người, và cũng khác với những gì được thể hiện trong nhiều trò chơi, trong hồi ức của tất cả những cựu binh từng lái xe tăng Tiger, khả năng cơ động của Tiger đều rất xuất sắc.

Vì vậy, xe tăng Tiger hoàn toàn có thể chở theo bộ binh lao thẳng tới, đến lúc đó, ít nhất là một nửa số xe jeep của Vương Trung sẽ bị tiêu diệt.

Sau khi mất xe, Vương Trung và những người lính của hắn sẽ bị tiêu diệt bởi một lượng lớn bộ binh đi cùng.

Tuy nhiên, quân Prosen đã không làm như vậy, bọn chúng lựa chọn dừng lại, cho bộ binh tiến lên trước, xe tăng Tiger yểm trợ phía sau.

Vì vậy, bảy chiếc xe jeep Willys đã chạy thoát.

Vương Trung quan sát từ trên cao, còn nhìn thấy quân Prosen bị màn bụi mù do xe jeep Willys tạo ra làm cho khiếp sợ, đội hình bộ binh thậm chí còn dừng bước tiến, phái một chiếc xe bọc thép chở quân Sd.Kfz. 251 chở theo một tiểu đội bộ binh tiến lên xem xét tình hình.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Vương Trung đưa tay ra: "Bộ đàm!"

Vasili lập tức đưa bộ đàm cho Vương Trung.

Vương Trung: "Thành Cát Tư Hãn gọi Attila."

Hắn gọi hai lần, câu trả lời từ sở chỉ huy Tập đoàn quân liền vang lên: "Đây là Attila, Thành Cát Tư Hãn, mời nói."

"Tiến hành bắn phá vào tọa độ sau..."

Vương Trung dựa vào bản đồ, báo cáo chính xác tọa độ của quân địch vẫn chưa hoàn toàn khuất khỏi tầm nhìn.

Hắn lặp lại tọa độ hai lần, sau đó bên phía Tập đoàn quân trả lời: "Pháo binh của chúng tôi không thể bắn tới phạm vi đó, lặp lại, không thể bắn tới phạm vi đó."

Vương Trung nhíu mày, nhưng nghĩ lại cũng thấy bình thường, đội trinh sát của hắn đã đi xa như vậy, chắc chắn là đã vượt khỏi phạm vi khai hỏa của pháo binh.

Hiện tại, tầm bắn của các loại pháo xe kéo thông thường cũng chỉ khoảng 20 km là hết cỡ.

Vương Trung: "Vậy thì để không quân xử lý bọn chúng."

"Chúng tôi sẽ chuyển tọa độ cho không quân, anh còn yêu cầu gì nữa không?"

"Không còn, Thành Cát Tư Hãn kết thúc."

Nói xong, hắn đưa bộ đàm cho Vasili.

Thực ra trong lòng Vương Trung cũng không chắc liệu máy bay có thể tìm thấy những tên địch này hay không.

Dù sao thì hiện tại cũng không có định vị GPS, phi công bay trên trời nếu không có hoa tiêu dẫn đường chuyên nghiệp thì bay lạc đường là chuyện rất bình thường.
Cho dù có nhân viên hàng không, cũng thường xuyên bay lệch, khoảng cách càng xa càng lệch.

Mà máy bay đơn lẻ cơ bản chỉ có thể dựa vào địa tiêu để dẫn đường.

Mà bây giờ đại thảo nguyên này, thật sự không có bao nhiêu địa tiêu có thể sử dụng trên không trung.

Cho nên Vương Trung yêu cầu không quân xuất kích, chính là cầu may.

————

Bên phía Prosen, thời gian hơi sớm một chút.

Linden trung úy, xe tăng số 6 số hiệu 217, là người đầu tiên phát hiện phía trước có khói đen, hắn lập tức hạ lệnh dừng lại, giơ ống nhòm lên quan sát. [xe tăng số 6 là Tiger]

Nhưng màn sương mù dày đặc che khuất hơn nửa tầm mắt, cộng thêm vật thể đang cháy cách quá xa, Linden nhìn hồi lâu cũng không thấy rõ đó là thứ gì.

Lúc này, Đại đội trưởng bộ binh đi cùng leo lên xe tăng, ghé vào mép tháp pháo hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Linden chỉ về phía trước: "Khói!"

Vị thượng úy vội vàng cầm lấy ống nhòm nhìn về phía hắn chỉ: "Trông giống như xe cộ bị cháy rồi. Phía trước chúng ta chắc là có nhóm trinh sát của tiểu đoàn cơ giới, hay là gọi cho bọn họ một tiếng?"

Linden trung úy: "Tôi gọi cho bọn họ, mời ngài cũng lập tức triển khai đội hình, bắt đầu thực hiện nhiệm vụ trinh sát."

Dù sao Linden cũng chỉ là trung úy, không thể chỉ huy đại đội trưởng bộ binh là thượng úy, chỉ có thể đề nghị.

Đại đội trưởng bộ binh: "Hiểu rồi, tôi lập tức triển khai đội hình, tiến về phía đông để tìm kiếm."

Nói xong Đại đội trưởng liền nhảy xuống xe tăng, bắt đầu lớn tiếng gọi các binh sĩ xuống xe.

Trong lúc bộ binh triển khai đội hình, Linden trung úy vừa gọi nhóm trinh sát phía trước, vừa quan sát hướng cột khói.

Thế nhưng mãi đến khi bộ binh triển khai xong, Linden trung úy cũng không nhận được hồi âm.

Đại đội trưởng bộ binh lại leo lên xe tăng: "Thế nào rồi?"

"Không có trả lời." Linden trung úy dừng một chút, "E rằng nhóm trinh sát đã bị tiêu diệt rồi——nghĩ như vậy có vẻ hợp lý, dù sao nhóm trinh sát có rất nhiều bộ đàm, không thể nào tất cả đều hỏng được."

Đại đội trưởng: "Vậy có khi nào chiến trường ở ngay phía trước không? Tôi phải bắt đầu tiến lên."

Linden trung úy: "Tôi yểm hộ cho mọi người. Chờ mọi người đi được năm mươi mét, tôi sẽ bắt đầu tiến lên."

Prosen đã tiến hành chiến thuật bộ binh - xe tăng phối hợp trong một thời gian dài, biết rõ ruộng lúa mạch cao như vậy không thể để xe tăng đơn độc xông lên phía trước, như vậy rất dễ bị kẻ địch ẩn nấp trong lúa mạch tập kích.

Sau khi Đại đội trưởng bộ binh nhảy xuống xe tăng, vừa đi vừa liên tục hạ lệnh: "Tiến lên! Phía trước hẳn là chiến trường, cứ tiến thẳng đến khi nào nhìn thấy rõ ràng thứ gì đang cháy thì thôi!"

Bộ binh bắt đầu tiến lên, Linden đợi bọn họ đi được 50 mét mới hạ lệnh cho phân đội xe tăng tiến lên——hiện tại bốn chiếc Tiger đều được phân vào đội hình tạm thời của Linden trung úy, do hắn chỉ huy.

Động cơ của bốn chiếc xe tăng hạng nặng gầm rú, đẩy khối sắt thép nặng nề tiến về phía trước. Chiếc xe số 217 của Linden có thể đã cán sập một cái hang chuột đồng, dọa một vài con chuột đồng chạy ra khỏi hang, chui vào ruộng lúa mạch.

Người Prosen cẩn thận từng li từng tí tiến lên, đột nhiên phía trước bốc lên một lượng lớn bụi mù.

Linden thấy Đại đội trưởng bộ binh giơ tay lên làm động tác nắm chặt tay, đây là ý bảo dừng tiến.

Các binh sĩ lần lượt dừng lại, cảnh giác nhìn về phía trước.

Vài phút sau, một chiếc xe bán xích chở theo một tiểu đội bộ binh tiến về phía trước.

Linden căng thẳng nhìn những người lính dũng cảm này, cho đến khi bọn họ biến mất trong màn sương mù dày đặc.

Đột nhiên, Linden trung úy nghe thấy từ hướng khói đặc truyền đến tiếng nổ lớn!

Hắn vội vàng hỏi: "Chuyện gì vậy? Bộ binh, bộ binh, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Lúc này hắn nghe thấy trong bộ đàm có người Prosen đang dùng mật ngữ hô lớn: "Joseph bị mìn của địch giết chết rồi! Ở đó là một nông trang, bên trong chỉ có một tên lính trinh sát bị điên đang lẩm bẩm đọc chữ viết trên sách cấm!

"Trong sân nông trang có cắm một tấm biển, ghi là 'Cẩn thận mìn', khoản cuối là 'Trung tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky'!"

Sau gáy Linden trung úy nổi hết da gà.

Trung tướng Rokossovsky? Chính là vị trung tướng chỉ huy quân đội đánh tan quân ta, giết chết và bắt sống rất nhiều tướng lĩnh sao?

Linden trung úy không có ấn tượng gì với cái tên dài như tàu hỏa của người Ant, hơn nữa người Ant còn thích dùng tên Thánh đặt cho mình, trùng tên rất nhiều, càng khó phân biệt.

Hắn còn đang nghi ngờ, bỗng nhiên nghe thấy người lính vừa mới báo cáo bằng mật ngữ hét lên: "Chờ chút, đừng cướp bộ đàm của tôi!"

Ngay sau đó, trong bộ đàm truyền đến giọng nói đã điên cuồng: "Hắn đến từ bóng tối, giống như tia chớp xé toạc mây đen, mang đến cái chết, đồng thời cũng soi sáng tất cả! Sinh linh trên mặt đất đều cảm nhận được ngày tận thế đang đến gần! Kẻ nào quỳ lạy mãnh thú và hình tượng của nó, kẻ đó sẽ phải uống rượu thịnh nộ của Chúa! Các ngươi vẫn chưa hiểu sao? Khoa học chính là mãnh thú, là hình tượng của mãnh thú! Prosen sắp tiêu đời rồi!

"Còn Rokossovsky, chính là dấu hiệu của sự hủy diệt, là hiện thân của thần phạt! Tôi nhìn thấy, tôi nhìn thấy tay trái hắn đang nâng cao dòng máu đang sôi sục, cuồn cuộn trên không trung (thật ra là lá cờ đỏ được cắm trên chiếc Willis phía sau), tay phải nắm giữ quyền trượng của Chúa (chỉ chiếc Tokarev cải tiến)!".

Linden mím chặt môi, hắn đột nhiên không muốn bước vào nông trang đó nữa, giống như bước vào đó sẽ gặp phải thứ gì đáng sợ lắm.

Vì vậy hắn dùng kênh liên lạc của lính xe tăng ra lệnh cho những chiếc xe khác: "Chúng ta chờ ở bên ngoài trang viên, chờ công binh đến rà phá bom mìn. Không có trinh sát đi trước, chúng ta không thể tiến lên được nữa."

Ngay khi hắn hạ lệnh, tên kia vẫn đang lải nhải lặp đi lặp lại: "Nó sẽ hủy diệt chúng ta! Hủy diệt!"

Ngay sau đó, tiếng súng sắc bén vang lên, chấm dứt tất cả.

Sau đó giọng nói ban đầu lại vang lên: "Đại đội trưởng, tôi sợ hắn tiếp tục nói nữa, cho nên đã thi hành kỷ luật, xử bắn kẻ gieo rắc tin đồn thất thiệt, làm dao động quân tâm."

Tiếp đó là giọng nói của Đại đội trưởng: "Cậu là đồ ngu, không nên để hắn cầm bộ đàm, bây giờ thì cả tiểu đoàn đều nghe thấy rồi."

————

Busse thượng tá cũng vừa vặn nghe thấy đoạn đối thoại này.

Vì xe tăng bị hỏng, John Christopher tạm thời ở lại Yeisk——anh ta được Busse thượng tá mời đến cùng ăn tối, dù sao toàn bộ chiến đoàn có thể đánh sâu một cách thuận lợi như vậy, đều là nhờ John Christopher thượng úy dẫn dắt đại đội xe tăng hạng nặng số 6 này.

"Tên Rokossovsky này, rốt cuộc có năng lực thần bí gì vậy? Dù sao thì bên kia thật sự có năng lực thần bí. Chẳng lẽ hắn..." John Christopher do dự một chút, hạ giọng hỏi: "Chẳng lẽ hắn thật sự có thể dùng đao chém xe tăng? Anh xem, chuyện này dọa người ta phát bệnh rồi kìa."

Busse thượng tá lắc đầu: "Làm sao tôi biết được, tôi lại chưa từng đối đầu với hắn. Nhưng mà ở câu lạc bộ sĩ quan Agasukov, tôi nghe một người bị thương tên là Sriffen nói, nói là những người đó có vẻ tà môn lắm."

John Christopher cau mày, đột nhiên anh ta nói: "Chờ chút, chúng ta phải gọi không quân đi tìm hắn, không phải không quân đã hứa hẹn sẽ chi viện đầy đủ cho chúng ta sao? Kêu không quân oanh tạc chết hắn đi!"

(Hết chương)

Chương 169: Không kích

Giờ phút này, tại sân bay gần Yalgava, các phi công của trung đoàn cường kích số 4 đang chen chúc trong lều của bộ chỉ huy trung đoàn, nghe trung đoàn trưởng Drachenko Grigoryevich báo cáo tình hình nhiệm vụ.

"Mọi người cũng đã thấy, tướng quân đã đưa ra một tọa độ để không kích, nhưng chúng ta vừa mới đến đây, còn chưa quen thuộc địa hình xung quanh, không chắc chắn có thể bay đến khu vực điểm tọa độ đó một cách thuận lợi hay không. Cho nên chúng ta chỉ có thể thay đổi một chút mệnh lệnh quá mức cụ thể của tướng quân."

Drachenko vẽ một thứ giống như tháp nước lên bảng đen: "Đây là đài quan sát gió của sân bay, phía trên có cờ gió, mọi người đều nhìn thấy. Điểm tọa độ ở hướng này của đài quan sát gió, sau khi cất cánh, mọi người bay qua đài quan sát gió, sau đó chuyển hướng bay theo hướng này, về lý thuyết, chỉ cần không bị lệch hướng quá lớn, thì nhất định có thể tìm được mục tiêu mà tướng quân nói."

Lập tức có phi công nói đùa: "Có khả năng không bị lệch hướng quá lớn sao?"

Drachenko nhún vai: "Biết đâu hôm nay mọi người gặp may thì sao? Tóm lại, sau khi cất cánh, bay qua sân bay, khi bay qua đài quan sát gió thì chuyển hướng bay theo hướng này."

Drachenko viết ba con số lên bảng đen, đại diện cho hướng bay.

"Sau đó nhìn thấy gì đánh bom cái đó, nhìn thấy máy bay địch thì bắn hạ, nhớ kỹ máy bay mới không giống Yak, đừng có mà quần nhau với chúng ở độ cao thấp, phải bay ở trên cao, đánh nhanh rút gọn, lúc bổ nhào ném bom là ở độ cao bốn nghìn mét, lúc quay về ít nhất phải ba nghìn mét. Giao việc chiến đấu ở độ cao thấp cho đồng đội lái Yak-1."

Nói xong Drachenko ném viên phấn vào hộp, hô to: "Xuất phát!"

Các phi công lập tức đứng dậy.

Thông thường, phi công của quân Đồng minh vào lúc này sẽ cầm theo tấm bản đồ có ghi chú thông tin nhiệm vụ, phi công Ant không có thói quen đó, bọn họ gấp bản đồ lại nhét vào túi, mở bình rượu ra uống một ngụm vodka, sau đó vênh váo bước ra khỏi lều.

Bên ngoài, đội hậu cần kỹ thuật đã treo bom cho máy bay, khởi động động cơ, đang nghe ngóng âm thanh——đây là cách nhanh nhất để kiểm tra tình trạng động cơ, thợ máy lâu năm chỉ cần nghe một chút là biết động cơ có chỗ nào chưa được vệ sinh sạch sẽ hay không.

Drachenko đi đến chiếc máy bay mang số hiệu chiến thuật 01 của mình (số 4 đằng trước là phiên hiệu của trung đoàn không quân), hỏi tổ trưởng đội hậu cần kỹ thuật: "Thế nào rồi?"

Tổ trưởng đóng nắp bình nhiên liệu lại, giơ ngón tay cái lên: "Rất tốt! Đây không phải là động cơ do chúng ta sản xuất, hay bị đủ thứ bệnh vặt, tôi cảm thấy cái động cơ này ít nhất cũng có thể bay được thêm 500 tiếng đồng hồ nữa!"

Ant đã nhận được giấy phép sản xuất động cơ từ Prosen và Hợp Chủng Quốc từ rất sớm, nhưng chất lượng động cơ do Ant tự sản xuất rất thất thường, hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của công nhân trong nhà máy hôm đó tốt hay xấu, có động cơ chạy được 4000 tiếng đồng hồ mà không gặp trục trặc gì lớn, cũng có động cơ mới chạy được 200 tiếng đồng hồ đã phải đưa về nhà máy đại tu.

Thế nhưng, toàn bộ số máy bay của trung đoàn cường kích số 4 đều được trang bị động cơ do Hợp Chủng Quốc sản xuất, chất lượng rất đảm bảo.

Drachenko trèo lên cánh máy bay, sau đó chui vào buồng lái, quay đầu lại nói với tổ trưởng: "Vậy tôi xuất phát đây."

Tổ trưởng nhặt bánh xe chèn phía trước ra, lùi lại mấy bước: "Xuất phát thôi!"

Drachenko lập tức tăng ga——tốc độ động cơ vừa rồi còn chưa đủ sức kéo chiếc máy bay được gắn hai quả "khoai lang" này.

Máy bay chậm rãi tăng tốc, trượt về phía đường băng cất cánh.

Drachenko: "Đài quan sát, đài quan sát, số 1 trung đoàn 4 chuẩn bị cất cánh."

Đài quan sát trả lời: "Đường băng trống, tốc độ gió mặt đất 3 m/s, tầm nhìn tốt, có thể cất cánh."

Trong lúc nói chuyện, máy bay của Drachenko đã trượt đến đường băng, anh ta phanh lại ở vạch cất cánh, kiểm tra tất cả các đồng hồ đo, sau đó nhìn cờ gió trên đài quan sát gió, xác định xong xuôi mới nhả phanh, đẩy cần điều khiển động cơ đến mức tối đa.

Chiếc P-47 chất đầy bom gầm rú lao về phía trước.

————

Sân bay của không quân Ant tuy gần chiến trường, nhưng bọn họ không có truyền thống yểm trợ hỏa lực trực tiếp, cho nên chỉ khi nào nhận được thông tin tình báo thì mới xuất kích từ sân bay.

Không quân Prosen thì thích bay lượn trên chiến trường trong thời gian dài, chờ quân đội dưới mặt đất yêu cầu yểm trợ là lập tức xông vào hỗ trợ.

Thế nhưng, do lượng nhiên liệu mà mỗi loại máy bay mang theo khác nhau, cho nên thời gian có thể bay lượn trên chiến trường cũng không giống nhau, Stuka thường sẽ nhanh chóng rời đi để quay về sân bay, còn loại máy bay ném bom chiến thuật như Do 215 thì có thể bay lượn lâu hơn.

Một phi đội gồm bốn chiếc Do 215 đã nhận được yêu cầu yểm trợ qua bộ đàm của chiến đoàn Busse, lập tức bắt đầu tìm kiếm Rokossovsky tướng quân đang tự mình đi trinh sát phía trước.

Rất nhanh sau đó, bọn chúng đã phát hiện ra cột khói bụi mù mịt bốc lên do xe cộ chạy nhanh tạo thành.

————

Vương Trung là người đầu tiên nghe thấy tiếng động, hắn lập tức điều chỉnh tầm nhìn, liền nhìn thấy một phi đội gồm bốn chiếc Do 215 đang bay về phía mình.

"Chuẩn bị bắn máy bay!" Vương Trung hét lớn.

Trên bảy chiếc xe Willy đều được trang bị súng máy hạng nặng M2 Browning, ít nhiều gì cũng có thể gây khó dễ cho máy bay địch.

Vương Trung tự mình cầm lấy súng máy trên chiếc xe jeep của mình, điều chỉnh nòng súng——những người khác vẫn đang dựa vào âm thanh để phán đoán máy bay địch đến từ hướng nào, chỉ có hắn là trực tiếp chĩa súng về hướng máy bay địch đang lao tới.

"Tài xế nghe lệnh của tôi, chúng ta phải lợi dụng khả năng cơ động để né tránh máy bay địch."

Bán kính vòng lượn của máy bay dù có nhỏ đến đâu cũng phải hơn trăm mét, dù sao thì tốc độ của nó bày ra đó, cho nên khi xe cộ muốn đấu trí đấu dũng với máy bay thì không thể dựa vào tốc độ, mà phải dựa vào sự linh hoạt.

Cho nên khi đua xe với Stuka, thật ra là so xem ai drift giỏi hơn, Vương Trung chưa chắc đã lái xe nhanh hơn, nhưng chắc chắn là hắn rất giỏi chạy cua gắt liên tục, nói không chừng không cần dùng kỹ thuật "đường nước chảy" cũng có thể đánh bại Fujiwara Takumi.

Vương Trung vừa dùng wall hack để hiệu chỉnh đường đạn, vừa quan sát tuyến đường bay của máy bay địch, ước chừng đối phương không kịp điều chỉnh nữa, bèn hét lớn: "Rẽ trái! Tăng tốc!"

Chiếc xe jeep bẻ lái sang trái một cái rất gấp, suýt chút nữa hất văng Vương Trung xuống xe, may mà hắn nắm chặt lấy súng máy.

Đoàn xe phía sau thấy vậy, cũng bám theo Vương Trung để rẽ, nhưng do chiếc xe thứ tư bị khuất sau đám bụi mù, nên không nhìn thấy xe phía

trước đã rẽ, thế là nó cứ thế lao thẳng về phía trước theo tuyến đường ban đầu.

Tài xế chiếc xe thứ năm do dự một chút, sau đó quyết định bám theo chiếc xe thứ ba, mặc kệ chiếc thứ tư.

Đạn của máy bay địch bắn xuống mặt đất tạo thành hai hàng rào thoáng chốc đã biến mất, đuổi kịp chiếc xe số 4 đang chạy theo hướng cũ.

Lính trên xe đều là lính kỳ cựu, vừa nhìn thấy sắp bị bắn trúng là lập tức nhảy xuống xe, chỉ còn lại xạ thủ và tài xế.

Xạ thủ lập tức trúng đạn, viên đạn xuyên qua người hắn, sau đó găm thẳng vào người tài xế.

Chiếc xe lập tức nghiêng sang một bên, lật nhào trên mặt đất.

Vương Trung quan sát hai người may mắn sống sót qua góc nhìn từ trên cao, có vẻ như bọn họ đều bị thương, nằm trên đất rất đau đớn, nhưng may mà ruộng lúa mạch cao rậm rạp đã che khuất bọn họ, đợi lát nữa máy bay địch bỏ đi, có thể quay lại cứu bọn họ.

Hắn thu hồi tầm nhìn lại, sau đó phát hiện máy bay địch đang chuyển hướng.

Vương Trung lập tức dựa vào hướng bay của máy bay địch để ra lệnh: "Rẽ phải!"

Lúc này, Vương Trung cảm thấy mình như đang điều khiển chiến hạm trên biển, đối phó với máy bay ném bom bổ nhào, liên tục điều khiển chiến hạm di chuyển theo đường zigzag, đảm bảo diện tích tiếp đạn của chiến hạm là nhỏ nhất.

Bốn chiếc máy bay địch lại lao tới.

Do phải bay vòng, tốc độ của máy bay địch đã giảm đi rõ rệt, vì vậy bọn chúng có nhiều thời gian hơn để điều chỉnh hướng bay, có thể phát động tấn công chính xác hơn.

Vương Trung vẫn ra lệnh rẽ vào thời điểm tương tự như lần trước, kết quả chiếc xe cuối cùng vẫn bị máy bay địch bắn trúng. Xạ thủ và người ngồi cạnh tài xế chết ngay tại chỗ, nhưng tài xế không sao, tiếp tục lái xe bám theo đoàn xe, người lính cuối cùng còn lại trong thùng xe sau đẩy thi thể đồng đội sang một bên, chộp lấy súng máy, nhắm vào chiếc máy bay đang bay vụt qua, bóp cò.

Đáng tiếc, ở trong trạng thái vừa di chuyển vừa bắn như vậy, lại còn bắn từ bên hông máy bay, thì uy lực của một khẩu M2 Browning là không đủ.

Vương Trung cảm thấy hình như có một, hai viên đạn bắn trúng, nhưng máy bay ném bom chiến thuật hai động cơ to như vậy, chỉ cần không bắn trúng chỗ hiểm yếu thì coi như không sao.

Sau đợt tấn công thứ hai, máy bay địch lại chuyển hướng.

Vương Trung đột nhiên cảm thấy không nên tiếp tục như vậy nữa.

Bọn họ đã hy sinh bốn người, hai người bị thương nặng.

Máy bay địch cứ một mực bám theo đoàn xe của bọn họ như vậy, tám chín phần là muốn nhắm vào hắn.

Hơn nữa, nếu chỉ có một mình hắn, máy bay địch ngược lại sẽ không dễ dàng bắn trúng, nhất là khi hắn còn có wall hack, có thể chủ động né tránh đạn.

Rõ ràng lúc này nên làm gì rồi.

Nếu như là Vương Trung mới xuyên không đến, hắn tuyệt đối sẽ không lựa chọn như vậy, khi đó hắn chỉ là một người bình thường đến từ thế giới hòa bình, luôn tâm niệm đạo lý "người không phạm ta, ta không phạm người".

Nhưng bây giờ, hắn là chiến binh trở về từ địa ngục.

Nghĩ vậy, hắn buông tay cầm súng máy ra, nói với Vasily: "Đến lượt cậu!"

Vasily không nói hai lời, lập tức tiếp quản súng máy.

Vương Trung huýt sáo một tiếng, Bucephalus vốn chỉ đang chạy theo xe jeep, nghe thấy tiếng huýt sáo, nó lập tức tăng tốc, chạy song song với chiếc xe jeep đang lao vun vút!

Vương Trung tung người nhảy lên lưng ngựa, sau đó chỉ vào lá cờ đỏ: "Đưa nó cho tôi!"

Grigory vỗ vai Vasily: "Để tôi! Cậu mau đưa cờ cho lão đại!"

Năm giây sau, Vasily tháo lá cờ đỏ xuống, ném cho Vương Trung.

Vương Trung suýt chút nữa thì không bắt được lá cờ, hắn chửi thề một tiếng, vội vàng nắm chặt lá cờ sắp rơi khỏi tay, sau đó nói với Bucephalus: "Rời khỏi đoàn xe ngay lập tức!"

Con ngựa lập tức quay đầu, rẽ một góc gần như 90 độ.

Vương Trung tay giơ cao lá cờ đỏ, cưỡi ngựa phi như bay trên thảo nguyên, đồng thời chú ý đến hướng bay của máy bay địch trên bầu trời.

Bốn chiếc máy bay địch chia làm hai nhóm, hai chiếc tiếp tục truy đuổi đoàn xe, hai chiếc còn lại quay sang tấn công Vương Trung!

Vương Trung rút khẩu súng lục đã bắn chết hai vị tướng địch, sau đó được Belinsky lau chùi cẩn thận ra, một tay giơ súng nhắm vào máy bay địch.

Máy bay địch bắt đầu xả súng!

Không đợi Vương Trung ra lệnh, Bucephalus đã tự động xoay người, né tránh làn đạn.

Vương Trung bóp cò, bắn về phía chiếc máy bay dường như chỉ cách đó vài mét.

Đương nhiên, đó chỉ là ảo giác mà thôi, trên thực tế, chiếc máy bay đó cách mặt đất ít nhất cũng phải hơn trăm mét, dùng súng lục tuyệt đối không thể nào bắn trúng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đạn bắn vãi ra từ trên trời xuống, xuyên thủng cánh của chiếc Do 215, xé toạc cánh máy bay.

Thời điểm trùng hợp đến mức, cứ như thể chính súng lục của Vương Trung đã bắn gãy cánh chiếc Do 215!

Chiếc P-47 vừa mới oanh tạc xong dồn toàn lực kéo cần lái, bay lên cao, còn chiếc máy bay hộ tống còn lại thì chuyển hướng, tấn công chiếc Do 215 còn lại.

Hai chiếc Do 215 đang truy đuổi Vương Trung kéo theo làn khói đen đặc, lao xuống mặt đất.

Vương Trung một tay cầm cờ, một tay vung súng lục, hoan hô chiếc P-47 đang bay lên cao.

Chuyển sang góc nhìn từ trên cao, có thể thấy hai chiếc Do 215 đang truy đuổi đoàn xe cũng từ bỏ tấn công, quay đầu bay về phía sân bay của Prosen, nhưng những chiếc P-47 khác đã chiếm lĩnh vị trí tấn công, bắt đầu bổ nhào xuống.

Hai chiếc Do 215 sau khi bay lòng vòng nhiều lần như vậy, tốc độ đã giảm xuống rất thấp, mà trong không chiến, tốc độ chính là yếu tố sống còn, mất đi tốc độ, dù là máy bay tiêm kích hay máy bay ném bom đều chỉ có thể nằm im chờ chết.

Hai chiếc "cường kích" mang theo bom dễ dàng bắn trúng mục tiêu, sau đó kéo cần lái, bay lên cao.

Đoàn xe cũng dừng lại, các chiến sĩ hò reo, tiễn những chiếc máy bay khuất dần trên bầu trời.

————

Drachenko nghe thấy máy vô tuyến hỏi: "Tiểu đội trên mặt đất này bị sao vậy? Sao 215 truy đuổi của kẻ địch mà bọn họ đuổi tới không kịp, đây là đi vòng bao nhiêu vòng vậy?"

Drachenko: "Không biết, cũng không thể là đội trinh sát của tướng quân Rokossovsky được? Tập trung chú ý, tìm xe tăng của kẻ địch! Chắc là ở gần đây rồi!"

(Hết chương)

Chương 170: Địch cơ thẳng lên, cấp tốc hạ xuống

Drachenko vừa bò lên bốn ngàn mét không bao lâu, Bayev đang bay yểm hộ liền hô: "Phía dưới có phải có người hay không?"

Drachenko lắc cánh, quả nhiên thấy phía dưới có chiếc xe tăng nhỏ xíu, gần như không nhìn thấy.

Xe tăng rõ ràng đã dừng lại, cho nên không có bụi đất, vô cùng khó nhìn thấy.

Số 3 Ivan có chút lo lắng: "Có phải là quân đội của chúng ta không?"

Nói thật, từ trên trời nhìn xuống căn bản không có khả năng phân biệt là bộ đội bên nào, tùy tiện lao xuống quả thật có khả năng đánh nhầm.

Vừa rồi sở dĩ Drachenko xác định phía dưới đang công kích mặt đất là kẻ địch, cũng là bởi vì máy bay ném bom Po-2 của quân ta ném bom xong sẽ bay lên, sẽ không dùng pháo bắn phá trên mặt đất.

Hiện tại đối mặt với mục tiêu trên mặt đất, Drachenko gặp khó khăn. Hắn quyết định dùng vô tuyến điện hỏi một chút.

"Hùng Ưng gọi đoàn xe phía dưới, dưa chua ăn loại nào ngon? Dưa chua ăn loại nào ngon?"

Không có ai trả lời.

Đồng thời Liêu cơ Ba Da Phu cũng nói: "Tôi nghe thấy rất nhiều bộ đàm rất rõ ràng đối thoại bằng tiếng Prosen, tôi đoán là kẻ địch."

Drachenko tặc lưỡi, hạ quyết tâm: "Xuống dưới, dù sao không nhất định có thể ném trúng, ném trước rồi nói."

Nói xong hắn trực tiếp điều khiển cần lái, máy bay xoay nửa vòng, lộn ngược lại, bổ nhào xuống.

Hắn nhắm chuẩn bắn bổ nhào thẳng vào chiếc xe tăng nhỏ như con kiến trên mặt đất, lao xuống với tốc độ tối đa.

Chiếc P47 này, có thể kéo lên với tốc độ bảy trăm tám trăm, mấy cái máy bay gỗ của Ant căn bản không làm được như vậy. Cho nên những phi công lão làng nhanh chóng quen thuộc máy bay, khi bổ nhào thậm chí còn không thu chân ga, như vậy tốc độ máy bay nhanh, lúc kéo lên cũng nhanh, thời gian ở trong phạm vi hỏa lực của pháo phòng không kẻ địch rất ngắn.

Cho nên lúc P47 ném bom bình thường đều không giảm tốc độ, cũng không cần mở tấm giảm tốc, trực tiếp bổ nhào với tốc độ cao nhất, khoảng 2000 mét là ném bom —— thấp hơn nữa có khi còn đâm xuống đất.

Độ chính xác của kiểu ném bom này rất đáng lo ngại, thứ nhất là độ cao bổ nhào quá cao, nhìn không rõ lắm mục tiêu trên mặt đất, thứ hai là do độ cao ném bom quá cao, tốc độ ném bom quá nhanh.

Hơn nữa P47 không có giá treo bom bổ nhào chuyên dụng, khi bom được thả xuống sẽ bị ảnh hưởng bởi luồng khí hỗn loạn do máy bay kéo lên tạo ra.

Để khắc phục vấn đề tỷ lệ trúng bom thấp, nhóm cường kích cơ thứ tư đã động não, họ treo cho P47 hai quả bom 500 kg và hai quả bom 250 kg.

Đã ném không chính xác, vậy thì ném một lần 4 quả, kiểu gì cũng có một quả ném trúng trong phạm vi sát thương chứ?

Loại phương pháp treo bom này có hiệu quả cực kỳ lớn đối với mục tiêu mềm, một phi đội hai máy bay ném bom, nếu ném trúng đội hình hành quân dày đặc, một lần thương vong lên tới bốn trăm người, trực tiếp xóa sổ một tiểu đoàn.

Nếu ném trúng đội hình kẻ địch đã phân tán, vậy thì tiêu diệt một hai đại đội cũng là chuyện bình thường.

So với chiếc Stuka tuy rằng ném bom khá chính xác, nhưng một lần chỉ ném được một quả 500 kg, hiệu quả chưa chắc đã tốt hơn P47.

P47 ném bom xong còn có thể không chiến, Stuka ném bom xong chỉ có thể chạy.

Giờ phút này, bốn chiếc P47 mang theo 8 quả bom 500 kg và 8 quả bom 250 kg lao thẳng xuống kẻ địch trên mặt đất.

Hắn căn bản không nhìn đồng hồ đo độ cao, trực tiếp dựa vào kinh nghiệm ném bom, lúc bắt đầu kéo lên mới liếc nhìn đồng hồ đo độ cao: 1500 mét, ném thấp rồi!

Vì vậy hắn càng dùng sức kéo cần lái về phía sau, như thể làm vậy có thể khiến máy bay kéo lên nhanh hơn.

Quá tải khiến máu của Drachenko dồn hết xuống chân, do thiếu máu nên đầu óc hắn bắt đầu lâng lâng, tầm nhìn cũng tối đen.

Hắn chỉ có thể dựa vào ý chí cuối cùng để nắm chặt cần lái.

Lúc này, việc khi nào nhả cần lái chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm, nhả sớm quá, máy bay chưa kéo lên đã đâm xuống đất.

Drachenko âm thầm đếm ba tiếng, đột ngột thả lỏng cần điều khiển, để cánh đuôi tự động trở về vị trí cũ dưới tác dụng của lực cản không khí.

Cảm giác choáng váng dần dần biến mất, bầu trời xanh một lần nữa lấp đầy tầm mắt. Drachenko nhìn đồng hồ đo độ cao, đã 2100 mét, máy bay đã kéo lên.

Hắn nghiêng người sang trái, cố gắng nhìn về phía sau, muốn xem kết quả của vụ ném bom.

Chế độ hẹn giờ kích nổ bom là một giây, chắc là đã phát nổ rồi.

Quả nhiên, Drachenko nhìn thấy mười sáu đám mây bụi lớn nhỏ trên mặt đất đã bao trùm hoàn toàn đội hình của kẻ địch.

Đánh trúng rồi!

Trong lúc phấn khích, Drachenko dùng vô tuyến điện hỏi: "Mọi người ổn chứ? Không ai đâm xuống đất chứ?"

"Không có."

"Lão đại, anh kéo lên muộn quá, tôi còn tưởng rằng không kéo lên được, sắp phải hy sinh vì tổ quốc rồi."

"Chúng ta có nên bắn phá một chút không, dù sao đạn dược cũng nhiều."

Vũ khí của P47 là 8 khẩu súng máy Browning 12,7 mm, hỏa lực cực kỳ mạnh mẽ, cho nên vừa rồi mới có thể dễ dàng cắt đứt cánh của chiếc máy bay ném bom Do 215.

Hỏa lực như vậy mà dùng để bắn phá mục tiêu mềm trên mặt đất thì còn gì bằng.

Drachenko: "Không được, cậu không thấy kết cục của bốn chiếc máy bay ném bom chiến thuật Prosen vừa rồi sao? Nếu chúng ta mải mê bắn phá, tốc độ của chúng ta sẽ trở nên rất chậm, chúng ta sẽ trở thành con mồi của 109! Hiện tại chúng ta đã lấy lại được độ cao và tốc độ, nếu gặp 109 vẫn có thể đánh một trận."

Có thể nói 109 và P47 mỗi loại đều có ưu điểm riêng, tất cả đều dựa vào độ cao và tốc độ của hai bên khi tham chiến.

Bốn chiếc P47 cứ như vậy bay về phía sân bay.

————

Trên mặt đất, Linden trung úy quân đội Prosen mở nắp khoang, thò đầu ra khỏi chiếc xe tăng số 217 của mình.

Xung quanh một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều là binh sĩ bị thương.

Trong tai nghe truyền đến giọng nói của nhân viên điện đài: "Chết tiệt, lũ khốn đó có khi đã ném xuống hai ba chục quả bom hạng nặng! Vậy mà không có quả nào trúng chúng ta, đúng là đồ kém cỏi, ném cũng không trúng!"

Chưa kịp để Linden lên tiếng, lái xe đã nói: "Chưa chắc, tôi thấy xe 218 hình như bị đứt xích rồi."

Linden lập tức quay đầu nhìn về phía xe 218, quả nhiên nhìn thấy lái xe đang kiểm tra xích.

Linden trung úy cầm lấy micrô: "218, anh thế nào rồi?"

"Một quả bom rơi xuống cách tôi chưa đến 30 mét, xích hỏng rồi, chết cùng nó còn có mấy tên bộ binh trốn bên cạnh xe tăng. Nhìn thảm lắm, đây là lần đầu tiên tôi thấy người bị bom ép chết trông như thế nào."

"Anh còn sửa được xích không?" Linden trung úy bỏ qua mấy tên bộ binh đã chết, hỏi vấn đề quan trọng nhất.

"Có sửa được hay không còn phải xem kết quả kiểm tra của lái xe." Xe trưởng 218 đứng trên tháp pháo nhìn về phía bên này, lúc này lái xe đột nhiên ngẩng đầu nói vài câu gì đó.

Linden hỏi: "Anh ta nói gì vậy?"

"Nói hỏng không chỉ có xích, mà còn có bánh xe chịu lực số một. Anh ta đề nghị tháo xích ở phía bên kia, sau đó nhờ một chiếc Tiger kéo chúng tôi rút lui."

Xe tăng Tiger cũng có thể tháo xích nhờ xe khác kéo, nhưng làm vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn đến hệ thống di chuyển của xe tăng Tiger, rất dễ phát sinh thêm nhiều hư hỏng khác.

Linden trung úy: "Như vậy thì ít nhất nửa tháng các anh không thể tham gia chiến đấu, anh biết là đội sửa chữa dã chiến của chúng ta không theo kịp chứ?"

Xe trưởng xe tăng số 218 không trả lời, mà lại nói với lái xe vài câu, chỉ thấy lái xe lắc đầu, còn liếc nhìn về phía Linden trung úy, rồi lại cúi đầu tiếp tục nghịch ngợm cái xích.

"Lái xe của tôi nói, ít nhất phải sửa đến sáng ngày mốt."

Linden trung úy: "Vậy các anh ở đây sửa chữa, chúng tôi tiếp tục tiến lên. Chúng tôi có thể đến ngôi làng cách Yalgava 20 km chờ các anh!"

Xe trưởng 218 do dự hỏi: "Vẫn muốn tiếp tục tiến lên sao? Sắp tới không quân địch sẽ oanh tạc ngày càng dữ dội ——"

Vừa dứt lời, bên cạnh đã có người hô: "Không kích! Máy bay địch ở ngay trên đầu chúng ta, chúng đang bổ nhào!"

Linden ngẩng đầu lên, nhìn thấy những chiếc máy bay có sọc ngựa vằn trên cánh đang bổ nhào xuống. Khi bổ nhào, những chiếc máy bay này không phát ra tiếng hú đáng sợ như Stuka, nhưng đã từng chứng kiến uy lực của một lần oanh tạc, Linden cảm thấy thứ này còn khủng bố hơn Stuka nhiều.

Hắn nhanh chóng chui vào trong xe tăng, đóng nắp lại, sau đó mới nhớ ra lái xe và nhân viên điện đài của mình đều đang ở bên ngoài!

Lúc này, cửa sập dẫn xuống đất ở dưới đáy khoang chiến đấu mở ra, lái xe hình như muốn chui vào từ gầm xe, kết quả vừa mới thò tay vào thì bom đã rơi xuống.

Linden cảm thấy cả thân hình đồ sộ của chiếc Tiger đang rung lên bần bật.

Mỗi lần bom nổ, chiếc xe tăng như bị một bàn tay vô hình tát mạnh, lớp giáp thép ở phía đối diện với vụ nổ vang lên những tiếng ong ong.

Khác biệt giữa không kích và pháo kích là không kích kết thúc rất nhanh.

Sau khi bên ngoài yên tĩnh trở lại, Linden lại đẩy nắp khoang chui ra ngoài.

Lần không kích này, số lượng máy bay địch gấp năm lần vừa rồi, cho nên bom ném xuống cũng nhiều gấp năm lần, Linden nhìn thấy một nửa số xe kéo quân nhu đi theo đang bốc cháy, một chiếc mô tô như bị sóng xung kích của bom hất tung lên trời.

Người lái mô tô mặc áo da nằm im lìm trên mặt đất cách đó không xa.

Linden đang định lên tiếng thì nhìn thấy xe trưởng 218 ở đằng xa đang ra hiệu, có vẻ như là đang nói "hãy kiểm tra xích xe của anh đi".

"Bob, đi kiểm tra xích xe!" Linden ra lệnh cho lái xe.

Người lái xe vừa mới chui vào từ cửa sập dưới đáy xe lại chui ra từ cửa nóc dành cho lái xe, nhảy xuống đất.

Anh ta chỉ liếc nhìn một cái rồi báo cáo: "Xe trưởng, tin xấu, xích xe của chúng ta đứt rồi."

Linden: "Bánh xe chịu lực số một có vấn đề gì không?"

"Ít nhất là bây giờ chưa thấy gì." Lái xe lắc đầu. "Nhưng không loại trừ khả năng lát nữa vừa đi vừa hỏng. Sửa xích có thể mất một ngày."

Linden tặc lưỡi, sau một hồi suy nghĩ ngắn gọn, hắn gọi chỉ huy bộ đội đi theo.

Vị thượng úy bộ binh bò lên xe tăng, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Như anh thấy đấy, chúng tôi chết máy rồi. Tin tốt là chỉ bị đứt xích, có một chiếc xe bị hỏng bánh xe chịu lực, còn tin xấu là chúng ta ít nhất phải ở đây đợi đến tối mai."

Linden trung úy không dám nói là phải đợi đến sáng ngày mốt.

Thượng úy cau mày: "Bọn địch ném bom chúng ta một lần rồi sẽ ném bom lần thứ hai."

Linden trung úy: "Chúng ta có thể liên lạc với Busse thượng tá, yêu cầu ông ấy phái pháo phòng không đến đây. Đương nhiên, nếu Busse thượng tá có thể trực tiếp tiến công, chiếm được ngôi làng ngay phía trước thì càng tốt."

Thượng úy thở dài: "Trung úy, tôi có dự cảm không lành, thật đấy, dự cảm chẳng lành chút nào."

Linden trung úy an ủi: "Yên tâm, ở đây có bốn chiếc Tiger, sức chiến đấu của chúng ta anh cũng đã được chứng kiến. Cho dù bọn địch có điều động một trăm chiếc T-34 đến đây cũng chẳng làm gì được chúng ta!"

"Tôi không lo lắng về chuyện đó..." Thượng úy nhìn về phía đông - cũng chính là hướng kẻ địch đang đứng, "Tôi lo là tướng quân Bạch Mã Rokossovsky đã đến trước mặt chúng ta rồi, hắn ta đã đánh tan rất nhiều

đơn vị của chúng ta rồi!"

Linden trung úy tự tin nói: "Yên tâm đi, đã có Tiger ở đây rồi, hắn ta không ăn được chúng ta đâu! Anh cũng thấy đấy, quân đội Ant căn bản không có loại vũ khí nào có thể uy hiếp được Tiger!"

(Hết chương)

Chương 171: Vì thắng lợi trong tương lai (Bạch Ngân thêm chương 6/10)

Vương Trung sau khi tập hợp lại được với quân đội, quyết định rút lui về ngôi làng Telinka cách Yalgava 20 km.

Thứ nhất là do hôm nay trời cũng hơi tối rồi, thứ hai là không rõ xung quanh còn bao nhiêu đội trinh sát cơ giới của địch, bảy tám chiếc xe, một trăm khẩu súng của Vương Trung mà đụng độ bọn chúng thì vẫn rất nguy hiểm.

Hơn nữa, không thể nào đảm bảo lúc nào cũng có thể đánh úp được quân địch.

Khi đến Telinka, Vương Trung phát hiện quân phòng thủ ở đây đang xây dựng trận địa pháo chống tăng ở bên ngoài ngôi làng.

Vương Trung chỉ vào trận địa, nói: "Lái xe qua đó!"

Lái xe lập tức đánh lái, chiếc xe jeep Willys lượn một vòng hơn sáu mươi độ, chạy thẳng tới bên cạnh trận địa pháo.

Viên thiếu tá đang chỉ huy xây dựng trận địa vội vàng chào Vương Trung: "Tướng quân!"

Vương Trung: "Sao cậu lại bố trí trận địa pháo chống tăng ở ngoài làng như thế?"

Thiếu tá giật mình: "Trận địa pháo phải được bố trí ở nơi có tầm bắn tốt, tôi được huấn luyện như vậy mà?"

Vương Trung liên tục lắc đầu: "Không, không, cậu bố trí trận địa ở ngoài làng, thứ nhất là khó ngụy trang, cậu nhìn xem, từ xa đã có thể nhìn thấy trận địa pháo của các cậu rồi! Pháo binh của bọn địch rất giỏi, cậu bố trí trận địa như vậy, chúng có thể gọi tên từng người các cậu ở khoảng cách hai cây số!

"Các cậu có thể bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách hai cây số không? Không, không thể! Cậu đã từng tham gia chiến đấu thực tế chưa?"

Thiếu tá lắc đầu: "Chưa từng, thưa tướng quân, tôi là lính dự bị, trước đó được điều động đến thủ đô, sau đó ngài đánh đuổi quân địch khỏi ngoại ô thủ đô, tôi chưa kịp tham chiến."

"Cậu đang trách tướng quân đấy à?" Vasili chất vấn.

"Không," thiếu tá tiếp tục lắc đầu, "Tôi nào dám trách tướng quân, tôi có một người bà con ở Yekaterinburg, họ đối xử với tôi rất tốt, tướng quân đã giải cứu họ."

Vương Trung: "Nếu cậu bố trí trận địa như thế này, e là người bà con kia của cậu sẽ phải tham gia đám tang của cậu sớm thôi. Cậu chết thì thôi, còn hại chết đồng đội khác. Giáo trình trước kia không còn dùng được nữa, những nguyên tắc tác chiến phòng ngự mới do tôi viết, cậu phải học tập cho tốt vào! Vasili!"

Vasili lấy ra một cuốn sổ nhỏ, nhét vào tay viên thiếu tá: "Đây là những nguyên tắc mới do tướng quân viết, cậu về nhà nhớ đọc kỹ, bây giờ tướng quân ở đây, cậu có thể được chỉ dạy tận tình."

Vasili nói xong, Vương Trung liền chỉ vào ngôi làng phía sau, nói: "Phải bố trí trận địa ở rìa làng, chứ không phải ở bên ngoài, lợi dụng những bức tường thấp, nhà xí và những thứ lặt vặt khác ở rìa làng để ngụy trang trận địa pháo, để trận địa hòa lẫn vào đó. Làm như vậy có hai cái lợi, cậu có biết là gì không?"

Thiếu tá lắc đầu: "Tôi không biết."

"Cậu thử nói xem sao!" Vương Trung do đi dạy ở trường nhiều, lúc này hoàn toàn là phong thái của một giáo viên đang giảng bài.

Thiếu tá nhìn những bức tường thấp ở rìa làng, nói: "Dễ ngụy trang hơn?"

"Còn gì nữa?"

Thiếu tá suy nghĩ một chút rồi nói: "Tiết kiệm thời gian hơn? Dù sao cũng không cần phải đào hào, chất bao cát."

Vương Trung: "Là dễ dàng di chuyển! Cậu bố trí trận địa ở ngoài làng, xe tăng địch xông lên thì các cậu chạy đâu cho thoát, cho dù có đào hào giao thông, nhưng đại pháo rất khó di chuyển trong hào giao thông, đúng không?

"Cậu bố trí phòng tuyến ở rìa làng, chỉ cần đục thông các sân nhà với nhau là có thể hình thành một lối di chuyển hoàn hảo, thậm chí có thể kéo pháo chạy."

Vừa nói, Vương Trung vừa khoa tay múa chân.

Thiếu tá như bừng tỉnh: "Thì ra là vậy, mọi người dừng tay! Tướng quân nói phải bố trí phòng tuyến ở trong làng!"

Vương Trung: "Công sự đã xây dựng xong ở bên ngoài cũng không cần phá bỏ, cậu nhìn trận địa pháo này xem, đã có quy mô rồi đấy, kiếm một tấm gỗ hình vuông, thêm một khúc gỗ nữa, thế là thành pháo giả.

"Tuy chỉ lãng phí được một ít đạn dược của bọn địch, nhưng ít ra cũng có chút tác dụng! Biết đâu còn có thể thu hút hỏa lực chuẩn bị của bọn

chúng, giảm bớt thương vong cho quân ta."

"Tướng quân nói đúng." Thiếu tá liên tục gật đầu. "Tôi nhất định sẽ cho người bố trí lại trận địa, về nhà tôi sẽ đọc kỹ cuốn sổ của ngài."

"Đi đi."

Vương Trung nói xong, quay người trở lại xe jeep, ra hiệu: "Lái xe, đến sở chỉ huy quân phòng thủ."

Thiếu tá nhiệt tình chỉ đường: "Đi thẳng theo con đường lớn trong làng, đến tòa nhà lớn đối diện nhà thờ là tới!"

Vương Trung phẩy tay.

Xe jeep chạy thẳng vào trong làng, Vương Trung phát hiện người dân trong làng đều mang vẻ mặt lo lắng.

Xe vừa dừng trước sở chỉ huy, một người phụ nữ chạy thẳng tới.

Grigory nhanh tay nhanh mắt, chặn người phụ nữ lại: "Bà làm gì vậy?"

Người phụ nữ lập tức nắm lấy tay Grigory: "Tôi chỉ muốn hỏi vị tướng quân này, ngôi làng này còn giữ được không? Rất nhiều bại binh đi qua đây, nói Ant sắp diệt vong rồi!"

Vương Trung: "Có thể giữ được, nhưng bà nên sơ tán đi nơi khác, nơi này có thể sẽ trở thành chiến trường."

"Quả nhiên là phải rút lui sao!"

Người phụ nữ bắt đầu khóc: "Cả gia sản của tôi đều ở trong ngôi làng này, nhất là căn nhà, tôi vừa mới xây xong! Ông bảo tôi sao nỡ bỏ đi..."

Vương Trung: "Nhà tôi ở Agasukov, nó đã bị chiếm đóng một năm rồi. Cha và anh tôi đều hy sinh ở đó. Thưa bà, bây giờ người dân Ant ai mà không đau buồn? Chính vì vậy chúng ta mới phải anh dũng chiến đấu, phải đánh đuổi quân Prosen!"

Người phụ nữ: "Nhưng chúng ta vẫn luôn rút lui, phải không? Lần này không rút nữa sao?"

Vương Trung do dự một chút, tình hình so sánh lực lượng giữa ta và địch hiện nay, thật sự không thể đảm bảo là không rút lui.

Tập đoàn quân cơ động số 1 đến Tập đoàn quân Sukhaya Verevka chủ yếu là vì không muốn quân ta tan rã quá nhanh, ít nhất phải cầm cự đến tháng 8, như vậy mới có thể đảm bảo khi quân địch đến được sông Valdai thì đã là mùa bùn lầy.

Lợi dụng mùa bùn lầy để gây áp lực lên đường tiếp tế của quân địch, tấn công chúng, đây là hạ sách trong tình thế hiện nay.

Thấy Vương Trung không trả lời, người phụ nữ còn định nói tiếp, Vasili bỗng nhiên lên tiếng: "Bà có biết vị tướng quân này là ai không? Ông ấy

chính là tướng quân Rokossovsky! Tướng quân nói sau này sẽ đánh trở về, vậy thì chắc chắn sẽ làm được. Hiện tại không cố thủ, cũng là do tình thế bắt buộc. Năm ngoái ở Yekaterinburg, tướng quân đã khiến bọn chúng không thể tiến thêm một bước nào!"

Vương Trung: "Thôi nào, hiện tại chúng ta không thể đảm bảo giữ vững được trận địa, không cần lấy danh tiếng của tôi ra để dọa người."
Lúc này người phụ nữ hoàn toàn không nghe lời Vương Trung và Vasili, nàng lướt qua bả vai Grigory đang cản đường, đánh giá Vương Trung, kinh hô: "Là ngài!"

Vương Trung: "Là tôi."

Người phụ nữ vội vàng lau nước mắt, vừa lau nước mắt vừa nói: "Tôi đương nhiên tin tưởng ngài, dù sao ngài cũng đã bắt hơn 40 vị tướng Prosen rồi!"

Vương Trung nhíu mày, chuyện gì xảy ra, tôi giết 40 tướng quân, bắt 40 người đúng không? Nếu cứ tiếp tục lan truyền như vậy, tôi sẽ một mình quét ngang tất cả các vị tướng Prosen.

Người phụ nữ tiếp tục nói: "Cho dù ngài rút lui, cũng sẽ sau khi đánh tan tác quân địch một trận mới rút lui đúng không?"

Vương Trung: "Đúng. Điểm ấy bà cứ yên tâm. Hơn nữa chúng ta còn chưa vội đi, chúng ta phải ở chỗ này đánh tới giữa tháng tám, thậm chí là tháng chín!"

"Đánh lâu như vậy! Vậy tôi còn lo lắng gì nữa, ngoại trừ nhà cửa, tôi có thể chuyển những tài sản khác đi sau."

Thì ra bà cần thời gian để chuyển tài sản!

Trong lúc mọi người đang xôn xao, chỉ huy trưởng của bộ đội phòng thủ địa phương đi ra, là một vị thiếu tướng, nhìn thấy Vương Trung lập tức cúi chào: "Tướng quân, sư trưởng sư đoàn bộ binh tạm thời 401 Sergei xin báo cáo!"

Vương Trung đáp lễ: "Vì sao pháo binh của anh lại bố trí trận địa ở ngoài thành?"

"Ơ? Không phải sao? Tôi làm theo quy tắc phòng thủ..."

Vương Trung ngắt lời hắn: "Đó là chuyện xưa rồi, Vasili."

Vasili lấy ra một cuốn sổ nhỏ, đưa cho vị sư trưởng thiếu tướng: "Đây là tâm huyết của tướng quân, anh cầm lấy, trước tiên đừng vội xem, đợi tướng quân thực hành cho anh xem một lần. Thông thường phải lập chiến công được thăng chức, sau đó đến học viện quân sự Suvorov học tập, mới được tiếp cận đấy!"

Vương Trung: "Vasili, anh bớt nói vài câu không ai coi anh là người câm đâu."

"Vâng." Vasili ngậm miệng.

Vương Trung: "Anh có thể xem lại quyển này sau. Kết quả do tôi tự mình trinh sát cho thấy, loại xe tăng mới của quân địch có thể chỉ cách nơi này hơn mười cây số một chút."

"Hả?" Vị sư trưởng thiếu tướng kinh ngạc: "Quân địch đến nhanh vậy sao?"

Vương Trung: "Đã chậm hơn năm ngoái rồi, dù sao trận địa năm nay của tôi cũng tạm ổn hơn một chút, không còn như đậu phụ - ý tôi là, bơ nữa. Mặt khác, không quân đã oanh tạc quân địch, chắc chắn có tác dụng trì hoãn. Tôi đoán chừng ngày mai quân địch mới có thể đến."

Thực tế không đến được, nhưng Vương Trung không biết.

Vương Trung: "Hôm nay mọi người có thể dựng công sự suốt đêm. Ngoài ra, tôi cần gọi điện thoại, quân của tôi sẽ hành quân suốt đêm tới đây."

Yêu cầu của Vương Trung khi giao cho Pavlov thành lập đội tiền trạm là trong vòng một ngày phải đưa tất cả lên tàu hỏa, lấp đầy các toa xe được phân bổ.

Như vậy, hôm nay đội tiền trạm cũng sắp đến nơi rồi, có thể để cho họ di chuyển đến Telinka tham gia phòng ngự.

Lực lượng chủ chốt của đội đặc nhiệm là một tiểu đoàn xe tăng T-34, còn lại là một số đơn vị hỗ trợ linh tinh.

Ngày mai thử nghiệm hiệu quả của T-34 khi đối đầu xe tăng hạng nặng của địch.

Vị sư trưởng sư đoàn 401 vội vàng làm động tác mời: "Ngài muốn gọi điện thoại, mời đi lối này!"

Vương Trung gật gật đầu, đi vào sở chỉ huy, Vasili lập tức đi theo.

Grigory xác định người phụ nữ kia không còn ý định lao về phía Vương Trung nữa, lúc này mới lui về phía sau, vào sở chỉ huy.

————

Đêm khuya ngày 11 tháng 7, Yalgava, quán rượu.

Cho dù quân địch sắp ập đến, quán rượu của Ant vẫn làm ăn phát đạt.

Nói đúng hơn, chính vì quân địch hung hãn như vậy nên mọi người càng cần đến quán rượu hơn.

Những người kể chuyện thường ngày trong quán rượu giờ đã trở thành khán giả, đang nghe mấy ông lão công nhân nhà ga nói chuyện.

"Để tôi nói cho mà nghe, hôm nay tôi đi bốc dỡ hàng của quân đoàn cơ giới số 1 của tướng quân Rokossovsky, trang bị toàn đồ tốt! Bọn họ được trang bị một loại súng tiểu liên mới tinh, nhắm mắt bắn lên trời, đạn tự động trúng mục tiêu!" Một ông lão công nhân nói.

Lập tức bên cạnh có một ông lão khác phụ họa: "Đúng đúng, mấy con bồ câu của tôi, toàn những con bay nhanh nhất, kết quả, rầm một cái, bị bắn rụng hết!"

Lúc này có người nói: "Nghe nói quân Prosen đã đưa vào loại xe tăng mới, súng có lợi hại đến đâu, chẳng lẽ còn bắn hạ được xe tăng hay sao?"

"Cậu không biết rồi! Quân đội của tướng quân Rokossovsky cũng được trang bị một loại xe tăng mới! Loại xe tăng đó không có đầu, gọi là dòng chảy gì đó! Nòng súng to như thế này! Tôi đã tận mắt nhìn thấy!"

Lúc này, kế toán của nhà ga đột nhiên lên tiếng: "Mấy ông, căn bản không hiểu cái gì mới là quan trọng nhất. Tôi nói cho mà nghe, quân đội của tướng quân, ăng ten rất nhiều! Đây mới là lợi hại nhất! Không tin các ông đến lữ đoàn xe tăng cận vệ 20 của Tập đoàn quân dự bị mà xem! Bốn chiếc xe tăng của bọn họ mới có một chiếc được trang bị ăng ten!

"Toàn bộ xe tăng của tướng quân đều có ăng ten! Mỗi chiếc đều có! Ngay cả trên xe ô tô cũng có một người đeo ăng ten!

"Loại quân này lợi hại hơn quân đội bình thường rất nhiều! Hôm nay bọn họ hùng dũng xuất quân, tôi cá là chẳng mấy chốc sẽ chiến thắng!"

Lúc này, ông chủ quán rượu nâng ly: "Hôm nay tôi mời mọi người một ly, vì chiến thắng trong tương lai!"

Lời vừa dứt, cả quán rượu như bùng nổ, mọi người đồng thanh hô vang: "Vì chiến thắng trong tương lai!"

(Hết chương)

Chương 172: Kế hoạch săn hổ

Phía Vương Trung.

Vừa bước vào sở chỉ huy sư đoàn bộ binh tạm thời 401, hắn nhíu mày: "Sao ít tham mưu vậy?"

Người có quân hàm là tham mưu trưởng vuốt cằm, vẻ mặt ái ngại: "Sư đoàn bộ binh tạm thời như chúng tôi thường chỉ có chừng này tham mưu, nhân viên văn phòng cũng không đủ, chỉ có thể lo hậu cần, đảm bảo cho toàn sư đoàn có cơm ăn đã là tốt lắm rồi."

Vasili: "Tướng quân, ngài quên tình cảnh của chúng ta hồi còn ở sư đoàn bộ binh tạm thời 151 rồi sao?"

Vương Trung nhớ ra, hồi đó Pavlov suýt nữa thì chết vì kiệt sức, đầu vốn đã hói lại càng hói hơn.

"Anh có thể tìm nhân viên văn phòng ở các cơ quan địa phương."

Vị tham mưu trưởng lắc đầu: "Bọn họ đều đã được thuê hết rồi, bây giờ trừ lính trơn ra thì thiếu đủ loại người."

Ông ta vừa dứt lời, sư trưởng sư đoàn 401 Sergei liền hỏi: "Ngài đến đây là để tiếp viện cho chúng tôi phòng thủ sao?"

Vương Trung: "Tiếp viện? Cũng có thể coi là vậy, nhưng trước tiên chúng ta phải ăn hết đám quân tiên phong của địch ngay trước mắt đã, tạo điều kiện cho việc tiêu diệt quân địch sau này."

Sergei có vẻ như không theo kịp: "Hả? Tiêu diệt quân địch? Không phải phòng ngự sao?"

Vương Trung: "Tiêu diệt quân địch cũng là một hình thức phòng ngự. Quân địch tấn công như vậy, nếu như đội hình của chúng không bị chia cắt thì cũng không sao, nếu như đội hình của chúng bị chia cắt, chẳng phải là cơ hội tốt để chúng ta tập trung binh lực, tiêu diệt chúng hay sao?"

Trên thực tế, mấy lần tấn công vào năm ngoái của quân Prosen đều xuất hiện vấn đề bị chia cắt đội hình, nhưng lúc đó binh lực trong tay Ant quá yếu, định đóng cửa đánh chó, kết quả lại bị quân Prosen đánh cho tan tác.

Ngay trong tuần đầu tiên của cuộc chiến, đã xảy ra trường hợp vị chỉ huy tiền tuyến của Ant nhạy bén phát hiện ra một khoảng trống trong đội hình của địch, bèn chỉ huy lực lượng xe tăng định chui vào đó, kết quả đụng phải một tiểu đoàn pháo tự hành yểm trợ cho bộ binh của địch, tưởng là xe tăng của Prosen, bèn nã pháo ầm ầm, kết quả bắn hết đạn mà không phá hủy được chiếc pháo tự hành nào của đối phương, cuối cùng sĩ khí sụp đổ, tự động bỏ xe bỏ chạy.

Bản thân Vương Trung cũng từng chỉ huy một cuộc "rút lui" ngược đời, đánh chiếm một trạm tiếp tế của địch, giả vờ tấn công rồi lại quay đầu chạy mất - đó là trận đánh đầu tiên của hắn sau khi xuyên không.

Vì vậy, Vương Trung hiểu rõ hơn ai hết, quân Prosen chắc chắn sẽ bị chia cắt đội hình.

Tìm ra sơ hở, nhanh chóng tiêu diệt quân địch, muốn nhanh chóng tiêu diệt quân địch thì cần phải nhanh chóng tập trung ưu thế binh lực ở một số khu vực nhất định.

"Plugin" của Vương Trung trời sinh thích hợp để tìm ra những điểm yếu trong đội hình của quân địch, còn việc nhanh chóng tập trung ưu thế binh lực để tiêu diệt gọn - trước kia hắn không có đủ binh lực, có tập trung lại thì cũng ít hơn quân địch rất nhiều.

Hiện tại đã khác.

Nhưng vị sư trưởng sư đoàn bộ binh tạm thời 401 này không thể nào hiểu được suy nghĩ của Vương Trung, ông ta lo lắng nói: "Chúng tôi chưa từng được học những thứ này, hồi ở trường quân sự, phòng ngự chính là đào chiến hào, giành giật từng tấc đất với quân địch."

Vương Trung: "Đó là một phần của phòng ngự, trên thực tế năm ngoái tôi cũng làm như vậy, thậm chí còn tổng kết lại thành mấy quyển sổ tay."

Sergei: "Tôi có quyển sổ tay của ngài, cũng đã đọc, nhưng lúc lên đường vội quá nên không mang theo."

"Nhưng anh lại không hề áp dụng những gì viết trong đó vào việc bố trí trận địa phòng ngự." Vương Trung không chút khách khí chỉ ra.

Sergei: "Tôi... Nhất thời không nghĩ ra. Tôi mới tiếp quản sư đoàn này được một tuần, sau đó nhận lệnh đến đây bố trí phòng ngự, hôm qua áp lực lớn đến mức ăn không ngon. Vì vậy nên hoàn toàn không nhớ đến việc làm theo những gì ngài viết trong sổ tay."

Vị tham mưu trưởng của sư đoàn 401 nói: "Hôm qua anh ta bị đói ngất xỉu, theo tôi thấy thì từ lính trơn cho đến sĩ quan trong sư đoàn này đều không đủ tiêu chuẩn, quân địch mà tấn công, chúng tôi chỉ có nước ôm lựu đạn lao vào cho nổ tung cùng bọn chúng."

Sergei lập tức tiếp lời: "Đúng vậy, mấy hôm nay, từ trên xuống dưới đều hát bài "Lòng dũng cảm cuối cùng", tôi thấy mấy cậu lính còn thảo luận xem sau khi quân địch tấn công thì nên chọn mục tiêu nào để tự sát cùng."

Là tác giả của bài "Lòng dũng cảm cuối cùng", Vương Trung nhíu chặt mày: "Không, tôi sáng tác bài hát này không phải để mọi người đi tự sát. Mà là để ca ngợi lòng dũng cảm bùng cháy trong tuyệt vọng của người lính."

Bài "Lòng dũng cảm cuối cùng" được Vương Trung sửa lời từ bài "Nuốt cát", một bài nhạc rock có âm hưởng post-punk, khá là bi thương, nhưng lúc Vương Trung sửa lời, Vasili - người phụ trách soạn nhạc - vì chưa từng nghe bản gốc, nên đã dựa theo lời bài hát để sửa thành bài hát khí thế.

Kết quả là hiện nay, tỷ lệ lính Ant sau khi bị bắt giữ liền rút chốt "lựu đạn vinh quang" tăng cao.

Thậm chí có cả báo cáo của các cha xứ cho biết, có những người lính trong tình huống rõ ràng có thể sống sót, nhưng vẫn lựa chọn rút chốt "lựu đạn vinh quang". Điều này hoàn toàn đi ngược lại mong muốn ban đầu của Vương Trung.

Ý định ban đầu của hắn là phải cố gắng hết sức để sống sót, cho đến khi không còn đường lui nữa mới được rút chốt "lựu đạn vinh quang".

Nhưng hiện tại cũng không còn thời gian để bận tâm đến chuyện này nữa, tình hình của sư đoàn 401 hiện tại, e là khi quân địch tấn công, cả sư đoàn sẽ biến thành những người lính ôm bom cảm tử.

Vương Trung lắc đầu: "Thôi được rồi, chí khí chiến đấu của mọi người rất đáng khen ngợi, tôi sẽ không nói gì nữa. Tôi sẽ cử cận vệ của tôi, quân sĩ cao cấp Grigory, hướng dẫn mọi người xây dựng công sự."

Grigory giơ tay chào, xoay người định rời đi.

Vị tham mưu trưởng sư đoàn 401 lập tức chỉ vào một trong số ít tham mưu của mình: "Đi theo, nói cho quân sĩ biết phải làm thế nào thì làm như thế!"

Người tham mưu vội vàng chạy theo Grigory.

Grigory vừa rời đi chưa được bao lâu, hai chiến sĩ cảnh vệ đã bước vào, rõ ràng là đến để thay thế vị trí của Grigory.

Vương Trung nói tiếp: "Đội tiền trạm của tôi sẽ sớm đến nơi, chúng ta cần phải nhanh chóng nắm rõ được động tĩnh của quân tiên phong của địch, sau đó dùng sét đánh không kịp bưng tai tiêu diệt gọn bọn chúng. Ở đây có máy phát điện không?"

Vị tham mưu trưởng sư đoàn 401 gật đầu: "Có, để cung cấp điện cho máy điện báo và một số thiết bị khác, ở ngay cạnh đây."

Vương Trung chỉ vào Vasili: "Mang máy điện đài công suất lớn của chúng ta ra đây, dùng mật mã gửi điện báo cho đội tiền trạm, lệnh cho bọn họ lập tức lên đường đến đây. Cố gắng đến nơi trong đêm nay, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, tiêu diệt lũ xe tăng mới của địch."

Vasili lập tức chạy ra ngoài, Vương Trung gọi với theo: "Khoan đã, liên lạc với không quân, hỏi kết quả oanh tạc, và cả động tĩnh của quân địch nữa."

Vasili đáp lời, vội vã rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Vương Trung cùng hai chiến sĩ cảnh vệ, và các sĩ quan cấp cao của sư đoàn 401.

Sư trưởng Sergei do dự một lát rồi hỏi: "Hồi đó, sư đoàn 151 của ngài cũng như vậy sao?"

Vương Trung lắc đầu: "Tình hình của chúng tôi tốt hơn mọi người, có các sĩ quan và quân nhân dày dạn kinh nghiệm chiến đấu, hơn nữa, những người được bổ sung về sau đều là sinh viên trường quân sự, được điều động đến để ứng phó tình huống khẩn cấp."

"Ra vậy." Sergei líu lưỡi: "Chúng tôi hoàn toàn không có kinh nghiệm gì, đột nhiên nhận được tin tiền tuyến bị chọc thủng, sau đó nhận lệnh đến đây thiết lập phòng tuyến. Tôi hỏi vị tham mưu của Tập đoàn quân ra lệnh cho tôi rằng: "Kẻ địch của chúng ta là ai?", ông ta nói là sư đoàn gì đó của Seeckt, sau này tôi mới biết đó là lũ tinh nhuệ trong tinh nhuệ của quân địch."

Vương Trung lập tức hiểu được cảm giác của Sergei lúc đó - chắc là giống như cái biểu cảm rất hot trên mạng trước khi hắn xuyên không: "Mày đi giết Tôn Ngộ Không đi!" "Tao hả?"

Vương Trung trấn an: "Yên tâm, tôi và Tập đoàn quân của tôi đến rồi - tuy chỉ mới có đội tiền trạm. Đương nhiên, trong tình huống nguy cấp, tôi vẫn sẽ coi sư đoàn của anh là lực lượng dự bị, đưa lên tuyến đầu, nhưng tôi sẽ

không để một sư đoàn bộ binh tạm thời như sư đoàn của anh đi đánh quân đoàn kỵ sĩ Asgard của địch đâu."

"Vậy thì tốt quá, vậy thì tốt quá." Sư trưởng Sergei thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Vasili từ bên ngoài đi vào: "Báo cáo, không quân nói bọn họ đã tiến hành ba đợt oanh tạc, căn cứ theo những mảnh vỡ và hố bom trên mặt đất, có vẻ như quân địch vẫn chưa di chuyển."

Vương Trung: "Căn cứ theo những mảnh vỡ và hố bom trên mặt đất là sao?"

Vasili: "Bọn họ nói như vậy. Còn nói là đã cử một chiếc máy bay trinh sát Pe-2 mang theo máy ảnh đến đó, đợi chụp ảnh xong, hôm nay sẽ gửi đến cho chúng ta."

Vương Trung hơi khó hiểu: "Gửi đến?"

Vasili hai tay một cái nhún vai: "Đừng hỏi tôi, tôi chỉ thuật lại, không biết bọn họ gửi bằng cách nào, nhưng sân bay cách chỗ chúng ta chưa đến 50 cây số, dùng ngựa phi nhanh là đến ngay."

Vương Trung suy nghĩ một chút, quả thật là vậy.

Vasili tiếp tục báo cáo: "Đội tiền trạm đã xuất phát từ Yalgava, trừ đội tiền trạm của Tập đoàn quân do lão hiệu trưởng dẫn đầu, còn lại đều đã lên đường."

Vương Trung: "Tốt, chỉ cần có T-34 là được, chỉ cần có T-34 là có thể đánh bại lũ xe tăng hạng nặng của địch. Nếu không, chúng ta sẽ phải trả giá bằng rất nhiều máu mới có thể bù đắp được sự thua thiệt về xe tăng."

Hắn vừa dứt lời, bỗng nhiên cảm thấy Vasili hình như còn điều muốn nói, bèn hỏi: "Sao vậy?"

Vasili gãi đầu: "Toàn bộ nhân viên văn phòng đều ở lại Yalgava, hiện tại tôi phải một mình xử lý công việc của cả bộ tham mưu."

Vương Trung: "Anh cố gắng gánh vác trước, đợi đội tiền trạm đến nơi, tham mưu trưởng Alexander Alexandrovich hiện tại của sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 sẽ đến đây, đến lúc đó để cho anh ta làm."

Vasili vẻ mặt méo xệch, đưa tay sờ mái tóc của mình: "Thôi xong, xem ra trước khi trở thành Pavlov thứ hai, tôi phải nhanh chóng tìm vợ thôi."

Vương Trung: "Pavlov có vợ rồi, lại còn có cả một đàn con."

Vasili nhún vai: "Vậy là đã tìm ra nguyên nhân vì sao ông ta bị hói rồi."

————

Sau khi trời tối ngày 11 tháng 7, Telinka - nơi đóng quân của sở chỉ huy tạm thời của Rokossovsky.

Đoàn xe của đội tiền trạm nối đuôi nhau tiến vào trong làng.

Vương Trung nhìn đoàn xe, bỗng nhiên nghĩ, nếu như quân địch cũng thỉnh thoảng pháo kích bất ngờ như mình thì tổn thất lần này sẽ lớn.

May là pháo hạng nặng của địch chắc chắn đã bị bỏ lại phía sau.

Tham mưu trưởng đội tiền trạm Alexander Alexandrovich đến trước mặt Vương Trung, giơ tay chào: "Báo cáo Tư lệnh Tập đoàn quân, trên đường hành quân, có 5 chiếc T-34 bị hỏng, tôi đã lệnh cho xe kéo kéo những chiếc hỏng nặng về Yalgava, hai chiếc hỏng nhẹ đang được sửa chữa trên đường, tôi để lại một khẩu pháo cao xạ 88mm yểm hộ."

Vương Trung vừa đáp lễ vừa nói: "Anh làm tốt lắm. Bảo anh em chiến sĩ tối nay cố gắng một chút, kiểm tra lại toàn bộ số T-34 đến nơi. Ngày mai, chúng ta sẽ xuất phát, đi săn lũ xe tăng mới của quân địch."

Alexander: "Rõ!"

Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng vang lên tiếng động cơ.

Vương Trung chuyển góc nhìn, phát hiện ra một chiếc máy bay ném bom hai tầng cánh Po-2.

Có vẻ như nó định hạ cánh xuống con đường cái ở đầu làng.

Vương Trung: "Vasili, đây có phải là máy bay đến để đưa ảnh không? Không quân nói là hôm nay sẽ gửi ảnh đến mà."

"Vâng."

Vương Trung: "Bảo quân ở đầu làng bật đèn lên, nó muốn hạ cánh, chắc chắn là sẽ hạ cánh xuống con đường cái ở đầu làng."

Thực ra hắn đang diễn, ở góc nhìn từ trên cao, hắn đã thấy chiếc máy bay vững vàng đáp xuống con đường cái, lượn một vòng rồi hướng về phía trong làng.

Việc Po-2 có thể hạ cánh trên con đường gồ ghề như vậy cũng không có gì lạ, những sân bay dã chiến của Ant dùng để cất hạ cánh máy bay chiến đấu cũng chẳng khác gì con đường này là mấy, chỉ là san bằng một mảnh đất trống, trên đường băng thậm chí còn không thèm dọn cỏ.

Yêu cầu của Po-2 đối với sân bay còn thấp hơn cả máy bay chiến đấu.

Đợi đến khi chiếc máy bay dừng hẳn, Vương Trung nhìn thấy hai nữ phi công từ trên máy bay bước xuống.

Là nữ phi công!

Vương Trung chuyển về góc nhìn của mình, nhìn Vasili: "Máy bay Po-2 thường là do phi công nữ lái, anh phải nắm chắc cơ hội đấy."

Vasili lắc đầu: "Trừ phi ngài không có ở đây, tướng quân, nếu không thì tôi không có cửa đâu."

(Hết chương)

Chương 173: Bố trí tác chiến của Vương Trung

Ngôi làng Telinka không lớn, hai nữ phi công rất nhanh đã đến trước mặt Vương Trung.

Có thể là do ngồi trong buồng lái chật hẹp nên cả hai đều rất mảnh mai, ngay cả chiều cao cũng có vẻ thấp hơn so với phụ nữ Ant bình thường.

Tất nhiên là vẫn cao hơn Nelly.

Nữ phi công đi trước là một trung tá, mái tóc dài màu nâu được búi gọn sau gáy, toát lên vẻ từng trải của người phụ nữ "ba đời chồng, hai đứa con".

Còn cô gái đi sau rõ ràng là một cô gái trẻ, vừa bước vào phòng, đôi mắt đã tò mò nhìn khắp nơi, cuối cùng dừng lại trên người Vương Trung.

Sau đó, cô nàng lộ rõ vẻ do dự.

Vương Trung trêu ghẹo: "Sao vậy? Trông tôi không giống người có thể tiêu diệt 40 chiếc xe tăng, bắt sống 50 tên tướng địch cho lắm phải không?"

Nữ phi công liên tục gật đầu: "Đúng, đúng...", nhưng rất nhanh sau đó cô bỗng nhận ra hình như không nên nói như vậy, dù sao trên đời làm gì có ai có thể tiêu diệt 40 chiếc xe tăng, bèn vội vàng lắc đầu: "Không đúng, không đúng!"

Lúc này, vị nữ trung tá "ba đời chồng, hai đứa con" lên tiếng: "Tướng quân, tôi biết ngài rất đào hoa, nhưng ngài đã có con rồi, không phải sao?"

Vương Trung: "Cô nói đúng. Ảnh đâu?"

Nữ trung tá mở cặp tài liệu của mình, lấy ra một phong bì đặt lên bàn.

Vương Trung lập tức bước đến, xé phong bì, lấy những bức ảnh ra xem xét kỹ lưỡng.

"Tôi thấy ít nhất hai - không, ba chiếc xe tăng loại mới, còn cái này nữa, có vẻ ngoài cũng rất giống xe tăng loại mới." Hắn vừa nói vừa lật sang bức ảnh tiếp theo, "Vết hỏng do trúng đạn ở bức ảnh trước vẫn còn nguyên ở vị trí cũ, bốn chiếc xe tăng đều không hề di chuyển, rõ ràng là chụp cùng một chỗ, nhưng tại sao chúng lại không di chuyển? Vasili, anh thấy vì sao?"
Vasili: "Thôi vậy, xe tăng hỏng không phải rất bình thường sao? Đặc biệt là xe tăng hạng nặng. Có thể do bánh xích bị nổ gãy, cũng có thể có vấn đề khác."

Vương Trung gật đầu: "Anh nói rất đúng, oanh tạc không quân đã có tác dụng."

Tiger trong Chiến tranh thế giới thứ hai thực ra rất ít khi bị không quân phá hủy, mặt trận phía đông lại chỉ có hai chiếc - Đúng, hai chiếc Tiger bị hủy rõ ràng bởi không kích, hơn nữa là lúc oanh tạc nhà ga, Pe-2 đã làm cho toa xe chở Tiger nổ tung.

Thật ra máy bay trình độ Chiến tranh thế giới thứ hai đối phó Tiger, Panther hiệu quả thật không tốt, phần lớn thời gian chỉ là cắt đứt dây xích, sửa chữa một chút lại có thể dùng.

Hiện tại hẳn là đã hỏng bánh xích rồi.

Lại nói tiếp, ở Cao điểm Peniye, KV số 67 bị Stuka không kích, cũng là hỏng hóc cơ khí, vẫn có thể tiếp tục chiến đấu.

Nhưng không kích khiến KV mất đi khả năng di chuyển, cuối cùng Vương Trung buộc phải để đám lính xe tăng vừa quen thuộc chặn hậu, mang theo quân còn sót lại chạy mất.

Nghĩ vậy, Vương Trung kiên định quyết tâm tiêu diệt nhóm người Prosen này.

Coi như là tế phẩm giỗ đầu đưa cho các chiến hữu xe tăng số 67 - mặc dù thời gian có vẻ lệch không ít, nhưng Vương Trung cảm thấy, các anh hùng xe số 67 sẽ không để ý.

Vương Trung đưa ảnh chụp cho Alexander, đồng thời hỏi nữ trung tá: "Đã xác nhận vị trí cụ thể của những người này chưa?"

Trung tá mở túi bản đồ ra, lấy ra một bản đồ: "Cơ trưởng Pe-2 trinh sát đã cẩn thận xác nhận, chính là nơi này, hắn còn nhìn thấy phụ cận có một ít mảnh vỡ, cùng với kẻ địch có thể triển khai cảnh giới, tất cả đều vẽ trên bản đồ này."

Vương Trung gật đầu: "Rất tốt!"

Hắn quay đầu hạ lệnh với Tham mưu trưởng tạm thời Alexander: "Lập tức tìm hết sĩ quan chỉ huy các đại đội, tôi muốn bố trí hành động ngày mai. Vasili, dẫn hai vị nữ sĩ đi ăn cơm."

Vasili không nhúc nhích, mà nhắc nhở: "Tướng quân, ngài ngay cả tên người ta cũng chưa hỏi, có phải không quá lễ phép hay không?"

Vương Trung nhìn Vasili, quay đầu nói với hai nữ phi công: "Xin lỗi, là tôi sơ suất, hai vị xưng hô như thế nào vậy?"

Nữ trung tá tóc búi nói: "Trên chiến trường lấy quân tình làm trọng, cách làm của ngài không có vấn đề, cá nhân tôi cũng rất thưởng thức. Nhưng tôi cũng xác thực không muốn được gọi là "Này", lúc cần xưng hô ngài có thể gọi tôi là Smirnova."

Mà cô gái trẻ tuổi hơn một chút nhỏ giọng nói ra tên của mình: "Katya."

Vương Trung: "Rokossovsky."

"Tên của ngài chúng tôi đều biết." Vasili chen vào, sau đó tự giới thiệu với hai cô gái, "Tôi là Vasili."

Vương Trung: "Anh ta là con trai của giáo sư âm nhạc, thề phải từ bỏ âm nhạc, người tái hiện bản nhạc Rokossovsky ngẫu hứng ngân nga, kẻ biến chuyện phiếm của chỉ huy thành đề tài tán gái!"

Vương Trung đang muốn tiếp tục bịa, Vasili tự nói một câu: "Và là kẻ hủy diệt hố phân."

"Phụt." Katya không nhịn được bật cười, nhưng lập tức nghiêm mặt, giả vờ như không biết gì.

Vương Trung: "Anh xem, con gái người ta bị anh chọc vui rồi, còn không mau chóng sắp xếp cho hai người họ?"

Vasili làm ra vẻ mặt công việc: "Hai vị đi bên này."

Lúc hắn dẫn hai nữ phi công ra ngoài, các đại đội trưởng vừa hay đi vào, hai bên lướt qua nhau. Có đại đội trưởng trêu chọc: "Vasili, con gái ông chủ nhà máy xay xát thế nào rồi? Hôm đó tôi nhìn thấy hai người đấy, ở bên cạnh cối xay nước, tiếng xe nước hôm đó rất vang đấy!"

Vương Trung kinh hãi, hắn căn bản không ngờ tới Vasili đã thành công, ghê thật, trước đó tên này còn nói dối mình thất bại, một cô nàng cũng chưa tán được!

Vasili nghiêm mặt, dẫn hai nữ phi công rời đi.

Các đại đội trưởng cười đi vào phòng bản đồ.

Tham mưu trưởng tạm thời Alexander mở bản đồ vừa mới đưa tới ra, dùng đinh ghim cố định trên tường.

Vương Trung: "Mọi người!"

Hắn vừa lên tiếng, tất cả tiếng xì xào bàn tán đều im lặng.

Vương Trung cầm bức ảnh trên bàn lên, giơ lên cho mọi người xem: "Đây là ảnh chụp không quân vừa mới gửi tới, dựa theo ảnh chụp, không quân oanh tạc đã phá hủy ít nhất ba chiếc xe tăng kiểu mới của địch. Loại xe tăng kiểu mới này vừa mới tấn công KV và T-34 của chúng ta, kết quả chiến đấu vô cùng phóng đại, nghe nói tỉ số là 30:0!"

Cho dù là Vương Trung, cũng không thể nào ngăn chặn tiếng nghị luận trong giây lát này.

Hắn chỉ có thể giơ hai tay lên: "Được rồi! Được rồi! Tất cả các chỉ huy xe tăng bị đánh tan tác đều nói như vậy! Chúng ta phải đánh giá cao kẻ địch, hiểu không? Hơn nữa kỹ thuật quân sự của Prosen xác thực rất tiên tiến, có lẽ lúc tham gia chiến dịch Carolin, bọn chúng đã bị xe tăng hạng nặng của Carolin làm cho đau đầu rồi!

"Bọn chúng phát triển một loại xe tăng hạng nặng cũng hợp tình hợp lý. Hiện tại loại xe tăng hạng nặng này đã bắn xuyên qua lớp giáp KV mà trước giờ chúng ta vẫn cho là vững như bàn thạch, hơn nữa còn chặn đứng phần lớn hỏa lực chống tăng của chúng ta - ngoại trừ bom xăng."

Cái đó chỉ cần ném đúng vị trí, về cơ bản xe tăng thời đại này đều không thể ngăn cản, không phải lỗi của Tiger.

Lời của Vương Trung khiến đám đại đội trưởng bộ binh cười ha hả, đám chỉ huy xe tăng thì cười gượng.

"Tóm lại, ngày mai có một miếng bánh ngon như vậy ở trước mặt chúng ta, mọi người nói xem Rokossovsky tôi có thể để cho thứ tốt này chạy thoát sao? Ngày mai chúng ta không chỉ phải phá hủy những chiếc xe tăng kiểu mới này, mà còn phải nghĩ cách chiếm lấy một chiếc. Chúng ta còn máy kéo chưa có nhiệm vụ, có thể kéo đi một chiếc!

"Nhớ kỹ, nhiệm vụ của chúng ta không phải là chặn đánh đại quân địch, mà là chui vào hang cọp!

"Chiến đấu ngày mai, nhất định phải nhanh, tốc độ nhanh nhất tiêu diệt bộ binh đi theo địch, phá hủy ba trong bốn chiếc xe tăng kiểu mới, cuối cùng kéo đi một chiếc."

Vương Trung dừng lại, nhìn quanh căn phòng, phát hiện không ít đại đội trưởng không xem trọng nhiệm vụ nguy hiểm này, bèn nhấn mạnh thêm lần nữa: "Đại quân địch đã tới Yeisk, cách Yalgava chỉ có 55 km! Ngày mai khai chiến, rất có thể quân địch sẽ lập tức tới tiếp viện! Đó chính là Sư đoàn SS thuộc Quân đoàn kỵ sĩ Asgard của địch!

"Nghĩ lại xem chúng ta ở Olaci, dựa vào trận địa kiên cố mới vất vả lắm mới chặn được cuộc tấn công của Quân đoàn kỵ sĩ Asgard, lần này chúng ta chẳng có công sự nào để dựa vào cả!"

Hơn phân nửa cựu binh Olaci may mắn sống sót, hiện tại chính là lực lượng nòng cốt của Sư đoàn Cơ giới cận vệ số 1, cho nên Vương Trung mới lấy trận Olaci làm ví dụ.

Vương Trung: "Nhất định không thể có tư tưởng khinh địch, phải đánh giá cao kẻ địch! Đánh giá cao kẻ địch, hiểu không?"

Hắn nhìn quanh căn phòng, xác định phần lớn mọi người đã thu hồi vẻ mặt kiêu ngạo, nói: "Vậy thì, căn cứ vào tình hình trận đánh trực diện chiều nay, kết hợp với ảnh chụp trinh sát của không quân, tôi quyết định sắp xếp như sau!"

Vương Trung cầm thước, chỉ lên bản đồ trên tường.

"Kẻ địch ở đây, rạng sáng mai 4 giờ 30 phút, đội trinh sát lái xe jeep Willy sẽ xuất phát. Các anh cần kéo theo hai cây chổi lớn sau xe, vừa chạy như bay vừa quét bụi trên đường, tạo ra một màn khói bụi dày đặc.

"Làm vậy có thể khiến kẻ địch phán đoán sai lệch về quân số của chúng ta, khiến chúng cẩn thận hơn, kiêng dè hơn khi đến tiếp viện."

Có đại đội trưởng lên tiếng: "Nếu là vị tướng khác, chúng tôi đã nghi ngờ rồi. Nhưng ngài chỉ dùng một tấm biển gỗ đã lừa cho quân Prosen sợ chết khiếp, khiến chúng tưởng thật sự có bãi mìn! Thế nên chiến thuật cổ xưa của ngài, chúng tôi lại cảm thấy có thể thành công."

Vương Trung mỉm cười, không đáp lại lời khen tặng này, mà tiếp tục khoa tay múa chân trên bản đồ: "Chúng ta tổng cộng còn 31 chiếc SU..."

"30 chiếc." Alexander cắt ngang lời Vương Trung, "Lại thêm một chiếc bị trục trặc, không chắc ngày mai có tham chiến được không."

Vương Trung: "30 chiếc! Vậy là vừa đẹp, chia làm hai nhóm. Một nhóm phụ trách phá hủy xe tăng kiểu mới của địch, kiểm tra uy lực pháo 100 ly của chúng ta. Nhóm còn lại mai phục ở vị trí này."

Hắn vẽ một đường thẳng giữa quân địch và đại quân tiếp viện phía sau.

"Chủ yếu là SU-85 bắn tỉa, nhưng cũng sẽ phối hợp với một bộ phận bộ binh, dù sao hiệu quả chống bộ binh của SU-85 không tốt, bởi vì nó chỉ có một khẩu súng máy phòng không."

Vương Trung dừng một chút, nói tiếp: "Giao nhiệm vụ tấn công quân địch bị bao vây cho bộ binh, sau khi SU-85 phá hủy toàn bộ xe bọc thép của địch, sẽ dùng đạn nổ phá mảnh hỗ trợ bộ binh."

Lúc này có đại đội trưởng hỏi: "Vừa nãy ngài còn nói muốn chiếm lấy một chiếc xe tăng kiểu mới mà!"

Vương Trung: "Tôi sẽ không để chiến sĩ của mình hy sinh vô ích vì một chiếc xe tăng!"

Câu nói đầy khí phách này khiến không ít lão binh lộ ra vẻ mặt tán thưởng.

Vương Trung ra dáng một vị lãnh đạo, hỏi: "Còn vấn đề gì nữa không? Có vấn đề thì cứ nói."

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng đều lắc đầu.

Vương Trung: "Rất tốt, vậy ngày mai cứ theo kế hoạch này mà hành động!"

"Rõ!" Mọi người đồng thanh đáp.

(Hết chương)

Chương 174: Tình hình sáng sớm 12/7

Sau khi tan họp, các chiến sĩ đội tiên phong bắt đầu đi mượn chổi của người dân trong làng.

Chổi của họ khá đơn giản, chỉ là một bó rơm lúa mì phơi khô rồi buộc lại với nhau.

Lúc quét nhà phải cầm chổi nghiêng, dùng sức ấn đầu chổi xuống đất, như vậy rơm rạ sẽ tự động áp sát mặt đất, chỉ cần quét mạnh một cái là có thể quét sạch rác bẩn trong phạm vi một vòng tay.

Các chiến sĩ chất hết số chổi mượn được lên xe jeep Willy.

Tối hôm đó, mặc dù Vương Trung ra lệnh cho mọi người tranh thủ nghỉ ngơi, nhưng hầu như chẳng ai ngủ được, khắp nơi trong làng đều có thể thấy các chiến sĩ đội tiên phong túm tụm nói chuyện phiếm.

Thôn Telinka tuy là một ngôi làng khá lớn, nhưng phải chứa một lúc Sư đoàn bộ binh cùng đội tiên phong thì vẫn không đủ nhà, rất nhiều chiến sĩ đội tiên phong phải ngủ ngoài trời.

Riêng Vương Trung lại ngủ rất ngon, vừa đặt lưng xuống chiếc giường Sư đoàn trưởng 401 nhường cho là ngủ quên lúc nào không hay.

Trong mơ, Vương Trung thấy mình lái máy bay chiến đấu, quần thảo với không quân Prosen trên không, lúc đối đầu với máy bay địch thì hét lớn: "Siêu AIM-9 khai hỏa!"

Kết quả chẳng có quả tên lửa nào được bắn ra từ cánh máy bay, sau đó máy bay bị bắn rơi.

Cảm giác rơi tự do khiến Vương Trung bừng tỉnh, mồ hôi túa ra ướt đẫm lưng, ngồi bật dậy.

Nelly cầm chiếc quạt, ngồi bên cạnh, vẻ mặt nghi hoặc nhìn hắn: "Sao vậy ngài?"

Vương Trung lắc đầu: "Không có gì. Cô quạt cho tôi nãy giờ à?"

"Vâng." Nelly gật đầu, "Trước khi ngủ ngài nói nóng."

"Tôi nói nóng cũng đâu có bảo cô phải thức cả đêm quạt cho tôi, cô không nghỉ ngơi thì làm sao được?"

Nelly: "Lúc ngài ra ngoài chiến đấu thì tôi ngủ bù."

Vương Trung nhìn chằm chằm Nelly: "Thế chẳng phải là ban ngày sao? Ban ngày cô không nóng à?"

"Tôi không sao." Nelly nhún vai, "Có lẽ là do tôi gầy?"

Vương Trung thở dài: "Tôi cũng đâu có béo! Bây giờ là mấy giờ rồi?"

Nelly nhìn đồng hồ đeo tay của Vương Trung trên tủ đầu giường.

Vương Trung cầm lấy đồng hồ xem giờ, rồi đứng phắt dậy: "Được rồi, sắp đến giờ rồi, đi tiễn quân Prosen lên đường thôi."

Sau đó, hắn mới để ý thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của Nelly, bèn hỏi: "Sao thế? Cô cũng muốn đi à?"

Nelly gật đầu lia lịa.

Vương Trung do dự một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Không được, đó là chiến trường, cô không thể đến đó."

Nelly: "Ở Shostka tôi vẫn luôn ở tiền tuyến, tôi còn học bắn súng ngắn, có thể làm vệ sĩ cho ngài."

Vương Trung cười: "Chỗ cần dùng súng ngắn ở tiền tuyến không nhiều đâu, chờ cô học cách sử dụng tiểu liên, tôi sẽ cho cô làm cảnh vệ."

Lúc này, Vasili đẩy cửa bước vào: "Tôi nghe thấy tiếng Tướng quân tỉnh rồi... Ôi, tôi không nhìn thấy gì hết."

Nói rồi, Vasili vẫn giữ nguyên tư thế nắm tay nắm cửa, lùi ra ngoài, định đóng cửa lại.

Vương Trung: "Thôi đủ rồi, đừng có tạo scandal vớ vẩn cho tôi nữa, bây giờ tôi có nhiều lời đồn kỳ quái như vậy đều là tại anh! Vào đây, buông tay nắm cửa ra, đứng nghiêm!"

Vasili đứng nghiêm ở cửa: "Rõ!"

Vương Trung hỏi: "Cả đơn vị đã dậy hết chưa?"

"Đêm qua có mấy ai ngủ đâu. Anh không nghe thấy họ ca hát suốt đêm à?"

Vương Trung: "Không. Cho các đơn vị tập hợp, kiểm tra vũ khí trang bị và xe cộ lần cuối, đến giờ thì theo thứ tự đã bàn tối qua mà xuất phát."

————

Đầu tiên xuất phát là đội trinh sát xe jeep Willy, lúc bọn họ ra khỏi làng, bụi bay mù mịt, trông như có hàng vạn kỵ binh đang hành quân.

Vương Trung đứng ở đầu làng, nhìn theo bọn họ, hít đầy một bụng bụi.

Hắn chuyển sang góc nhìn từ trên cao, thấy ở góc nhìn này, khói bụi càng thêm hoành tráng, đến chính hắn còn chẳng nhìn rõ trong "làn khói bụi mù mịt" kia có bao nhiêu binh mã.

Đối mặt với tình cảnh này, quân địch chắc chắn sẽ phán đoán sai lệch về quân số, đến lúc tiếp viện sẽ sợ hãi dè dặt.

Lần này, Vương Trung không muốn vây điểm diệt viện, mục tiêu của hắn là ăn tươi quân địch trước mắt, cho nên tốt nhất là quân địch đừng tới tiếp viện. Hắn bố trí đội bắn tỉa chỉ để đề phòng bất trắc.

Chờ đội xe jeep đi khuất, Vương Trung xoay người, đi về phía đội xe diệt tăng đang chờ xuất phát.

Lính bộ binh được "chở" trên xe SU-85 trêu chọc: "Tướng quân, ngài muốn tự mình lái chiếc xe này sao?"

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn xe diệt tăng vốn đang dặn dò gì đó cho cấp dưới, nghe thấy tiếng lính bộ binh, lập tức quay đầu: "Tướng quân muốn tự mình ra trận sao? Vậy để tôi làm pháo thủ cho ngài, ngài chỉ huy!"

Vương Trung: "Không cần, chỉ là bắn từ xa thôi, không cần dùng đến năng lực của tôi."

Ý hắn là không cần dùng đến bản hack của mình, dù sao bản hack này phát huy tác dụng lớn nhất là lúc đang hành quân chiến đấu, còn ngồi một chỗ bắn tỉa thì chưa chắc đã hiệu quả hơn quan sát bằng mắt thường là bao.

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn xe diệt tăng hiển nhiên đã hiểu lầm: "Sao có thể không cần dùng bản lĩnh của ngài chứ? Ngài là đội trưởng xe tăng có thành tích chiến đấu cao nhất quân ta từ trước đến nay đấy!"

Vương Trung: "Rất nhanh sẽ không còn như vậy nữa. Dù sao tôi cũng đã là chỉ huy, không còn nhiều cơ hội tự mình xông pha trận mạc nữa."

"Vị tướng quân Rokossovsky 12 tiếng trước còn tự mình xông pha trận mạc, đọ sức với không quân địch vừa phát ngôn." Vasili đứng bên cạnh nói móc.

Lúc này, Tham mưu trưởng Alexander lên tiếng: "Đến giờ rồi, nên xuất phát thôi."

Vương Trung ra hiệu: "Đội bắn tỉa xuất phát! Đội bao vây theo sau!"

Tiểu đoàn trưởng Tiểu đoàn xe diệt tăng chào Vương Trung, sau đó quay đầu nói với cấp dưới: "Nhớ rõ tần số liên lạc, bám sát đội hình! Xuất phát!"

Cấp dưới nhanh như bay chạy về phía xe tăng của mình.

Tiểu đoàn trưởng cũng trèo lên chiếc xe Vương Trung vừa đứng, nửa người chui vào khoang lái, đeo tai nghe, cầm lấy micro: "Đội bắn tỉa theo tôi, xuất phát!"

Động cơ xe tăng SU gầm rú, một cột khói đen cuồn cuộn phun ra từ ống xả bên hông. Vương Trung ngửi thấy mùi hắc ín nồng nặc, bèn lùi lại mấy bước.

15 chiếc SU lần lượt đi qua trước mặt hắn, tiến về phía chiến trường.

Lúc này, một người lính thuộc Sư đoàn bộ binh 401 đang làm nhiệm vụ canh gác bỗng chỉ tay lên trời, hô lớn: "Nhìn kìa, máy bay!"

Vương Trung ngẩng đầu lên, thấy trên bầu trời xuất hiện 24 vệt khói trắng.

Điều này rất kỳ lạ, bởi vì thông thường, máy bay cánh quạt bay ở độ cao dưới 7000 mét rất ít khi để lại vệt khói. Vệt khói trong phim "Cuồng nộ" đều là do máy bay ném bom hạng nặng bay ở trên cao tạo thành.

Vương Trung chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, phát hiện ra những chiếc máy bay kia lại là B-24 Liberator!

Thời không này, Mỹ hào phóng thế sao? Lại cung cấp cả B-24 Liberator? Trên Trái Đất, Mỹ chỉ cung cấp cho Liên Xô loại máy bay cường kích hai động cơ A-20 Havoc, chứ đâu có cho oanh tạc cơ hạng nặng bốn động cơ?

Quan trọng nhất là, Vương Trung là người tham gia đàm phán viện trợ, hắn dám chắc chắn trong cuộc đàm phán không hề nhắc đến việc cung cấp oanh tạc cơ hạng nặng bốn động cơ?

Chẳng lẽ trong quá trình viện trợ, bọn họ đã dùng điều khoản bổ sung để cung cấp?

Vương Trung nói với Vasili: "Lấy bộ đàm đến đây, để tôi liên lạc với không quân."

Vasili lập tức lấy bộ đàm trên chiếc jeep bên cạnh: "Đã điều chỉnh sang tần số của không quân."

Vương Trung nhận lấy bộ đàm: "Mặt đất gọi đội hình trên không, mặt đất gọi đội hình trên không."

Một lát sau, từ trong bộ đàm vang lên giọng nói sốt ruột: "Nếu các anh cần yểm trợ hỏa lực tầm gần thì rất tiếc, hiện tại chúng tôi đang ở độ cao 9000 mét, không thể yểm trợ cho các anh được, chúng tôi thậm chí còn không nhìn thấy các anh."

Vương Trung: "Không, tôi đang gọi các anh đấy, chúng tôi nhận được tin tình báo, quân địch đã đến Yeisk..."

"Chúng tôi không phải đi ném bom chỗ đó, chuyện của các anh thì tự mình giải quyết."

Vương Trung thè lưỡi, định bụng sẽ xưng danh tính, biết đâu có thể khiến bọn họ đổi địa điểm ném bom.

Lúc này, một giọng nói quen thuộc xen vào: "Phi đội P-47 gọi mặt đất, chúng tôi đang bay phía dưới máy bay ném bom một chút, có lẽ chúng tôi có thể chiếu cố mục tiêu của các anh."

Vương Trung chuyển góc nhìn, quả nhiên phát hiện ra phi đội P-47, nhưng độ cao của bọn họ thấp hơn máy bay ném bom rất nhiều, ở góc nhìn từ trên cao rất khó nhận ra.

Phải chú ý kỹ mới thấy, chứ máy bay ném bom thì to đùng.

Vương Trung: "Tiên phong của địch đang ở Yeisk, nhắc lại, tiên phong của địch đang ở Yeisk."

Bên kia đáp: "Các anh nói địa danh thì chúng tôi cũng chịu, dù sao chúng tôi không giống máy bay ném bom có hoa tiêu dẫn đường, hiện tại chúng tôi cũng chả biết mình đang ở đâu."

Vương Trung: "Nhìn thấy ngôi làng dưới đất không? Bay về phía Tây ngôi làng! Thấy thứ gì di chuyển về phía Đông thì ném bom là được!"

Các đơn vị của đội tiên phong đều đang di chuyển về phía Tây, cho nên chỉ cần xác định đúng hướng thì sẽ không ném bom nhầm.

Không quân đáp: "Hiểu rồi. Giao cho chúng tôi. Chúc các anh chặn đánh quân địch thành công."

Xem ra không quân đã hiểu lầm, tưởng rằng quân của Vương Trung đi chặn đánh quân địch, nào ngờ bọn họ lại định chui vào hang cọp.

Trong lúc Vương Trung nói chuyện với không quân, nửa còn lại của Tiểu đoàn xe diệt tăng - lực lượng chủ lực "đánh hổ" cũng đã xuất phát. Alexander nói với Vương Trung: "Đến lúc chúng ta xuất phát rồi, tướng quân. Tuy tôi cảm thấy cứ giao cho các chiến sĩ là được, nhưng hẳn là ngài sẽ không ở phía sau đâu nhỉ?"

Vương Trung: "Đương nhiên là không, chúng ta đi. Vô tuyến điện ngồi chung một xe với ta."

————

Sau khi khởi hành, Vương Trung không ngừng dùng vô tuyến điện gọi các bộ đội.

Lần này những bộ đội này đều do hắn chỉ huy, nên lúc liên lạc trên vô tuyến điện sẽ thu được tầm nhìn ngắn ngủi của những bộ đội này.

Mặc dù tầm nhìn này không thể làm nổi bật kẻ địch, hiệu quả kém hơn thị giác của hắn rất nhiều, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với báo cáo bằng miệng của bộ đội.

Vương Trung dựa vào biện pháp như vậy, nắm giữ tình trạng của toàn quân.

Doanh trại tăng cường tinh nhuệ của hắn cứ như vậy triển khai trong khu vực dài rộng khoảng mười km.

Hai đội mô tô trinh sát xông lên trước nhất, giống như hai xúc tu của côn trùng, lần lượt bao vây từ phía nam bắc của mục tiêu săn bắn lần này đến phía sau chúng.

————

Về phía quân Prosen.

Linden trung úy bị một tiếng gõ dồn dập làm bừng tỉnh, hắn dụi mắt, bò dậy đẩy nắp khoang của tháp pháo.

Ngủ ở trong xe tăng khiến toàn thân hắn đau nhức, nên vẻ mặt vô cùng khó coi.

Thượng úy chỉ huy bộ binh bên ngoài vẻ mặt càng khó coi: "Kẻ địch đã vượt qua chúng ta, nhìn từ bụi mù, số lượng kẻ địch cực kỳ lớn."

Nói xong, thượng úy bộ binh chỉ về phía bắc.

Linden trung úy lúc này mới phát hiện phương bắc có bụi mù vô cùng khủng bố, thoạt nhìn như thiên quân vạn mã đang tiến lên.

Hắn quay đầu lại, kết quả ở phía nam cũng nhìn thấy bụi mù.

"Mẹ kiếp."

Hắn lập tức cầm lấy microphone, điều chỉnh radio một chút, hô to: "217 gọi 210, 217 gọi 210!"

Rất nhanh, trong vô tuyến điện truyền đến giọng nói của đại đội trưởng John: "Chuyện gì vậy 217?"

"Tôi thấy ít nhất một trăm chiếc xe tăng vượt qua vị trí của chúng ta, đi về phía các anh! Lặp lại, 100 chiếc xe tăng!"

"Biết rồi."

John vừa dứt lời, bên cạnh có bộ binh hô: "A đau quá!"

Linden nhìn về phía bộ binh, sau đó phát hiện bộ binh đang chỉ lên bầu trời.

Hắn ngẩng đầu, thấy trên bầu trời có 24 đường màu trắng đang lướt qua đỉnh đầu bọn họ.

Linden lập tức nhận ra đó là cái gì: "Còn có 24 máy bay ném bom hạng nặng đang đánh về phía các anh!"

(Hết chương)

Chương 175: Gặp địch

Yeisk, dưới sự kiểm soát của quân Prosen.

Ngoại trừ chiến đoàn của Busse thượng tá, chiều tối hôm qua còn có một tiểu đoàn xe tăng và bộ binh đi theo đến nơi này.

Tiểu đoàn xe tăng của Prosen không giống với tiểu đoàn xe tăng của Ant, tiểu đoàn xe tăng của Ant và trung đoàn xe tăng là một biên chế, tên gọi khác nhau, tổng cộng 21 chiếc xe tăng.

Còn tiểu đoàn xe tăng của Prosen được gọi là tiểu đoàn thiết giáp, bây giờ là đội hình 3 đại đội số 3 cộng thêm 1 đại đội số 4, sẽ có 80 chiếc số 3 và 28 chiếc số 4.

Thông thường sư đoàn thiết giáp của Prosen sẽ có hai tiểu đoàn thiết giáp như vậy cộng thêm một tiểu đoàn lính phóng lựu, cùng với một đống lớn các bộ đội hỗ trợ.

Vì vậy, lực lượng thiết giáp tương đương với nửa sư đoàn đã đến Yeisk, cộng thêm lực lượng thiết giáp vốn có của chiến đoàn Busse, hai trăm chiếc xe tăng đã lấp đầy tất cả các khoảng đất trống của Yeisk.

Là một thành phố không có đường sắt, Yeisk muốn tìm ra nhiều đất trống như vậy không phải là chuyện dễ dàng - đường sắt đồng nghĩa với việc có rất nhiều bãi chứa hàng hóa, hơn nữa thành phố có đường sắt thường có công nghiệp hóa cao hơn, ô tô càng nhiều, bãi đỗ xe cũng nhiều hơn.

Tóm lại lúc này Yeisk đã chật ních xe tăng và xe bọc thép.

Vì vậy, khi Busse thượng tá nghe thấy số hiệu 217 báo cáo với đại đội trưởng John qua radio rằng có 24 máy bay ném bom hạng nặng đang bay về phía này, tim hắn lạnh toát.

Hắn ném tai nghe xuống, hét lớn với viên tham mưu bên cạnh: "Báo động phòng không! Bảo bộ binh thả khói che khuất bãi tập kết xe tăng!"

Viên tham mưu lập tức xoay người chạy ra ngoài.

Chiến đoàn Busse được sáp nhập vào lực lượng phòng không, lực lượng phòng không của Prosen đều mang theo còi báo động phòng không, họ coi việc báo động là một trong những nội dung tác chiến phòng không.

Rất nhanh, tiếng còi báo động phòng không vang lên khắp Yeisk.

Sau khi viên tham mưu trở về, nói với Busse thượng tá: "Hay là bây giờ chúng ta xuất phát đi, chen chúc trong thành phố cho dù có khói mù che chắn, bị oanh tạc cũng sẽ tổn thất nặng nề, đặc biệt là bộ binh của chúng ta. Oanh tạc trên không có hiệu quả rất kém đối với đội hình đang di chuyển."

Busse thượng tá nghiêm mặt nói: "Tiểu đoàn thiết giáp vừa đến tối qua không nằm trong đội hình xuất kích ban đầu của chúng ta, vì né tránh oanh tạc mà vội vàng xuất phát sẽ rơi vào hỗn loạn."

Kế hoạch ban đầu của Busse là sau khi ăn sáng và kiểm tra trang bị xong, sẽ xuất phát đi tiếp ứng lực lượng tiên phong.

Là lực lượng dẫn đường cho toàn quân, một trung đội thuộc trung đoàn trinh sát cơ giới 333 đã xuất phát, trung đội này được tăng cường hai chiếc xe tăng số 2, tổng cộng 3 chiếc mô tô ba bánh, 4 chiếc xe bán tải và hai chiếc số 2.

Hôm qua, trung đội dẫn đường báo cáo rằng vũ khí của quân địch đã tiêu diệt nhóm trinh sát không vượt quá 20 mm, chắc là bộ binh hạng nhẹ. Hỏa lực của trung đội trinh sát mô tô này đã đủ để đối phó với bộ binh hạng nhẹ thông thường.

Về phần các đơn vị khác của chiến đoàn, tham mưu đã sắp xếp xong thứ tự xuất phát.

Nhưng tiểu đoàn xe tăng đến tối qua không có trong hàng ngũ xuất phát này, bây giờ nếu tất cả cùng lúc ra khỏi thành chắc chắn sẽ rơi vào hỗn loạn.

Vì vậy, sau một hồi do dự ngắn ngủi, Busse thượng tá quyết định: "Không xuất kích, phòng không ngay trong thành phố, thành phố lớn như vậy, chưa chắc bọn chúng đã ném bom trúng bãi đậu xe của chúng ta.

"Chờ oanh tạc kết thúc, chúng ta sẽ xuất phát theo thứ tự ban đầu, tiểu đoàn xe tăng vừa đến đợi chúng ta xuất phát hết rồi tự quyết định thời gian xuất phát."

Tham mưu trưởng: "Rõ."

————

Trung đoàn trinh sát cơ giới 333 của Prosen đã xuất phát, ba đại đội trong đó đã nghe thấy cuộc liên lạc giữa đại đội trưởng John và xe số 217.

Khi đại đội trưởng nghe thấy tin tức về 24 chiếc máy bay ném bom hạng nặng, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Họ đã có thể nhìn thấy những vệt khói của máy bay ném bom trên không trung.

Đại đội trưởng lắc đầu: "Điều này khiến tôi nhớ đến lúc chúng ta tiến vào Ant, khi đó máy bay ném bom của không quân Prosen cũng bay về phía nội địa Ant như vậy. Phong thủy luân chuyển thật."

Lúc này mặt trời vừa mọc ở hướng đông, nên lúc đại đội trưởng nhìn lên trời chỉ có thể nheo mắt, vì vậy hắn không nhìn thấy những chiếc máy bay chiến đấu đang lao xuống - những chiếc máy bay chiến đấu treo đầy bom.

Chờ đến khi hắn nhìn thấy máy bay chiến đấu, thì đã quá muộn.

"Máy bay địch! Không kích!"

Cùng lúc với tiếng hét lớn của đại đội trưởng, chiếc máy bay chiến đấu lao xuống đầu tiên đã kéo lên.

Ngay sau đó, đại đội trưởng nhìn thấy một quả bom cắm xuống mặt đường phía trước chiếc xe hắn đang đi.

Ngòi nổ chậm của quả bom khiến nó không phát nổ ngay lập tức, vì vậy đại đội trưởng kịp co người vào trong xe bán tải, để lớp thép xung quanh bảo vệ - ít nhất là bảo vệ tâm lý.

Ngay sau đó hắn có cảm giác lâng lâng, hắn lập tức nhận ra chiếc xe bán tải đã bị hất lên không trung.

Chưa kịp phản ứng gì, chiếc xe đã đập xuống đất, đại đội trưởng cũng ngất đi.

Không kích kết thúc, trung sĩ trên chiếc xe tăng số 2 đi sát phía sau thò đầu ra, vừa nhìn đã thấy xe của đại đội trưởng bị lật, bèn dùng radio gọi:

"Đại đội phó, đại đội trưởng sống chết chưa rõ, đến lượt anh chỉ huy."

Trung đội của Prosen thường chỉ có một sĩ quan, trung đội phó do trung sĩ đảm nhiệm, quan hệ giữa trung sĩ và binh lính cũng tốt hơn.

Đôi khi binh lính thậm chí còn thích trung sĩ chỉ huy họ hơn.

Giọng nói của trung đội phó vang lên trong radio: "Chỉ là bị lật thôi đúng không? Mở cửa sau xem có thể cứu người ra được không. Nhất định không được lật xe lại, có thể sẽ gây ra thương tích thứ hai."

"Rõ." Trung sĩ lập tức ra lệnh cho binh sĩ to con trong tiểu đội của mình: "Mở cửa sau ra, cứu người bên trong."

Lúc này, xạ thủ súng máy của xe bán tải đột nhiên nói: "Nhanh nhìn kìa! Phía trước có khói bụi!"

Trung sĩ nhìn về phía trước, quả nhiên nhìn thấy một lượng lớn khói bụi.

Hắn đứng dậy, cầm ống nhòm lên quan sát - tiểu đội trưởng của Prosen thường phải chỉ huy súng máy, nên sẽ được trang bị một chiếc ống nhòm.

Trong ống nhòm, chỉ có thể nhìn thấy chiếc xe nhỏ dẫn đầu của quân địch, đội hình hành quân phía sau hoàn toàn bị khói bụi che khuất.

Trung sĩ chưa từng thấy chiếc xe nhỏ dẫn đầu đó, có thể là trang bị của Hợp Chủng Quốc.

"Mẹ kiếp." Trung sĩ chửi thề một tiếng, cầm lấy microphone của radio hét lên: "Lực lượng chủ lực của địch đang áp sát! Lực lượng chủ lực của địch đang áp sát!"

Trung đội phó rất bình tĩnh: "Đừng hoảng, có thể là bộ binh hạng nhẹ của địch, 137, 138, hai xe tản ra hai bên cánh!"

"Rõ."

Hai chiếc xe tăng số 2 lập tức tản ra hai bên cánh, như vậy đội hình hành quân xiêu vẹo trên đường lớn và hai chiếc xe tăng tạo thành hình chữ V.

Nhưng xe trưởng của xe tăng lại sợ hãi trước: "Khói bụi lớn như vậy, chắc là lực lượng xe tăng của địch rồi! Pháo 20 ly của tôi chỉ có thể đánh bóng cho T34 thôi!"

Lúc này, chiếc xe nhỏ đi đầu tiên bắt đầu dùng súng máy trên xe bắn về phía bên này.

Xe tăng trưởng: "Địch dám xông thẳng về phía xe tăng, đây chắc chắn là lực lượng xe tăng của Ant! Thả khói mù rút lui mau!"

Trung đội phó do dự một giây, ra lệnh: "Thả khói mù, rút lui!"

Lúc này, trung sĩ của xe tăng số 2 hỏi: "Vậy đại đội trưởng thì sao? Có thể anh ấy còn sống!"

"Không kịp nữa rồi, rút lui nhanh!"

Xe tăng số 2 đã khởi động ống phóng khói, bắn ra đạn khói.

Trung sĩ xe tăng số 2 tuy còn muốn nói gì đó nhưng vẫn chấp hành mệnh lệnh, bóp cò súng phóng lựu đạn khói của xe bán tải.

————

Vương Trung đột nhiên nhận được lời gọi của một trong hai đội hình nghi binh: "Khwarazm gọi Thành Cát Tư Hãn, Khwarazm gọi Thành Cát Tư Hãn. Phía trước đội tôi địch thả khói mù, lặp lại, phía trước đội tôi địch thả khói mù."

Vương Trung vừa đáp lời, vừa chuyển góc nhìn, quả nhiên nhìn thấy khói mù của địch ở phía trước đội xe jeep nghi binh.

Sau đó, Vương Trung phát hiện ra một điều, mặc dù tầm nhìn mà các đơn vị chia sẻ cho hắn không được làm nổi bật, nhưng tầm nhìn này sẽ không bị khói mù che khuất.

Chỉ cần quân địch không trốn trong khói mù, hắn có thể nhìn thấy.

Tất nhiên, bụi do xe cộ của quân địch di chuyển vẫn sẽ gây nhiễu tầm nhìn của hắn, nhưng không đến mức hoàn toàn không nhìn thấy.

Những chiếc Willys Jeep đó kéo theo cành cây ở phía sau, nên bụi bay mù mịt, thực sự không nhìn rõ lắm.

Tóm lại, Vương Trung nhìn thấy rõ ràng phía trước đội hình xe jeep có hai chiếc xe tăng số 2 của Prosen, hai chiếc xe tăng số 2 này có thể đánh cho đội hình xe jeep tan tác.

Nhưng bây giờ quân địch đã bắt đầu bỏ chạy, tình hình lại khác.

Giáp của xe tăng số 2 thực ra cũng chỉ có vậy, giáp ở hai bên hông và phía sau có thể bị súng máy hạng nặng M2 bắn xuyên.

Quan trọng nhất là, quân địch đã bỏ chạy, nếu như đội hình nghi binh không đuổi theo, quân địch có thể sẽ phản ứng lại, quay đầu phản công, khi đó sẽ rất nguy hiểm.

Vì vậy, Vương Trung ra lệnh: "Tiếp tục truy kích, tranh thủ tiêu diệt địch."

Theo mật ngữ đã thống nhất trước khi xuất phát, tranh thủ tiêu diệt địch có nghĩa là: "Giữ tiếp xúc với quân địch, gây áp lực liên tục."

Cho dù quân Prosen có nghe lén thông tin liên lạc vô tuyến điện cũng không sao!

"Rõ!" Bên phía đội hình nghi binh có lẽ không biết quân địch có xe tăng số 2, nên trả lời rất dứt khoát: "Tranh thủ tiêu diệt địch!"

————

Busse thượng tá nhíu mày: "Bị không kích sao?"

"Vâng, hơn nữa còn chạm trán với lực lượng xe tăng của quân địch." Tham mưu trưởng nghiêm mặt nói: "Đại đội trưởng của đội trinh sát sống chết chưa rõ, lực lượng còn lại đang rút lui về Yeisk dưới sự chỉ huy của trung đội phó."

John thượng úy nói: "Đây chắc chắn là một trong hai lực lượng thiết giáp mà xe số 217 báo cáo."

Busse thượng tá gật đầu: "Xe tăng kiểu mới đã hoạt động được chưa?"

John thượng úy lộ vẻ mặt khó xử: "Chưa ạ, vừa mới khắc phục xong sự cố, các kỹ sư của tiểu đoàn sửa chữa đang lắp bánh phụ, còn cần thêm chút thời gian."

"Thêm chút là bao lâu? Thượng úy, cậu nên biết trên chiến trường không nên dùng kiểu nói mơ hồ như vậy."

John thượng úy: "Rõ! Nhiều nhất là tám tiếng nữa, thưa thượng tá."

"Lắp một cái bánh xe mà mất tám tiếng?" Thượng tá kinh ngạc.

John thượng úy: "Nhiều nhất là vậy. Nếu nhanh thì năm tiếng có thể hoàn thành."

Thượng tá: "Năm tiếng mà cậu còn vênh mặt tự hào?"

John thượng úy nhún vai, bất đắc dĩ nói: "Không còn cách nào khác, để đảm bảo khả năng di chuyển tốt nhất, xe tăng kiểu mới sử dụng bánh xe gối đôi, mỗi lần tháo lắp đều phải mất một đến hai ngày. Tiểu đoàn sửa chữa đã cố gắng hết sức rồi."

Busse thượng tá lắc đầu: "Vậy là các cậu không thể tham gia trận phòng ngự tiếp theo rồi? Xem ra chỉ có thể để mấy cậu lính xe tăng ống dài số bốn lấy chút huân chương thôi."

John thượng úy cũng cười nói: "Chuyện đó thì không thành vấn đề."

Lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng còi báo động phòng không, Busse thượng tá và những người khác lập tức nằm xuống.

Thế nhưng đợi một lúc lâu cũng không có quả bom nào rơi xuống.

Cửa sở chỉ huy đột nhiên mở ra, một viên tham mưu bước vào báo cáo: "Tiểu đoàn phòng không xin được gỡ bỏ báo động phòng không, máy bay ném bom hạng nặng của quân địch không phải đến ném bom chúng ta."

Busse thượng tá bực bội đứng dậy: "Sáng nay chúng ta còn phải nhận bao nhiêu tin tức không đáng tin nữa đây?"

(Hết chương)

Chương 176: Trận tiêu diệt (Bạch Ngân thêm 7/10)

Sau khi máy bay của Ant bay qua khỏi đầu, Linden trung úy vẫn chăm chú nghe radio của quân mình.

Sau đó, hắn nghe thấy báo cáo của trung đoàn trinh sát cơ giới đang đến gần.

Hắn lập tức tháo tai nghe xuống, nhìn lái xe và thợ máy đang sửa chữa. Người thợ máy vừa lau mồ hôi, ngẩng đầu lên nhìn, kết quả là bốn mắt nhìn nhau.

"Có chuyện gì vậy?" Lái xe là lính kỳ cựu, dường như vừa nhìn thấy biểu cảm của Linden trung úy là hiểu ngay, nhưng vẫn hỏi.

Linden trung úy: "Lực lượng phản công của quân địch đang lao về phía chiến đoàn của Busse thượng tá, chúng ta tạm thời không nhận được tiếp viện."

Lái xe lắc đầu: "Vậy sao. Nhưng mà nói cũng lạ, tại sao quân địch không tấn công chúng ta? Ăn tươi nuốt sống mũi nhọn nhỏ bé này của chúng ta, chẳng phải đơn giản hơn là tiêu diệt chiến đoàn của Busse thượng tá sao?"

Linden trung úy nhún vai: "Làm sao tôi biết được?"

Lúc này, bộ binh đang cảnh giới đột nhiên hét lớn: "Phát hiện xe bọc thép không xác định ở hướng đông bắc!"

Linden trung úy lập tức nhìn về phía đông bắc, quả nhiên nhìn thấy xe bọc thép đang tiến lên trong ruộng lúa mì, chỉ nhìn chiều cao của xe... Cảm giác như là pháo tự hành?

Lúc này, lính canh ở phía bên kia cũng hét lên: "Hướng đông nam cũng có!"

"Chính diện cũng có! Chúng ta bị bao vây ba mặt!"

————

Lúc này Vương Trung không rảnh để ý đến đội xe jeep Willys đang đuổi theo lực lượng trinh sát của quân địch, mà đội quân "đánh hổ" của hắn đã giao chiến.

Mười lăm chiếc "Xoáy Nước" được chia thành ba nhóm, tiếp cận đội hình nhỏ của quân địch đang nằm im trên thảo nguyên từ ba hướng.

Chiếc "Xoáy Nước" ở chính diện đã tiến đến cách quân địch chưa đầy 2.400 mét, những chiếc "Xoáy Nước" đang bao vây ở hai bên sườn vẫn đang cơ động, khoảng cách xa hơn một chút.

Lực lượng bộ binh chở trên xe "Xoáy Nước" đã xuống xe, dàn thành hàng ngang trước đội hình "Xoáy Nước".

Tổng cộng có một đại đội bộ binh đi cùng "Xoáy Nước", mỗi hướng có một trung đội dàn trận.

Vương Trung bố trí máy bộ đàm đến cấp trung đội, trên Trái Đất này, đây là trang bị mà quân đội Mỹ mới có trong chiến tranh Việt Nam, trong Thế chiến II, quân đội Mỹ là quân đội có nhiều radio nhất, nhưng máy bộ đàm cũng chỉ được trang bị đến cấp đại đội.

Vương Trung làm một lần là đến nơi đến chốn, trang bị máy bộ đàm đến tận cấp trung đội theo biên chế của quân đội Mỹ trong chiến tranh Việt Nam. Để phát huy tác dụng của máy bộ đàm, hắn còn đặc biệt điều động hai học sinh đã tốt nghiệp trung học, học tập kỹ thuật vô tuyến điện, nắm vững kỹ năng sửa chữa thông thường của máy bộ đàm, cùng với kỹ năng đo đạc tọa độ đơn giản.

Học sinh trung học thực sự rất quý giá, bộ binh hải quân mà tất cả đều tốt nghiệp trung học thì quá xa xỉ, nhất định phải lên án, hải quân ngu ngốc - tướng lĩnh lục quân Rokossovsky nghĩ như vậy.
Tuy nhiên, hiện tại vô tuyến điện bố trí vẫn chưa phát huy tác dụng, bởi vì pháo binh của sư đoàn và tập đoàn quân chưa theo kịp.

Hiện tại, bộ đàm trang bị cho các trung đội bộ binh ở tiền tuyến chỉ có thể cung cấp cho Vương Trung "tầm nhìn", mà lại là tầm nhìn không có tính năng highlight.

Vương Trung liên tục gọi cho các trung đội bộ binh này để đảm bảo hắn nắm rõ được động tĩnh của địch.

Bị bao vây ba mặt —— được rồi, nếu tính cả vị trí của lực lượng đánh viện binh thì đám quân địch này đã bị bao vây bốn phía rồi —— tổng binh lực của quân địch bị bao vây vào khoảng hơn ba trăm tên, có bốn chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới, tám chiếc Panzer III, bốn chiếc Panzer IV nòng dài, hai mươi chiếc xe bán xích, và có thể là một đại đội bộ binh.

Nếu có tính năng highlight, Vương Trung chỉ cần nhìn phiên hiệu của chúng là có thể xác định được có bao nhiêu tên địch bị vây ở giữa rồi, đáng tiếc highlight là "đặc quyền" chỉ có trong phạm vi mắt thường của Vương Trung mới có, mắt của binh lính thì không có hiệu ứng đặc biệt này.

Vì vậy Vương Trung chỉ có thể cố gắng đếm đầu người, phải nói là có cảm giác như đang xem kiến tha mồi vậy.

Quân địch rõ ràng đã phát hiện ra những chiếc "Xoáy Nước", xe tăng bắt đầu xoay nòng pháo.

Có vài chiếc Panzer IV và Panzer III cũng xoay thân xe theo, hơn nữa có thể thấy rõ ràng chúng được chia thành ba nhóm đón địch.

Số xe tăng còn lại chắc là bị không quân phá hỏng xích nên đành đứng im một chỗ xoay nòng pháo.

Vương Trung kết nối vô tuyến điện với năm chiếc "Xoáy Nước" đang áp sát: "Tiếp cận đến khoảng cách 1500 mét thì khai hỏa, cự ly cụ thể do chỉ huy các cậu quyết định."

"Rõ!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chiếc Tiger mang số hiệu chiến thuật 218 đã khai hỏa.

Khẩu pháo 88 ly gầm lên giận dữ, Vương Trung ở góc nhìn từ trên cao xuống thậm chí còn có thể nhìn thấy rõ ràng luồng khói bụi do xung chạn nòng pháo tạo nên!

Vương Trung nhìn thấy rất rõ đường đạn, viên đạn lao vút đi, đánh trúng "lưng" của chiếc "Xoáy Nước" mang số hiệu 461, kết quả vì góc bắn quá hẹp nên bị bật ra.

"Chờ đã, chẳng lẽ đám địch này muốn lợi dụng góc bắn cầu vồng để tấn công đỉnh xe sao?" Vương Trung nhíu mày, nếu đúng là vậy thì chứng tỏ tên pháo thủ Prosen này có chút tự tin thái quá rồi.

Tàu chiến đấu với nhau có thể bắn cầu vồng vào boong tàu là vì khoảng cách giao chiến rất xa, xa đến mười mấy hai mươi cây số.

Bây giờ mày bắn cầu vồng ở khoảng cách hai cây số này thì được cái quái gì!

Sau khi xe số 218 nổ súng, xe số 220 cũng lập tức khai hỏa, lần này viên đạn bắn trúng chính xác vào tấm chắn pháo của chiếc pháo tự hành chống tăng "Xoáy Nước" mang số hiệu 458.

Vương Trung khinh thường hừ một tiếng, ở khoảng cách này mà muốn dùng pháo 88 ly xuyên thủng tấm chắn pháo của "Xoáy Nước"? Nghĩ nhiều rồi.

Tuy nhiên, lực tác động cực lớn khi bắn trúng trực tiếp vẫn khiến chiếc xe số 458 giảm tốc độ trong chốc lát, dần dần tụt lại phía sau, có lẽ là do kíp lái bên trong bị chấn động.

Chuyện này cũng khá thường gặp, khi đạn pháo có sức công phá lớn bắn trúng giáp xe, cho dù không xuyên thủng cũng có khả năng khiến kíp lái bên trong bị choáng trong giây lát.

Thời gian bị choáng có thể chỉ khoảng ba đến năm giây.

Quả nhiên, chiếc xe số 458 lại bắt đầu tăng tốc, đuổi theo đồng đội đang tiến lên phía trước.

Quân địch bắt đầu nổ súng liên tiếp.

Nhưng dù là pháo 75 ly nòng dài 43 calibers (pháo chính của Panzer IV nòng dài), hay pháo 88 ly nòng ngắn (pháo chính của xe tăng hạng nặng kiểu mới), dường như đều không thể làm gì được lớp giáp trước của những chiếc "Xoáy Nước".

Cảnh tượng năm chiếc "Xoáy Nước" vừa chịu đựng hỏa lực của quân địch vừa tiến lên phía trước khiến Vương Trung nhớ đến đoạn video mà hắn xem trước khi xuyên không, trong đó những chiếc xe tăng T-34 lao thẳng

vào đội hình quân địch.

Đột nhiên, chiếc "Xoáy Nước" mang số hiệu 460 dừng lại!

Vương Trung giật mình, tưởng rằng quân địch đã gây ra thương vong đầu tiên cho quân ta trước khi chúng ta kịp nổ súng, kết quả nhìn kỹ mới phát hiện ra là xích xe bị bắn đứt.

Pháo tự hành mà đứt xích thì coi như bỏ đi, có lẽ chính vì vậy nên nắp khoang của xe số 460 đã mở ra, trưởng xe ném ra ngoài vài quả lựu đạn khói, sau đó mới bò ra khỏi xe dưới sự yểm hộ của khói mù.

Quân địch bắn khoảng hai phút, chiếc "Xoáy Nước" số 458 đột nhiên dừng lại, xoay thân xe nhắm bắn, sau đó khai hỏa phát pháo đầu tiên với tốc độ cực nhanh.

Luồng khí xung chạn do khẩu pháo 100 ly tạo ra còn hoành tráng hơn cả pháo 88 ly và pháo 75 ly.

Ngay khoảnh khắc pháo tự hành khai hỏa, tầm nhìn đã bị che khuất hoàn toàn, chỉ thấy toàn khói bụi do xung chạn nòng pháo tạo nên —— pháo tự hành chống tăng "Xoáy Nước" tương đối thấp nên bị che khuất hoàn toàn.

Vương Trung lập tức quay sang hướng quân địch, quả nhiên nhìn thấy một chiếc Panzer IV bốc cháy dữ dội, các thành viên đang bò ra khỏi xe, có người còn đang bốc cháy, phải lăn lộn trên bãi cỏ để dập lửa.

"Làm tốt lắm." Vương Trung buột miệng khen ngợi, sau khi kêu lên mới nhận ra hình như hắn không thể nhìn thấy chiến trường một cách trực tiếp.

Vì vậy hắn giả vờ như tiểu đoàn đả cọp đã báo cáo tình hình cho hắn.

Toàn bộ số "Xoáy Nước" ở chính diện, ngoại trừ chiếc xui xẻo bị đứt xích, đều đã khai hỏa.

Panzer III và Panzer IV chỉ cần bị pháo 100 ly bắn trúng là chắc chắn tiêu đời, cho dù khoang chứa đạn không bị kích nổ, xe tăng cũng sẽ bốc cháy cho đến khi bị thiêu rụi hoàn toàn.

Tuy nhiên, vài chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới vẫn rất kiên cường.

Vương Trung nhìn khoảng cách, phát hiện ra rằng vị chỉ huy của đội "Xoáy Nước" ở chính diện quá nóng vội, ra lệnh ngừng bắn quá sớm, dẫn đến khi khai hỏa thì khoảng cách đến những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới vẫn còn từ 1700 đến 1800 mét.

Khoảng cách này mà muốn bắn xuyên thì đúng là gặp ma.

Vương Trung cầm bộ đàm lên, vừa định hạ lệnh thì chợt nghĩ thao tác này có phải rất giống với một vị tướng lĩnh đầu trọc nào đó không?

Hắn đang do dự thì Tham mưu trưởng Aleksandr, người dẫn đầu đội ngũ tấn công chính diện, lên tiếng: "Tướng quân, 100 ly của chúng ta hình như

không bắn xuyên qua được những vũ khí kiểu mới của Prosen thì phải!"

Vương Trung: "Hoảng loạn cái gì! Chắc chắn là do khoảng cách quá xa, tiến lên 1500 mét rồi thử lại!"

Tuy chỉ tiến lên ba trăm mét nhưng hiệu quả tiêu diệt sẽ được cải thiện rõ rệt.

Mệnh lệnh được truyền đạt qua sóng vô tuyến, Vương Trung hài lòng nhìn thấy những chiếc pháo tự hành vốn đã dừng lại ở chính diện vẫn duy trì đội hình hàng ngang đơn giản, tiếp tục tiến về phía trước —— ngoại trừ chiếc xui xẻo bị đứt xích kia.

Trên đường xung phong, lại có một chiếc pháo tự hành dừng lại, Vương Trung vội vàng nhìn kỹ, phát hiện ra lại là xích xe bị bắn đứt.

Nhưng điều này rõ ràng không thể nào lay chuyển được quyết tâm tấn công của phân đội chính diện.

Lúc này, những chiếc pháo tự hành đang bao vây vòng ngoài ở hai bên sườn cũng quay đầu xe, lao về phía nhóm nhỏ quân Prosen đang bị bao vây.

Còn những chiếc pháo tự hành chống tăng "Xoáy Nước" được bố trí ở chính diện quân địch, khi còn cách quân địch khoảng 1400 mét thì dừng lại.

Chúng lại khai hỏa một lần nữa.

Vương Trung nhìn thấy một tia sáng lóe lên, bắn trúng lớp giáp trước của chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới mang số hiệu 220, hình như là trúng vào cửa sổ quan sát của lái xe.

Ngay sau đó, nắp khoang của xe 220 mở ra, các thành viên hoảng hốt bò ra ngoài, tiếp theo là đuôi xe bốc khói đen.

Lửa là thứ xuất hiện cuối cùng, nhìn chiếc Tiger đang bốc cháy, Vương Trung cảm thấy đau lòng, thầm nghĩ người Prosen các ngươi làm ăn kiểu gì vậy, dập lửa đi chứ! Đây là trang bị mà ta muốn dùng đấy!

Chiếc xe số 217 là chiếc thứ hai bị bắn trúng, lúc đó nó đang xoay tháp pháo, kết quả bị đạn pháo bay tới khiến khu vực xung quanh vòng đỡ tháp pháo tóe ra một vòng lửa lớn.

Tháp pháo lập tức ngừng hoạt động.

Toàn bộ lính tăng Prosen đều nhảy ra khỏi xe, Vương Trung đếm số người, ôi chao, năm người mà không ai bị thương.

Vương Trung bắt đầu tự hỏi có phải hắn đã nhồi quá ít thuốc nổ vào đạn pháo, bắn trúng xe tăng mà không tiêu diệt được kíp lái bên trong hay không.

Hắn vừa suy nghĩ những chuyện này vừa xem những chiếc "Xoáy Nước" đại chiến xe tăng Tiger.

Những chiếc Panzer III, Panzer IV khác đều đã bị bắn cho vỡ đầu, có chiếc đã bị thiêu rụi thành than.

Còn lại hai chiếc xe tăng hạng nặng Tiger VI may mắn sống sót, chúng đang dựa vào địa hình hiểm trở để chống cự.

Lúc này, bộ binh đã lặng lẽ tiếp cận được quân địch.

Những khẩu Tokarev cải tiến bắt đầu khai hỏa, bộ binh địch cũng đang tập trung vào trận chiến xe tăng, hoàn toàn không ngờ rằng mình sẽ bị tập kích, càng không ngờ rằng mình sẽ bị tập kích bởi súng trường tự động có gắn bộ phận giảm thanh.

Vương Trung nhìn thấy một trung sĩ Ant đang cầm Tokarev cải tiến bắn quét, tiêu diệt gần một tiểu đội quân địch, kết quả là những tên địch khác đều đang tập trung theo dõi màn đấu súng giữa hai loại xe bọc thép kiểu mới, hoàn toàn không phát hiện ra quân số của mình đã giảm đi một tiểu đội.

Chờ đến khi những khẩu Tokarev cải tiến trong tay bộ binh đã hạ gục gần tám mươi tên địch, quân Prosen mới phát hiện ra rằng mình đang bị tập kích, sĩ quan và hạ sĩ quan bắt đầu tổ chức chống trả.

Mặc dù bộ binh Ant đã mất đi lợi thế tập kích bất ngờ, nhưng trận chiến vừa rồi đã giúp họ chiếm được vị trí có lợi, lưới lửa được dệt nên từ những khẩu Tokarev cải tiến nhanh chóng đánh gục đội hình bộ binh đi kèm của quân địch.

Lính tăng xuống xe chú ý đến điều này, định liên lạc với những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới đang đấu súng ác liệt, nhưng lại bị bộ binh Ant chặn lại.

Đến khi chiếc Tiger thứ ba bị phá hủy, bộ binh Ant đã tạm thời kiểm soát được chiến trường, sắp sửa biến chiếc xe tăng kiểu mới cuối cùng thành chiến lợi phẩm của bộ binh.

Vương Trung hô lớn: "Đừng! Đừng ném bom xăng vào chiếc xe tăng kiểu mới cuối cùng! Để tôi đi khuyên hàng chúng!"

(Hết chương)

Chương 177: Hàng phục ác hổ

Vương Trung nói xong, cầm bộ đàm suy nghĩ một lúc, sau đó đưa cho Vasily: "Tôi không biết tiếng Prosen, anh đi khuyên hàng đi!"

Vasily: "Tôi ư? Không, không, tôi không có tự tin thuyết phục được những tên Prosen kiêu ngạo đâu."

Vương Trung suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy thế này đi, tôi cưỡi bạch mã đi qua đi lại trước mặt quân địch, nói chuyện thật to, anh không cần quan

tâm là tôi đang nói gì, tóm lại cứ nghe thấy tôi nói là anh dịch lại."

Vasily kinh hãi: "Nhưng xe tăng vẫn đang chiến đấu, dùng pháo lớn bắn phá chúng ta, ngài cứ như vậy xuất hiện trong tầm nhìn của chúng sao? Không, tôi không thể để ngài mạo hiểm như vậy!"

Vương Trung mỉm cười.

Đúng vậy, cưỡi ngựa xuất hiện trong tầm bắn của xe tăng địch là cực kỳ nguy hiểm. Nhưng Vương Trung có hack, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng hướng thân xe và tháp pháo của địch.

Pháo chính và súng máy đồng trục của xe tăng chỉ có thể bắn trúng mục tiêu nằm trong hướng nòng pháo, còn tầm bắn của súng máy thân xe chỉ giới hạn ở phía trước thân xe.

Nói thật, trong trường hợp đã biết rõ tình trạng của địch, né tránh đường đạn của xe tăng còn dễ hơn né tránh đường đạn của bộ binh nhiều.

Xét cho cùng thì dù là tháp pháo điện tử thì tốc độ xoay chuyển cũng chỉ đến thế, chậm hơn nhiều so với việc con người điều chỉnh họng súng.

Thứ mà Vương Trung cần, chỉ là dũng khí một mình một ngựa đối mặt với Tiger, đối mặt với cái chết bất ngờ có thể ập đến bất cứ lúc nào mà thôi.

Mà hiện tại, Vương Trung không thiếu nhất chính là dũng khí.

Có hai loại dũng khí, một loại bắt nguồn từ sự ngu muội, giống như người Zulu xông thẳng vào súng máy Maxim, loại còn lại là sau khi đã biết rõ sự đáng sợ và tàn khốc phía trước, vẫn ngẩng cao đầu tiến về phía trước.

Dũng khí của Vương Trung thuộc loại thứ hai, hắn đã từng chứng kiến cảnh bom đạn gào thét, đã từng nhảy múa cùng tử thần.

Hắn huýt sáo một tiếng, quả nhiên tiếng hí của Bucephalus vang lên từ đằng xa —— con ngựa này có thể là cảm thấy tiếng pháo giao chiến quá ồn ào nên đã chạy đi xa, đến bây giờ mới hí vang rồi chạy đến.

Vương Trung xoay người lên ngựa, theo thói quen cầm lấy lá cờ đỏ, cắm phần đuôi cờ vào điểm cố định trên yên ngựa, một tay giương cao cờ, thúc ngựa tiến lên.

Vasily nhìn bóng lưng của Vương Trung, sau đó nhìn sang Thượng sĩ Grigory.

Grigory ra hiệu cho lái xe lái xe.

Vasily hỏi: "Chúng ta đuổi theo tướng quân sao?"

Grigory nhún vai: "Không, chúng ta sẽ dừng lại ở khoảng cách mà anh có thể nghe thấy tiếng tướng quân, ước chừng cách quân địch khoảng hai cây số."

Vasily lại hỏi: "Anh không làm tròn trách nhiệm bảo vệ sao?"

Grigory: "tướng quân làm chuyện này, có lính bảo vệ hay không cũng chẳng khác gì nhau, cứ giao cho những thiên thần bảo vệ tướng quân là được rồi."

"Anh nói đúng."

Vasily cầm bộ đàm lên, điều chỉnh tần số mà quân Prosen thường dùng.

Grigory hỏi: "Anh làm được không đấy?"

"Tôi đã có cách rồi, kỳ thực muốn khuyên hàng thì mấu chốt không nằm ở việc tôi nói gì, mà là ở uy áp của tướng quân." Vasily nhún vai: "Vì vậy tôi sẽ nói bốc một chút!"

————

Trung úy Linden là người đầu tiên chú ý thấy tháp pháo đang xoay —— từ nãy đến giờ tháp pháo vẫn luôn giữ nguyên một góc, bởi vì chiếc xe tăng thử nghiệm mang số hiệu 217 đã bị tê liệt, còn quân địch là pháo tự hành, hơn nữa chúng đã dừng lại để tập trung bắn phá nên việc bắn phá đã chuyển sang giai đoạn ngắm bắn từng điểm một.

Tháp pháo đột nhiên bắt đầu di chuyển, điều đó có nghĩa là mục tiêu đã bị tiêu diệt.

Trung úy Linden lập tức quay về phía chính diện —— vừa rồi hắn vẫn luôn quan sát tình hình xung quanh.

Bởi vì tháp pháo đang xoay nên trong chốc lát Linden không nhìn thấy làn khói dày đặc bốc lên từ chiếc pháo tự hành bị bắn trúng của địch, hắn vừa tìm kiếm vừa nói: "Quả nhiên, chất lượng giáp của quân địch quá kém, chỉ cần liên tục bắn trúng thì sớm muộn gì cũng khiến giáp xe bị phá hủy do mỏi kim loại! Ơ, hình như quân địch không sao?"

Pháo thủ run rẩy nói: "Xe trưởng! Trung úy! Đừng quan tâm đến pháo tự hành của địch nữa, nó đến rồi, nó đến rồi!"

Pháo thủ liên tục thay đổi hai đại từ, cuối cùng vẫn cảm thấy không ổn nên đổi thành từ đã bị cấm dùng: "Hắn ta đến rồi! Hắn ta mang theo cái chết và sự hủy diệt đến đây! Hắn ta cưỡi con ngựa xám đó đến rồi!"

Trung úy Linden nghe thấy tiếng vó ngựa.

Hắn quay đầu nhìn lại, thấy một kỵ sĩ giơ cao lá cờ đỏ đang phi nhanh trên thảo nguyên.

"Đó là bạch mã." Trung úy Linden sửa lại, hắn cũng không biết vì sao vào lúc này mình lại phân tâm đi sửa chữa loại chuyện không đâu này.

Lúc này, trong tai nghe vang lên giọng nói nặng trịch âm điệu Ant: "Nếu các ngươi không đầu hàng, ta sẽ tự mình leo lên xe tăng của các ngươi, dùng súng của ta bắn vỡ đầu từng tên một! Người thân bạn bè của các ngươi sẽ nhận được thư, nói rằng các ngươi đã chết vì ngu ngốc và không biết tự lượng sức mình!"

Bởi vì vô tuyến điện và hệ thống liên lạc nội bộ của xe tăng Prosen dùng chung một đường dây nên tất cả mọi người trong xe đều có thể nghe thấy âm thanh từ vô tuyến điện —— nhưng chỉ có micrô của trưởng xe mới có thể phát ra âm thanh qua vô tuyến điện, micrô của những người khác chỉ có thể liên lạc nội bộ trong xe.

Pháo thủ sợ đến mức sắp chết: "Tôi không khóa mục tiêu được! Tốc độ động cơ quá chậm, không đủ năng lượng để xoay tháp pháo. Lái xe! Tăng tốc độ động cơ lên!"

Lái xe: "Ngay đây!"

Ngay sau đó là tiếng động cơ gầm rú, nhưng tốc độ xoay của tháp pháo vẫn vậy.

"Động cơ không đổi tốc độ được, chắc là bị chấn động bởi vụ oanh tạc hôm qua rồi. Xoay bằng tay đi!" Lái xe hét lớn.
Pháo thủ lập tức kéo tay cầm, bắt đầu điên cuồng quay. Trên xe ngoại trừ vị trí Xa trưởng ra, đều có tay cầm, có thể cùng nhau chuyển động tháp pháo.

Pháo thủ vừa ra sức quay tay cầm với mọi người, vừa hô to: "Hắn ra khỏi tầm nhìn của kính ngắm của tôi rồi! Tôi không đuổi kịp hắn! Hắn muốn tới chém chúng ta!"

"Bình tĩnh, chúng ta đang ở trong xe tăng! Xung quanh có 5,6 tấn thép bảo vệ chúng ta!" Linden Trung úy quát lớn, "Chờ hắn quay lại chính diện, tôi sẽ dùng súng máy đồng trục bắn chết hắn! Mấy thứ này không có gì to tát, cho dù là thần, bị MG34 bắn trúng cũng phải chết!"

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Linden Trung úy nhìn theo vị kỵ sĩ kia.

Bỗng nhiên Linden Trung úy có chút hâm mộ kỵ sĩ này, giơ cao cờ xí của mình, cưỡi bạch mã rong ruổi trên chiến trường, đây chẳng phải là cảnh tượng miêu tả trong tiểu thuyết kỵ sĩ hay sao?

Linden Trung úy ở trên chiến trường tàn khốc, tràn đầy máu lửa, cảm nhận được sự lãng mạn chết tiệt!

Thậm chí hắn cảm thấy, có thể rong ruổi một lần như vậy, cho dù chết cũng đáng giá!

Lúc này kỵ sĩ đã chạy một vòng quanh xe tăng, sắp tiến vào tầm bắn của súng máy đồng trục! Linden Trung úy giơ tay lên: "Chuẩn bị!"

Nhưng kẻ địch đột nhiên chuyển hướng, thản nhiên lướt qua nòng súng chính và góc bắn của súng máy đồng trục.

Linden Trung úy chửi: "Hắn chuyển hướng rồi! Nhìn kìa, tên này sợ súng máy đồng trục! Đừng quay sang bên này nữa, tháp pháo quay lại đi!"

Linden Trung úy đột nhiên dừng lại, thấy pháo thủ không biết từ lúc nào đã cầm khẩu MP40 được trang bị cho trưởng xe trong tay, mở chốt an

toàn.

Hắn thầm nghĩ: Trên mây xuất hiện một con ngựa xám, nó tên là Tử, chúng sinh trên mặt đất cảm thấy ngày tận thế sắp đến; Kẻ nào quỳ lạy thú vật và tượng thú, kẻ đó liền...

Linden Trung úy: "Cậu làm vậy là phản quốc! Cậu là thành viên quang vinh của Quân đoàn kỵ sĩ Asgard!"

Pháo thủ cười lớn: "Ông còn chưa nhìn rõ sự thật sao? Cỗ máy chiến tranh vô địch của đế quốc Prosen vừa mới ra chiến trường đã bị người ta phá hủy!"

Linden Trung úy: "Chúng ta cũng phá hủy hai chiếc pháo tự hành của địch! (Ở góc nhìn Prosen, họ không nhìn ra xe tăng chỉ dừng lại vì đứt xích, bọn họ chỉ thấy thành viên nhảy xe)

"Chỉ có thể nói, kẻ địch trên chiến trường này có lợi thế, chúng ta đều co rúm lại, nếu như chúng ta cơ động, kẻ địch sẽ không thắng dễ dàng như vậy! Chỉ cần chúng ta phản hồi số liệu, xe tăng sản xuất hàng loạt sẽ có giáp tốt hơn, sức xuyên tốt hơn!"

Pháo thủ cười lớn.

Linden Trung úy cố gắng lờ đi họng súng tiểu liên, nói: "Cậu sẽ không nổ súng với tôi đâu, nghĩ lại xem trước khi xuất phát đi tiền tuyến, buổi tụ tập ở nhà tôi. Cậu không phải đang nói chuyện rất vui vẻ với chị gái tôi sao? Cậu sẽ không để chị gái tôi đau lòng muốn chết đâu! Bình tĩnh lại, đưa súng tiểu liên cho tôi ——"

Pháo thủ: "Giết chết vị tướng quân kia, ông thật sự không có cách nào quay về đâu."

Ngay sau đó, pháo thủ mở cửa khoang bên cạnh, thò nửa người trên ra ngoài.

Linden Trung úy căn bản không kịp ngăn cản.

"Chúng tôi đầu hàng!" Pháo thủ giơ cao súng tiểu liên hô to, "Chúng tôi đầu hàng!"

(Hết chương)

Chương 178: Tiger bỗng nhiên hết hấp dẫn

Vương Trung nhìn thấy kẻ địch đầu hàng, thở phào nhẹ nhõm, sau đó mồ hôi lạnh túa ra —— mẹ kiếp, nghĩ kỹ lại lúc nãy né họng pháo kẻ địch trong gang tấc, nếu kẻ địch nổ súng, vậy chỉ có trở thành Neo trong Ma Trận mới có thể được cứu.

Neo của Ma Trận người ta né cũng chỉ là đạn súng ngắn và súng trường, tôi né đạn pháo 88 ly, Neo thấy tôi cũng phải kính nể ba phần chứ!

Lúc này Vương Trung cách Tiger chưa đến một trăm mét, hắn không ngốc, đương nhiên sẽ không so tốc độ quay tháp pháo với Tiger ở khoảng cách 1400 mét, đó không phải là hành động của kẻ ngu si sao?

Hơn nữa Vương Trung dám liều lĩnh như vậy, còn vì hắn rất quen thuộc xe tăng Tiger, hắn biết tháp pháo của nó quá nặng, ở trạng thái động cơ tắt, không đủ năng lượng để xoay tháp pháo với tốc độ tối đa. Hắn không phải là kẻ chỉ biết nhìn số liệu trên giấy tờ trong game!

Nếu kẻ địch tăng tốc độ động cơ để tăng nguồn điện, vậy chỉ cần nghe tiếng động cơ là biết, đến lúc đó ứng phó cũng không muộn.

Thế nhưng toàn bộ quá trình kẻ địch không hề tăng tốc độ động cơ, tháp pháo cứ chậm rãi xoay như vậy.

Chẳng lẽ bị hỏng rồi?

Dù sao cũng là phiên bản thử nghiệm, tỷ lệ hỏng hóc cao cũng là bình thường.

Vương Trung lắc dây cương, thúc Bucephalus tiến lại gần chiến lợi phẩm.

Bạch Mã không biết vì sao lại ngẩng đầu ưỡn ngực đầy kiêu ngạo, như thể chính nó đã chiến thắng xe tăng vậy.

Nói thật, nếu không phải ở xa không có Xoáy Nước nhắm vào bên này, kẻ địch cũng không có khả năng đầu hàng.

Khi Vương Trung đến bên cạnh chiếc xe tăng số 6 cuối cùng, bộ binh đã lên xe trước, thu súng MP40 của tên pháo thủ đầu hàng đang giơ cao, mở tất cả các nắp của xe tăng, mỗi nắp có một lính cầm súng tiểu liên, nòng súng đen ngòm chĩa vào bên trong.

Bị súng tiểu liên bắn trúng mặt, Vương Trung không dám tưởng tượng hậu quả sẽ thê thảm đến mức nào.

Vương Trung nhìn về phía người đầu hàng đầu tiên: "Tại sao pháo thủ lại ra đầu hàng? Xe trưởng của các ngươi đâu?"

Tên pháo thủ của địch ngơ ngác.

Vương Trung ra hiệu cho bộ binh: "Bộ đàm."

Một tên bộ binh lấy bộ đàm từ trong ba lô đưa cho Vương Trung.

Tên pháo thủ nheo mắt, nhìn chiếc bộ đàm nhỏ như vậy, vẻ mặt khó tin.

"Hợp chủng quốc!" Vương Trung lắc lắc bộ đàm trong tay, nói.

Tên pháo thủ gật đầu.

Lúc này, trưởng xe cũng đứng dậy dưới sự "giám sát" của hai lính súng tiểu liên, thò nửa người trên ra khỏi tháp pháo.

Vương Trung: "Vasili, lại đây dịch."

"Đang tới!" Giọng Vasili lúc to lúc nhỏ, có thể nghe thấy bên đó rất xóc nảy, bộ đàm khi gần khi xa.

Lúc này, bộ binh chỉ về phía đông nam, Vương Trung nhìn sang, vừa lúc thấy một chiếc xe Jeep lao như bay về phía này.

Chờ Vasili đến mất mấy phút, Vương Trung và tên trưởng xe, pháo thủ đầu hàng nhìn nhau chằm chằm.

Vương Trung quyết định xem xe trước.

Hắn bèn nhảy xuống xe, bắt đầu xem xét bánh xe đặc trưng của xe tăng hạng nặng số 6, quả nhiên nhìn từ bên ngoài đã thấy rất phức tạp.

Bánh xe này không chỉ đơn giản là hai hàng xen kẽ, mỗi bánh xe còn có "thiết kế đặc biệt", là ba bánh xe mỏng ghép lại với nhau, tạo thành kết cấu chữ "I".

Kết cấu chữ "I" này có độ dày hai nửa trên dưới không giống nhau, một bên là hai bánh xe nhỏ áp sát vào nhau, một bên là một bánh xe đơn.

Chỉ vậy thì thôi, khi lắp ráp lại với nhau, kỹ sư của Prosen còn mắc chứng OCD, làm cho hai hàng bánh xe đối xứng nhau.

Chỉ cần dùng ngôn ngữ miêu tả thôi, cũng có thể biết thứ này phức tạp đến mức nào.

Áp dụng thiết kế phức tạp như vậy, là vì để tăng khả năng vượt địa hình của xe tăng.

Nhưng ở Trái Đất, sau khi Đức Quốc Xã tự mình thử nghiệm T-34 và Sherman (hai hệ thống treo thuộc trường phái khác nhau), họ cũng thừa nhận bánh xe phức tạp xen kẽ nhau chỉ cải thiện khả năng vượt địa hình ở mức độ hạn chế.

Bởi vì thứ này có hiệu ứng giảm dần theo cấp số nhân, sau khi đạt đến một mức độ nhất định, dù có cố gắng cải thiện cũng không hiệu quả.

Cả T-34 và Sherman đều đang cố gắng tìm kiếm điểm cân bằng tốt nhất giữa khả năng vượt địa hình, độ tin cậy và khả năng bảo trì.

Kỹ sư của Đức Quốc Xã chỉ mù quáng theo đuổi khả năng vượt địa hình tối đa, hiểu tinh thần thợ thủ công không? Hiểu bọc giấy dầu không?

Bên Prosen này hình như cũng vậy.

Vương Trung lắc đầu, Ant là do trình độ công nghiệp có hạn, không thể chế tạo vòng đỡ tháp pháo lớn như vậy, cũng không có động cơ tốt như vậy, cho nên mới phải làm ra Xoáy Nước để đối phó, chờ các nước Đồng Minh hỗ trợ máy móc đầy đủ, lúc đó mới chế tạo xe tăng mạnh mẽ.

Prosen ngươi có trình độ công nghiệp tốt như vậy, tại sao lại mắc tật xấu lãng phí trọng tải chứ?

Lục quân lãng phí trọng tải vào bánh xe xen kẽ, hải quân lãng phí trọng tải vào - lãng phí vào thứ gì đó không biết là gì.

Vương Trung lắc đầu nhìn bánh xe xen kẽ: "Cơ cấu di chuyển này không được, nếu bọn họ thật sự sử dụng thứ này trên quy mô lớn, hậu cần sẽ sụp đổ."

Lúc này mấy tên lính xe tăng Prosen đều bị áp giải ra khỏi xe tăng, nhưng bọn chúng nghe không hiểu Vương Trung đang nói gì, cho nên chỉ biết nhìn nhau, không ai nói gì.

Cuối cùng Vasili cũng đến, nói với đám tù binh một câu tiếng Prosen, sau đó tên trưởng xe lập tức dùng tiếng Prosen hỏi Vasili.

Vương Trung: "Hắn hỏi gì?"

"Hỏi ngài đối với bánh xe "xen kẽ" có đánh giá gì. Tôi có biết xen kẽ nghĩa là gì..."

Vương Trung chỉ vào bánh xe của xe tăng hạng nặng: "Là cái này."

Vasili trợn tròn mắt: "Ồ, lợi hại như vậy sao?"

Dù sao bánh xe xen kẽ chỉ cần nhìn bằng mắt thường cũng đủ khiến người ta phải kinh hãi.

(Ngươi nghĩ hình minh họa chỉ để trưng bày thôi sao? Không, đây là bánh xe đã được lắp ráp trên xích)

Vasili mang theo vẻ kính sợ, nghiêm túc hỏi: "Vậy ngài đánh giá về loại bánh xe này như thế nào?"

Vương Trung: "Cơ cấu di chuyển này, gây gánh nặng quá lớn cho hậu cần, nhưng khả năng vượt địa hình lại không được cải thiện nhiều, là một thiết kế rất tệ."

Sau khi Vasili dịch xong, có lẽ là lái xe, tên lính xe tăng kích động nói một tràng dài.

Vasili: "Ý của hắn ta đại khái là, ban đầu Prosen không muốn sử dụng cơ cấu di chuyển phức tạp như vậy, nhưng năm ngoái bị sa lầy thảm hại, cơ cấu di chuyển của xe tăng số 4 thể hiện rất tệ trên địa hình lầy lội của Ant."

Vương Trung cười lớn: "Yên tâm, T-34 của chúng ta cũng thể hiện rất tệ! Tướng bùn dù là nửa thế kỷ sau, vẫn là đối thủ đáng gờm của mọi loại xe bọc thép."

Lúc hắn cười to, đám người Prosen đều hoảng sợ, không biết hắn có ý gì, sau khi Vasili dịch xong, đám tù binh này đều lúng túng.

Cười theo thì có vẻ không phải phép, nhưng nghe thấy vị tướng nổi tiếng nhất của Ant tự giễu T-34 của mình, hình như lại nên cười.

Vương Trung mặc kệ đám tù binh đang lúng túng, đi vòng quanh xe tăng, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Giáp thẳng đứng, pháo 88 ly... Tôi còn tưởng Prosen có thể tạo ra thứ gì đó khác biệt chứ."

Vasili dịch nguyên văn.

Sắc mặt của mấy tên tù binh Prosen đều trở nên rất khó coi.

Vương Trung cũng không để ý đến bọn chúng, tiếp tục quan sát chiến lợi phẩm vất vả lắm mới có được.

Tiger lợi hại ở Trái Đất, là bởi vì lúc nó xuất hiện, đối thủ đều là xe tăng hạng nhẹ.

Bên phía Liên Xô, T-34-85 có khả năng đánh bại Tiger mãi đến năm 1944 mới tham chiến, còn bên phía quân Đồng minh, dù là xe tăng chống tăng Firefly hay xe tăng chống tăng Jackson đều là chuyện sau năm 1944.

Nhưng hiện tại thì khác, trong tay Vương Trung có Xoáy Nước, tuy sản lượng chắc chắn không cao, nhưng dù sao cũng có thể áp chế Tiger ở khoảng cách 1500 mét.

1500 mét! Ở Trái Đất, T-34-85, Firefly, Jackson đều không thể xuyên thủng lớp giáp cứng của Tiger ở khoảng cách xa như vậy.

Dù sao Xoáy Nước sử dụng pháo 100 ly của hải quân, cỡ nòng lớn hơn pháo của mấy anh em dùng để bắn Tiger ở Trái Đất: pháo 17 pounder của Firefly thực chất là cỡ nòng 76,2 ly, pháo chính của T-34-85 là 85 ly, pháo của Jackson là lớn nhất, nhưng cũng chỉ là 90 ly.

Hơn nữa, pháo chính của Xoáy Nước không chỉ có nòng to, mà nó còn được hải quân phát triển để làm pháo cao xạ, tốc độ đầu nòng của pháo cao xạ phải cao, tốc độ đầu nòng cao thì có tiềm năng làm pháo chống tăng.

Tóm lại, ban đầu Vương Trung rất hào hứng đi vòng quanh Tiger hai vòng, nhưng bây giờ sự hào hứng đó đã hoàn toàn biến mất.

Dù sao trong tay cũng có Xoáy Nước rồi, nhìn Tiger bị Xoáy Nước đánh cho không có sức hoàn thủ kìa. Đấu súng ở khoảng cách 1500 mét, Xoáy Nước chỉ bị bắn đứt xích mất khả năng di chuyển, còn Tiger lại bị nổ tung.

Đương nhiên Tiger có tháp pháo, điểm này vẫn mạnh hơn Xoáy Nước, nhưng đã không còn xứng với hai chữ "vô địch" nữa rồi!

Chờ máy móc của các nước Đồng Minh về đến nơi, nên cân nhắc đưa xe tăng hạng nặng IS-3 đến đây, xe tăng hạng nặng IS-3 với pháo 100 ly, chẳng phải mạnh hơn Tiger nhiều sao?

Vasili ở bên cạnh hỏi: "Tướng quân? Ngài không có gì muốn hỏi sao? Dù sao đây cũng là thứ mà ngài rất muốn thu được."

Vương Trung: "Đột nhiên tôi phát hiện, thiết kế của nó không tốt như tôi tưởng tượng, Xoáy Nước của chúng ta mạnh hơn nó nhiều."

Câu này hắn nói với Vasili, nhưng Vasili lại trực tiếp dịch cho người Prosen nghe.

Sắc mặt của đám tù binh càng thêm khó coi.

Vương Trung tiếp tục nói: "Các ngươi xem, bánh xe xen kẽ này, rác rưởi. Thiết kế giáp thẳng đứng, rác rưởi. Pháo 88 ly vốn không tệ, nhưng chúng ta có pháo tốt hơn. Đương nhiên, cũng không phải là không có ưu điểm, các ngươi xem vết lõm do Xoáy Nước bắn trúng này, chất lượng thép của Prosen quả thật rất tốt.

"Ngoài ra là kính ngắm, tôi dám chắc, chiếc xe này nhất định cũng được trang bị kính ngắm quang học rất hiện đại."

Vương Trung lại đi thêm hai bước, nói tiếp: "Còn có động cơ, động cơ có thể đẩy được cỗ xe nặng như vậy, nhất định là động cơ rất tốt, những thứ này chúng ta đều có thể sao chép, chắc chắn sẽ trở thành nền tảng cho xe tăng thế hệ mới của quân đội ta trong tương lai."

Vasili dịch lại toàn bộ.

Đám tù binh nhìn nhau, sau đó tên trưởng xe đại diện cho mọi người hỏi.

Vasili dịch: "Chẳng lẽ Xoáy Nước của ngài là hoàn hảo sao?"

Vương Trung: "Đương nhiên là không hoàn hảo, khuyết điểm cũng rất nhiều, nhưng mà các ngươi xem, xe tăng thế hệ mới của các ngươi được thiết kế để đánh T-34 và KV, nó đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, đánh cho hai loại xe tăng đó không có sức hoàn thủ.

"Xoáy Nước của tôi được thiết kế để đánh xe tăng thế hệ mới của các ngươi, các ngươi xem nó cũng đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, xe tăng thế hệ mới của các ngươi không có sức hoàn thủ."

Vương Trung giang hai tay ra, chờ Vasili dịch xong mới tung ra đòn cuối cùng: "Prosen các ngươi, cũng không ưu tú như các ngươi vẫn tự hào đâu nhỉ, nhà thiết kế, kỹ sư và nhà khoa học của chúng ta, không hề kém cạnh các ngươi! Các ngươi còn tự xưng là chủng tộc ưu tú, chỉ có vậy thôi sao?"

Vương Trung cố tình dừng lại một chút, để tăng thêm hiệu quả: "Chỉ có vậy thôi sao?"

(Hết chương)

Chương 179: Nguyên lý cơ bản của ghi âm (Bạch Ngân Minh tặng thêm 8/10)

Sau khi đánh tan sự tự tin của đám tù binh, Vương Trung phất tay: "Mang đi!"

Quyền Tham mưu trưởng Aleksandr đợi đám tù binh bị đưa lên xe, mới tiến lại gần nói: "Mấy chiếc xe tăng thế hệ mới bị phá hủy, chúng tôi đã kiểm tra, xác định không còn giá trị thu hồi. Chiếc còn nguyên vẹn này có cần kéo về không?"

Vương Trung: "Kéo về, tháo xích rồi kéo, tuy sẽ làm hỏng cơ cấu di chuyển, nhưng hiện tại không còn cách nào khác."

Thực ra hắn không chắc chắn lắm là có thể tháo xích Tiger rồi kéo đi hay không, nhưng trước khi xuyên không, hắn đã thấy người Nga làm như vậy với Leopard 2A6, nếu Leopard 2 làm được, vậy Tiger chắc cũng được?

Khác với Vương Trung không chắc chắn lắm, Aleksandr lập tức ra lệnh cho đám thợ máy được điều đến để "bắt Hổ".

Trong lúc đám thợ máy đang bận rộn, Vương Trung lại cầm bộ đàm lên, gọi phân đội chặn đánh: "Thành Cát Tư Hãn gọi Hoàn Nhan A Cốt Đả, Thành Cát Tư Hãn gọi Hoàn Nhan A Cốt Đả."

"A Cốt Đả nghe rõ, Thành Cát Tư Hãn xin nói."

"Phân đội của anh đã chạm địch chưa?"

"Chưa chạm địch, lặp lại, chưa chạm địch, A Cốt Đả kết thúc."

Vương Trung đưa bộ đàm cho Vasili, nói với Aleksandr: "Đáng tiếc là phân đội chặn đánh không chạm địch. Xoáy Nước chắc chắn có thể vô hiệu hóa xe tăng Panzer IV Ausf. J của địch, phục kích ở trận địa đã chuẩn bị có thể khiến địch tổn thất nặng nề."

Aleksandr còn chưa kịp nói gì, Vasili đã lên tiếng trước: "Vậy chúng ta chủ động tấn công?"

Vương Trung: "Không được, tuy rằng Xoáy Nước đã vượt qua "bài kiểm tra cuối kỳ" thành công, nhưng dù sao nó cũng là pháo tự hành, dùng để phòng thủ, khi tấn công sẽ rất bị hạn chế."

Trong Thế chiến thứ hai ở Trái Đất cũng có báo cáo như vậy, trong Chiến dịch Bulge, cả hai bên đều nhận ra pháo tự hành không hiệu quả khi tấn công, hạn chế quá lớn.

Muốn tấn công vẫn phải có tháp pháo.

Hiện tại trong tay Vương Trung có Xoáy Nước, tương đương với có chiếc khiên mạnh nhất, nhưng muốn tấn công thì Xoáy Nước không được.

Ngoài việc không có tháp pháo, thân xe quá chú trọng vào việc bảo vệ mặt trước cũng là một vấn đề lớn, dù sao trọng lượng của Xoáy Nước có hạn, đã có "mặt tiền" vững chắc như vậy, thì hai bên hông chắc chắn sẽ không tốt lắm, phỏng chừng sẽ bị pháo chống tăng hạng nặng của quân đội Prosen như PaK 40 bắn thủng.

(Pháo chống tăng của Prosen từ 70 ly trở lên được coi là hạng nặng, vì vậy PaK 40 75 ly là pháo chống tăng hạng nặng.)

Nhưng muốn chế tạo xe tăng mạnh hơn, phải chờ máy móc do các nước Đồng Minh viện trợ đến nơi.

Thôi, loại chuyện không thể hoàn thành trong năm nay thì đừng nên nghĩ nữa.

Ăn tươi ngót đội quân tiên phong nhỏ bé của địch, nhiều nhất cũng chỉ là ăn lót dạ trước khi bữa ăn chính được dọn lên, món khai vị chính là tập đoàn quân Busse này.

Lúc này, Vasili đang dọn dẹp chiến trường, cầm một chiếc cặp tài liệu đến: "Tôi tìm thấy một tên đại úy bộ binh, đây là cặp tài liệu và bản đồ của hắn ta."

Vương Trung lập tức giục: "Mau xem đi!"

Vasili mở bản đồ ra trước: "Ồ, bản đồ chi tiết lắm, nhưng mà thời gian cập nhật là ngày hôm kia."

Sau khi đội quân tiên phong này xuất phát, ngày thứ hai đã bị không quân oanh tạc, nằm liệt tại chỗ, ngày thứ ba đã bị Vương Trung dẫn theo đội tiên phong tiêu diệt, bản đồ này chắc là được cập nhật vào sáng ngày đội quân tiên phong xuất phát.

Vasili cẩn thận quan sát bản đồ: "Ở Yeisk là tập đoàn quân Busse, lực lượng chủ lực của tập đoàn quân là trung đoàn thiết giáp thuộc sư đoàn thiết giáp Sied, được tăng cường tiểu đoàn lính phóng lựu, và rất nhiều đơn vị trực thuộc khác, sao tôi cảm thấy số lượng không nhiều lắm nhỉ?"

Vương Trung: "Trung đoàn của Prosen là trung đoàn lớn, ít nhất cũng phải hơn 70 chiếc xe tăng. Tiểu đoàn lính phóng lựu bọc thép của bọn chúng cũng rất lớn, đến 20 đại đội đấy. Hơn nữa tập đoàn quân còn được tăng cường xe tăng hạng nặng, thực lực không thể khinh thường."

Lúc này, Vương Trung không biết, tối hôm qua địch đã được tăng cường thêm một trung đoàn thiết giáp, trên thực tế trước mặt hắn đã là toàn bộ lực lượng thiết giáp của sư đoàn Sied, và một nửa lực lượng lính phóng lựu bọc thép.

Sau một hồi suy nghĩ, Vương Trung nói: "Vasili, anh ghi lại đi. Sau khi phân tích bản đồ và thông tin thu được của quân địch, tôi quyết định tập trung lực lượng, trong vòng hai đến ba ngày sẽ phát động một trận tiêu diệt, tiêu diệt tập đoàn quân Busse của địch."

Vasili nhanh chóng ghi xong, ngẩng đầu lên: "Sau đó?"

"Gửi cho Pavlov, đồng thời gửi một bản cho đại tướng Tuganev ở Bộ Tư lệnh."

Vasili lại ghi chép thêm vài chữ, sau đó ngẩng đầu lên: "Không đề cập đến chiến lợi phẩm mới nhất của chúng ta sao?"
"Không cần phải nói nhiều, dù sao thứ này cuối cùng cũng phải đưa đến Cục Quân giới để kiểm tra... Nhưng nhớ đánh dấu vị trí của ba chiếc xác xe tăng hạng nặng kiểu mới trên bản đồ, cố gắng kéo chúng về. Chúng ta có một chiếc để nghiên cứu còn chưa đủ, nên chia cho Các nước Đồng Minh, để họ cũng biết trình độ xe tăng của Prosen."

Vasili múa bút thành văn.

Vương Trung chờ hắn viết xong, mới quay đầu nói với đại diện Tham mưu trưởng Alexander: "Để cho Xoáy Nước đánh Tiger đi về phía tây, gia nhập bộ đội chặn đánh. Cố gắng phái ra đội trinh sát, mang theo bộ đàm. Căn cứ vào bản hô hiệu chúng ta thu được trước đó, còn có hai nhóm trinh sát hoạt động trên chiến trường, nhất định phải cẩn thận."

————

Lúc này, phía quân Prosen.

Tại sở chỉ huy ở Yeisk của Busse, Thượng tá Busse cau mày, tự lẩm bẩm với bản đồ: "Chuyện gì xảy ra? Đã nói một, hai trăm chiếc xe tăng Ant tập kích đâu?"

Nói là nói như vậy, thật ra Thượng tá Busse cũng đoán được đại khái là chuyện gì xảy ra.

Trong chiến tranh, các sĩ quan chỉ huy cấp cao ít nhiều gì cũng sẽ báo cáo láo về cường độ của quân địch, phóng đại tình cảnh khó khăn mà mình phải đối mặt, hoặc là để bao che cho lỗi lầm của mình, hoặc là vì muốn có thêm viện binh.

Cho nên, cho dù quân địch không hề cố ý tung tin giả, thì các sĩ quan chỉ huy cấp trung trở lên trong chiến tranh vẫn nhận được vô số tin tức không đúng sự thật.

Thượng tá Busse đã từng tham gia tất cả các chiến dịch của đế quốc Prosen sau khi phát động cuộc chinh phạt Uropa, nên đương nhiên là biết rõ điều này.

Hắn nhìn về phía Đại đội trưởng John của đại đội xe tăng hạng nặng kiểu mới vừa được tăng cường: "Vị Trung úy Linden của các anh, chính là nguồn cơn của tin tức giả lần này."

John lắc đầu: "Có thể là quân địch lừa hắn."

"Lừa gạt như thế nào?"

John xòe hai tay ra: "Không biết, có lẽ là phía sau mỗi chiếc xe tăng đều có gắn một cái chổi."

Thượng tá Busse lại nhìn về phía bản đồ, trầm ngâm một lúc rồi nói: "Phái thêm một đội trinh sát nữa đi, tiện thể yêu cầu không quân trinh sát. Cứ ở

lỳ trong thành phố như thế này, chẳng khác nào mù mắt."

John gật đầu: "Tôi ủng hộ."

Tuy John chỉ là Đại úy, nhưng những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới mà hắn chỉ huy chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cho cuộc tấn công của Thượng tá Busse có thể thuận lợi như vậy, cho nên ý kiến của hắn đương nhiên trở nên quan trọng.

Huống hồ, xe tăng kiểu mới là loại xe được Hoàng đế Reinhardt kỳ vọng rất lớn, vị Đại đội trưởng này tương lai rất có thể trở thành hồng nhân trước mặt Hoàng đế, Thượng tá Busse tuyệt đối không muốn đắc tội với John, nên mọi chuyện đều hỏi ý kiến của hắn.

Vị Thượng tá ra lệnh cho Tham mưu trưởng của mình, sau đó tiếp tục xem bản đồ.

Lúc này, sĩ quan thông tin xông vào, lớn tiếng báo cáo: "Báo cáo, chúng tôi vừa chặn được một đoạn liên lạc radio của quân địch, đã ghi âm lại."

Thượng tá Busse mừng rỡ: "Nhanh, phát ra nghe thử! Phiên dịch đâu?"

Phiên dịch lập tức đẩy cửa bước vào: "Tôi ở đây, Thượng tá."

"Anh dịch đi." Nói xong, Thượng tá Busse gật đầu với sĩ quan thông tin.

Người sĩ quan lấy máy ghi âm ra, nhấn một cái nút, cuộn băng bắt đầu chạy.

Rất nhanh, tiếng Ant đã phát ra từ loa.

Phiên dịch: "Thành Cát Tư Hãn gọi Hoàn Nhan A Cốt Đả."

John nhíu mày: "Thành Cát Tư Hãn? Sao lại dùng cái tên này làm hô hiệu?"

"Có lẽ là hô hiệu ngẫu nhiên." Thượng tá Busse nói, đồng thời ra hiệu cho phiên dịch và sĩ quan thông tin tiếp tục.

Phiên dịch: "A Cốt Đả trả lời Thành Cát Tư Hãn, nói là chưa đánh trúng đội viện binh."

Thượng tá Busse và Đại úy John liếc nhìn nhau, sau đó John làm một động tác mời với Busse, người có quân hàm cao hơn.

Thượng tá Busse nói: "Chúng tôi đã mất liên lạc với xe tăng số 217 — à không, là tất cả các xe tăng hạng nặng thuộc biên chế của đội tiên phong từ nửa tiếng trước. Xét tình hình hiện tại, đội tiên phong có thể đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

"Quân địch bố trí một lực lượng chặn đánh chúng ta, nói cách khác, bọn chúng đang đề phòng chúng ta xuất phát đi cứu viện quân bạn bị bao vây.

"Mà làn sóng tấn công bằng xe tăng quy mô cực lớn trong truyền thuyết cũng không thấy đâu.

"Tôi cho rằng, cái gọi là cuộc tấn công của lực lượng thiết giáp quân địch vào sáng nay, hoàn toàn là một màn kịch để đánh lừa chúng ta, mục đích chính là khiến cho chúng ta bỏ mặc quân bạn bị bao vây. Rõ ràng là bọn chúng đã thành công!"

Đại úy John gật đầu, nhưng lập tức nói: "Nhưng rốt cuộc thì quân địch đã dùng cách gì để đối phó với những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới kia? Pháo xe tăng của bọn chúng không thể nào bắn xuyên giáp xe tăng của chúng ta được! Ngay cả pháo chống tăng hạng nặng ZIS-3 cũng bó tay."

Vị Thượng tá vừa định lên tiếng, thì phụ tá của sĩ quan thông tin đẩy cửa bước vào: "Báo cáo! Không quân vừa bay qua khu vực tập kết thiết giáp của chúng ta ở ngoại ô phía tây thành phố, thả xuống một đoạn băng ghi âm."

Vị Thượng tá lẩm bẩm: "Sao lại là băng ghi âm nữa?"

John thì giục giã: "Nhanh xem thử trong băng ghi âm là gì đi."

Thượng tá Busse gật đầu với sĩ quan thông tin, thế là đoạn băng ghi âm mới được cho vào máy ghi âm.

Từ loa phát ra một giọng nói ôn hòa, lễ độ: "Xin chào toàn thể các quân nhân thuộc Quân đoàn Busse, phi cơ của chúng tôi đã nhận được một đoạn liên lạc vô tuyến vào lúc 12 giờ 30 phút, nội dung được ghi âm lại như sau."

Hắn ngừng lời. Sau một khoảng im lặng ngắn ngủi, từ loa phát ra tiếng gầm đầy giận dữ bằng tiếng Prosen: "Nếu lũ khốn các ngươi không đầu hàng, tao sẽ đích thân leo lên xe tăng của từng thằng, dùng súng lục bắn nát đầu từng thằng một! Gia đình và bạn bè của các ngươi sẽ nhận được thư báo tử, nói rằng các ngươi đã chết vì ngu xuẩn và kiêu ngạo!"

Lần này, thậm chí không cần phiên dịch, tất cả mọi người có mặt đều hiểu được.

Thượng tá Busse chửi thề: "Chết tiệt, đây rõ ràng là lời kêu gọi đầu hàng."

John cau mày: "Không thể nào, sức chiến đấu của những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới bị hỏng xích vẫn còn đó, quân địch dựa vào cái gì mà phá hủy ý chí chiến đấu của họ? Chỉ bằng lời đe dọa thô thiển này thôi ư? Không, tôi không tin là lính của tôi lại sợ sệt trước lời đe dọa như vậy.

"Hơn nữa, nếu suy nghĩ kỹ thì lời đe dọa này cũng rất kỳ quái, ‘đích thân leo lên xe tăng’, nhưng lại không có cách nào mở nắp hầm xe tăng từ bên ngoài, giữa việc ‘leo lên xe tăng’ và ‘dùng súng lục bắn nát đầu’ hình như còn thiếu một bước thì phải?"

Thượng tá Busse: "Anh đang bận tâm đến chuyện này à?"

"Không, điều này rất quan trọng, rốt cuộc thì quân địch đã dùng cách gì để phá vỡ lớp phòng ngự của những chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới?"

Thượng tá Busse tặc lưỡi: "Nói không chừng là tên Rokossovsky kia đã dùng đao chém."

(Hết chương)

Chương 180: Dụ địch xâm nhập

Đại úy John suy nghĩ vài giây, rồi lắc đầu: "Quân địch hẳn là đã áp sát, dùng bom xăng để giải quyết. Còn một điều kỳ lạ nữa là, tại sao chúng ta không nhận được bất kỳ liên lạc radio nào từ họ?"

Tham mưu trưởng Quân đoàn nhìn sĩ quan thông tin.

Người sĩ quan lập tức trả lời: "Nếu ăng-ten thu sóng radio của chúng ta vẫn trong trạng thái mở, có lẽ chúng ta đã nhận được tín hiệu. Nhưng sáng nay có báo cáo là máy bay ném bom hạng nặng của quân địch sắp đến ném bom, cho nên chúng tôi đã tháo ăng-ten xuống theo đúng quy định phòng không.

"Quân đoàn cách vị trí của đội tiên phong do Đại úy Hans chỉ huy gần 10 km, nếu không có ăng-ten thì rất có thể không nhận được tín hiệu radio từ xe của họ.

"Đương nhiên, cũng có thể là do xe tăng của họ phát điện không đủ, dẫn đến công suất phát sóng radio yếu. Hoặc đơn giản là radio bị hỏng, hôm qua họ báo cáo là bị không quân địch oanh tạc dữ dội, sáng nay có thể cũng bị oanh tạc."

Sĩ quan thông tin giải thích một hồi.

Đại úy John gật đầu.

Prosen rất coi trọng thông tin liên lạc radio, trong đội sửa chữa đi kèm của mỗi đại đội xe tăng đều có một kỹ sư điện và một kỹ sư thông tin, họ sẽ phối hợp nhịp nhàng với nhau để đảm bảo radio của đại đội xe tăng hoạt động bình thường.

Nhưng những đội sửa chữa này sẽ không xông pha ở tuyến đầu, khi đại đội xe tăng thực hiện nhiệm vụ chiến đấu, những đội này thường ở cùng với đội xe chở nhiên liệu, đợi xe tăng dừng lại mới đi theo sau xe chở nhiên liệu để tiếp cận.

Mà radio là thứ rất dễ hỏng khi bị không kích hoặc pháo kích, đặc biệt là ăng-ten gắn bên ngoài xe tăng.

Đại úy John gật đầu: "Khả năng bị oanh tạc đến mức hỏng hóc hoàn toàn là có thật. Thượng tá Busse, tôi cho rằng chúng ta nên chủ động xuất kích, cho dù 4 chiếc xe tăng hạng nặng kiểu mới kia là bị bắn hỏng, hay là bị trục trặc, chết máy, chúng ta đều phải tìm cách thu hồi. Có như vậy thì Đế quốc mới có thể dựa vào những gì còn sót lại để cải tiến thiết kế."

Thượng tá Busse nhìn chằm chằm bản đồ, nói: "Trước tiên, lệnh cho đội trinh sát cơ giới đang trên đường đến Yeisk quay đầu lại, xem thử quân địch vẫn bám theo sau lưng họ là lũ nào."

————

Bên phía Vương Trung, hắn nhìn các kỹ sư tháo xích của chiếc xe tăng chiến lợi phẩm, dùng máy kéo kẹp hai bên rồi kéo đi.

Đúng lúc này, người lính mang radio sau lưng hô lớn: "Báo cáo! Khwarezm gọi."

Vương Trung nhận lấy bộ đàm: "Tôi là — Thành Cát Tư Hãn, nghe đây."

"Đội trinh sát của địch vừa rồi còn đang rút lui, đột nhiên quay đầu lại."

Vương Trung nghe xong, lập tức chuyển góc nhìn, nhanh chóng định vị đội "Khwarezm", phát hiện ra rằng họ đang bị hai chiếc Panzer II và một đám xe thiết giáp bán bánh xích đuổi theo ráo riết.

Nhưng đội trinh sát đã được tiếp nhận những chiếc Willys Jeep 4 tháng rồi, lái rất thành thạo, cứ thế dẫn quân Prosen chạy lòng vòng trên thảo nguyên, không hề bị sứt mẻ.

Vương Trung từng đọc hồi ký của một xạ thủ súng máy thuộc đội lính sơn cước của Đức Quốc Xã, trong hồi ký có nhắc đến việc rất khó bắn trúng những chiếc xe Jeep nhỏ do Mỹ sản xuất mà quân đội Liên Xô sử dụng (chính là Willys Jeep), thường phải tốn đến hàng trăm viên đạn mới có thể bắn hạ được một chiếc.

Mà MG42 sau khi bắn 400 viên là phải thay nòng.

Cho nên, những xạ thủ súng máy dày dạn kinh nghiệm sẽ không để ý đến những chiếc Jeep nhỏ này, mà tập trung hỏa lực vào xe tải và xe thiết giáp bán bánh xích.

Tình cảnh hiện tại dường như đã chứng minh cho lời nói của xạ thủ súng máy lão luyện kia.

Sau lưng những chiếc Willys Jeep còn kéo theo cành cây, tạo ra đám bụi còn lớn hơn cả xe tăng, trong tình huống này, cho dù là xạ thủ súng máy thiện xạ nhất của Prosen cũng không thể bắn trúng những chiếc Jeep đang chạy như bay.

Hỏa lực bắn trả của những chiếc Willys Jeep về cơ bản cũng chỉ là “gãi ngứa” mà thôi, cả hai bên đều tập trung né tránh là chính.

Vương Trung thầm nghĩ: Bọn họ đánh như vậy thì vô ích thôi, vũ khí hiệu quả nhất trong các cuộc đua xe là bí ngô cơ! Ném bí ngô đi chứ!

Còn về phần lực lượng chủ lực của quân địch, rất nhiều xe tăng Panzer III đang xếp thành một hàng dài trên đường cái, tiến về phía trước với tốc độ 20 km/h.

Độ dài của đội hình hành quân đã vượt quá tầm nhìn của Vương Trung, tức là dài hơn 2,5 km.

Nhìn thấy đội hình hành quân dài như vậy, Vương Trung không khỏi lẩm bẩm: "Đây là một tiểu đoàn xe tăng và một tiểu đoàn lính phóng lựu à?"

Lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy trận địa phục kích của tiểu đoàn Xoáy Nước ở phía trước.

Phần lớn xe tăng Xoáy Nước đều dừng lại trên một ngọn đồi nhỏ, hơn nữa còn đào những hố nông, giảm bớt chiều cao vốn đã thấp, thân xe tăng bị cánh đồng lúa mì cao che khuất, chỉ có kính ngắm và tháp pháo là nhô lên khỏi ruộng lúa mì.

Vương Trung bỗng nhiên phát hiện ra một điều, đội xe tăng của địch đang tiến thẳng về phía trận địa phục kích.

Nếu đây là trận chiến giữa các chiến hạm trên biển, thì đây chính là đội hình chữ T trong truyền thuyết, thích hợp nhất để phát huy tối đa hỏa lực, có thể tập trung hỏa lực đánh chìm từng chiếc chiến hạm một của quân địch.

Nhưng tác chiến trên bộ không cần tập trung hỏa lực như vậy, 100 khẩu pháo chỉ cần bắn xuyên qua được một chiếc Panzer III, thì bên trong sẽ không còn ai sống sót.

Nói cách khác, trong tình huống hiện tại, căn bản là không thể nào nhanh chóng tiêu diệt quân địch, sau đó chắc chắn sẽ biến thành cuộc đấu pháo giữa hai bên!

Mà bây giờ, quân địch sắp sửa tiến vào tầm nhìn của tiểu đoàn phục kích, muốn điều chỉnh cũng không kịp nữa, nói không chừng còn khiến cho quân địch nhìn thấy sườn xe yếu ớt của những chiếc Xoáy Nước.

Chỉ có thể đánh theo kiểu này thôi.

Vương Trung tự trách bản thân, tại sao lại mải xem "Mad Max" chứ.

Nhưng mà, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn Xoáy Nước cũng là tên kém cỏi, rõ ràng là tôi đã dạy, khi phục kích phải triển khai đội hình ở bên sườn đội hình hành quân của quân địch! Tôi đã dạy rõ ràng rồi mà!

Chờ tên tiểu đoàn trưởng này quay về, tôi phải nhốt hắn lại, bắt hắn suy nghĩ cho kỹ!

(Hết chương)